Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 13 ΜΑΪΟΥ 2016 † Γλυκερίας Μάρτυρος, Σεργίου Ὁσίου τοῦ ὁμολογητοῦ, Παυσικάκου Ἐπισκόπου Συνάδων, Εὐθυμίου Ὁσίου τοῦ Ἴβηρος | ΕΤΟΣ ΝΣΤ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2116

Ἀνοικτὴ Ἐπιστολὴ Ἁγιορειτῶν Πατέρων πρός: Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὰς λοιπὰς αὐτοκεφάλους Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, τὴν Ἱερὰν Κοινότητα Ἁγίου Ὄρους, τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας:

«Πραγμάτων ἐπιδρομαί… τά τῶν φίλων ἄπιστα, τά τῆς Ἐκκλησίας ἀποίμαντα. Ἔρρει τά καλά, γυμνά τά κακά. Ὁ πλοῦς ἐν νυκτί, πυρσός οὐδαμοῦ. Χριστός καθεύδει, τί χρή παθεῖν;…».

(Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος).

Ὅπως γνωρίζουμε πολύ καλά ἀπό τήν ἐκκλησιαστική ἱστορία, ἡ σύγκληση μιᾶς Συνόδου ἀφορᾶ πρωτίστως στήν θέσπιση καί τήν στερέωση τῶν Δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας καί τήν ὁριοθέτησή της ἀπό τήν αἵρεσιν. Δηλαδή, ἡ Ἐκκλησία θεωρεῖ ὡς καθῆκον της, ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, τήν καταπολέμηση κάθε αἱρέσεως καί τήν ὀρθοτόμηση τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας. Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, μέγας Διδάσκαλος καί Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, σαφῶς τονίζει « τό νά εἶναι πάντα τά ἐκτιθέμενα παρ' αὐτῶν δόγματα καί οἱ κανόνες Ὀρθόδοξα εὐσεβῆ καί σύμφωνα ταῖς θείαις Γραφαῖς, ἡ ταῖς προλαβούσαις Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις», καί «Αὕτη ἐστί τά αἰώνια ὅρια, ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες ἡμῶν καί νόμοι οἱ ὑπάρχοντες εἰς τόν αἰῶνα…τούς ὁποίους σύνοδοι Οἰκουμενικαί τε καί Τοπικαί διά Πνεύματος Ἁγίου ἐθέσπισαν». (Πηδάλιον, ἔκδ.Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1991, σελ.16). Συμβάλλοντες, λοιπόν καί ἐμεῖς, ὡς Ἁγιορεῖτες Μοναχοί καί ὡς ζωντανά μέλη τῆς Ἐκκλησίας πρός τόν σκοπό τῆς πνευματικῆς ἀφυπνήσεως καί ἐνισχύσεως τοῦ Ὀρθοδόξου φρονήματος τοῦ πιστοῦ λαοῦ, ἐπιθυμοῦμε νά καταθέσουμε καί δημοσίως τήν ἰδικήν μας μαρτυρία.

Ἡ λεγομένη «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος», ἡ ὁποία ὡς γνωστόν, πρόκειται νά λάβει χώρα τόν προσεχῆ Ἰούνιο στήν Κρήτη (19-6-2016, μέ τό παλαιό ἡμερολόγιο 6-6-2016), ἀποτελεῖ ἕνα στάδιο τοῦ προγράμματος τοῦ Διαχριστιανικοῦ καί Διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἤ τῆς Θρησκευτικῆς Παγκοσμιοποίησεως τῆς Νέας Τάξεως Πραγμάτων, ἡ ὁποία ὡς γνωστόν ἐπιδιώκει νά ὑποτάξει ὁλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα μέ τρία μεθοδευμένα σχέδια, **α) μέ μία παγκόσμια κυβέρνηση β) μέ μία παγκόσμια οἰκονομία καί γ) μέ μία παγκόσμια θρησκεία**. Ἡ ἐφαρμογή αὐτοῦ τοῦ στόχου γιά μιά παγκόσμια θρησκεία, ἐγκαινιάστηκε πρῶτα στόν προτεσταντικό κόσμο μέ τήν λεγομένη "Οἰκουμενική κίνηση", καί στόν ὀρθόδοξο κόσμο ξεκίνησε μέ τόν ἐνθρονιστήριο λόγο τοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως Μελετίου Μεταξάκη (1923) καί ἐπηυξήθη μέ τόν ἐπίσης Πατριάρχη Κων/πόλεως Ἀθηναγόρα Σπύρου (1948-1972).

Ἀντί νά καταδικάσει ἡ λεγομένη «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος» τίς ὑφιστάμενες καί καθημερινῶς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

ΟΜΟΒΡΟΝΤΙΑ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΗΤΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΙΑΚΟΠΗΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Καταιγισμὸς ἀντιδράσεων ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος

«Ἐνεργεῖ ὡς Πατριαρχικὸ ἠφαίστειο, τὸ ὁποῖο ἀπειλεῖ νὰ "πετρώσῃ" πνευματικὰ τὴν Βόρεια Ἑλλάδα καὶ νὰ τὴν προσαρτήσῃ στὴν Τουρκία»

ΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Η ΠΡΑΞΙΣ ΤΟΥ 1928!

Ὁ συντάκτης της, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Βασίλειος ὁ Γ΄, νεωτεριστής, πιστὸς ὑπηρέτης τῶν Τούρκων καὶ Μασῶνος, ὡς μαρτυρεῖ ἡ Μεγάλη Στοὰ τῆς Ἑλλάδος!

Τοῦ ***Πρωτοπρεσβυτέρου π. Βασιλείου Ε. Βολουδάκη***

Χαράσσω τὶς γραμμὲς ποὺ ἀκολουθοῦν μὲ βαθύτατο σεβασμὸ πρὸς τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, τὸ ἀγωνισθὲν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς Πίστεως ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος, γιατί στὴν ἐλεύθερη καὶ πνευματικὴ Πατρίδα καλλιεργεῖται ἡ Πίστη.

Προτάσσω τὸν σεβασμό μου πρὸς τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως (τὸν ὁποῖον –ἐξ ἄλλου– ἔχω πλειστάκις καταθέσει, ὅπως καὶ πρὸς τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐκάστοτε Πατριάρχου, τὸν ὁποῖο μνημονεύω σὲ κάθε Θ. Λειτουργία ποὺ τελῶ), γιὰ νὰ γνωρίζουν οἱ καλοπροαίρετοι ὅτι ὅσα γράφω δὲν ἔχουν σκοπὸ νὰ πλήξουν τὸν θεσμὸ τοῦ Πατριαρχείου, ἀλλὰ τὶς ἐνέργειες τῶν ὑπευθύνων τοῦ Πατριαρχείου, παλαιοτέρων καὶ συγχρόνων.

Ἡ διευκρίνησή μου αὐτὴ γίνεται γιὰ τοὺς καλοπροαιρέτους, διότι οἱ κακοπροαίρετοι ἐξακολουθοῦν καὶ θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ μὲ συκοφαντοῦν ὅτι πλήττω τὸν Πατριαρχικὸ θεσμὸ ὁσάκις διεκδικῶ –μὲ ἀτράνταχτα ἱστορικὰ ἀλλὰ καὶ Θεολογικὰ ἐπιχειρήματα– τὴν ἀπόλυτη Αὐτοκεφαλία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Αὐτοκεφαλία, ἡ ὁποία στὶς μέρες μας δὲν εἶναι ἁπλὴ διοικητικὴ ἀναγκαιότητα, ἀλλὰ **ἀναγκαιότητα Ἐκκλησιολογικῆς προστασίας τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν "ὀθνεῖαν" καὶ ἐξευρωπαϊσμένη Παποπροτεσταντικὴ παραλλαγὴ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, ποὺ διαμορφώνει καὶ διοχετεύει στὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης τὸ Πατριαρχικὸ ἐπιτελεῖο.**

Συνεπῶς δὲν γράφω γιὰ διεκδίκηση ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας (ἡ ὁποία, ἐξ ἄλλου, ἐμένα προσωπικὰ δὲν μὲ ἀφορᾶ, γιατί οὔτε εἶμαι οὔτε πρόκειται νὰ γίνω Ἐπίσκοπος), ἀλλὰ γράφω, γιατί πρόκειται γιὰ θέμα Πίστεως! Ἐκτὸς ἐὰν κάποιοι θεωροῦν λογικό, ἀπὸ τὴν μία μεριὰ νὰ μάχωνται τοὺς Οἰκουμενιστὲς ὡς διαφθορεῖς τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ μὴ θέλουν νὰ τοὺς ἀφαιρέσουν ἀντικανονικές διοικητικὲς ἐξουσίες, ὥστε νὰ προστατευθοῦν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερες Χῶρες τῆς Γῆς ἀπὸ τὴν λοιμικὴ Οἰκουμενιστικὴ ἐπιδημία!

Μοῦ προξενεῖ, ἐπίσης, μεγάλη ἐντύπωση ὅτι οἱ συκοφάντες μου προὲρχονται –ὅπως ἰσχυρίζονται– ἀπὸ τὸν χῶρο τῶν ἀντιοικουμενιστῶν καί, ἐνῷ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι πολὺ συχνά, ὄχι μόνο κάνουν κριτική, ἀλλὰ καὶ σπιλώνουν καὶ ὑβρίζουν μὲ ἀπρεπῆ, εἰρωνικὰ καὶ ἀσεβῆ λόγια καὶ γελοιογραφίες τὶς Οἰκουμενιστικὲς ἐνέργειες τοῦ Πατριάρχου, χωρὶς νὰ θεωροῦν αὐτὸ ποὺ κάνουν προσβολὴ τοῦ θεσμοῦ τοῦ Πατριαρχείου, τὴν ὁποιαδήποτε δική μου κριτικὴ γιὰ **τὴν ἀντικανονικότητα τῆς Πατριαρχικῆς Πράξεως τοῦ 1928** ἢ τὴν διεκδίκηση τῆς Αὐτοκεφαλίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποκαλοῦν προσβολὴ τοῦ Πατριαρχικοῦ θεσμοῦ! Καὶ ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει λογικὴ ἐξήγηση, τὸ ξάστερο συμπέρασμα εἶναι ὅτι αὐτοί, μὲ τὸ πρόσχημα καὶ τὸ προκάλυμμα τοῦ ἀντιοικουμενισμοῦ, ἐξυπηρετοῦν μὲ ἀπόλυτη συνέπεια τὴν Ἀμερικανοτουρκικὴ συμπαιγνία γιὰ τὴν κατάτμηση τῆς Πατρίδος μας καὶ τὴν παράδοσή της στὴν Οἰκουμενιστικὴ διακυβέρνηση τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ Κέντρου, ποὺ εἶναι, δυστυχῶς, τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως!

Πῶς "ἐβασίλευσε" ἡ Πρᾶξις τοῦ 1928;

Γιὰ τὴν κατανόηση τοῦ θέματος, εἶναι, κατ' ἀρχάς, ἀναγκαῖο, νὰ ἐξετάσουμε ἀπὸ πιὸ κοντὰ τὴν Πράξη τοῦ 1928, γιὰ νὰ διαπιστώσουμε **τὸ πῶς καὶ τὸ γιατί αὐτὴ ἀπέκτησε τόσο κῦρος καὶ βαρύτητα, ὥστε νὰ ἀπειλῆ, ὄχι μόνο τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἑνότητα τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ τὴν ἐδαφικὴ ἀκεραιότητα τῆς Πατρίδος μας**.

Ἡ ἀρχὴ ἔγινε μὲ τὴν Μεταπολίτευση, ὅταν μὲ εἰσήγηση πρὸς τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τοῦ καθηγητοῦ **κ. Βλασίου Φειδᾶ** –τότε ἀποκλειστικοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως– καὶ τὴν σύμπραξη τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου, ἡ Πράξη αὐτὴ κατεγράφη στὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος μαζὶ μὲ τὸν Πατριαρχικὸ Τόμο τοῦ 1850. Μέχρι τότε, ἡ Πράξη τοῦ 1928 ἦταν σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχε. Καί, ἐνῷ ἡ καταγραφὴ αὐτὴ ἔγινε οὐσιαστικὰ, γιὰ νὰ ἀλλοιωθῆ τὸ πνεῦμα τοῦ Συνοδικοῦ Τόμου, ποὺ δίνει ξεκάθαρη καὶ Ἀπόλυτη Αὐτοκεφαλία στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἔπεισαν τὴν τότε Ἱεραρχία νὰ συγκατατεθῆ, μὲ τὸ "πονηρὸ" ἐπιχείρημα ὅτι μὲ αὐτὴν τὴν κατοχύρωση θὰ ἀπετρέπετο στὸ ἑξῆς ὁποιαδήποτε παραβίαση τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κανονικότητος, ὅπως ἔγινε μὲ τὸ Πραξικόπημα τῆς 21ης Ἀπριλίου τοῦ 1967, λὲς καὶ ἕνα Πραξικόπημα τοῦ μέλλοντος θὰ τηροῦσε ἐπακριβῶς τὶς διατάξεις τοῦ Συντάγματος!

Ἀπὸ τότε κάποιοι προσπάθησαν καὶ προσταθοῦν νὰ χρησιμοποιήσουν ὡς ἐπιχείρημα ὑπὲρ τοῦ Πατριαρχείου τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Συνοδικὸς Τόμος καὶ ἡ Πατριαρχικὴ Πράξη τοῦ 1928 κατοχυρώνονται στὸ ἰσχῦον Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος. Δὲν ἔκαμαν, ὅμως, τὸν κόπο νὰ σκεφθοῦν λίγο περισσότερο πάνω στὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ καὶ γι' αὐτὸ λησμόνησαν τὸ σπουδαιότερο. Λησμόνησαν πώς ὁ Συνοδικὸς Τόμος ρητῶς ὁρίζει ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὄχι μόνο ἀναγνωρίζεται αὐτοκέφαλος ἀλλὰ καὶ διοικεῖ «τὰ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς Θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας **ἐλευθέρως καὶ ἀκωλύτως ἀπὸ πάσης κοσμικῆς ἐπεμβάσεως»!**

Αὐτὸ σημαίνει πολὺ ἁπλὰ ὅτι, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ Πολιτεία **δὲν ἔχει κανένα ἀπολύτως δικαίωμα** νὰ ἐλέγξῃ τὴν Ἐκκλησία, γιὰ τὸ ἐὰν καὶ κατὰ πόσον τηρεῖ τὸν Πατριαρχικὸ Τόμο καὶ τὴν Πατριαρχικὴ Πράξη (ἐφ' ὅσον αὐτὸ τὸ ἀπαγορεύει ὁ προ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

«Ὁμοφωνία» καί «Αὐθεντία» τῆς Μελλούσης Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου

Τοῦ ***Ἱερομονάχου Ἀρσενίου,*** *Γέροντος Ἱ. Κελλίου «Παναγούδα» (Ἱ. Μ. Κουτλουμουσίου) καί τῆς συνοδείας*

Α΄ Μέ μεγάλη χαρά καί ἀνακούφισι εἴχαμε πληροφορηθῆ ὅτι εἶχε συμφωνηθῆ, ὥστε οἱ ἀποφάσεις τῆς μελλούσης νά συγκληθῆ θά ἐλαμβάνοντο μέ **ὁμοφωνίαν*.** Αὐτό μᾶς εἶχε διασκεδάσει τούς φόβους καί τίς ἀνησυχίες –πού εὐλόγως μέχρι τότε ὑπῆρχαν– ὅτι, δηλαδή, αὐτά πού θά ἀποφασισθοῦν πιθανότατα θά παρεκκλίνουν ἀπό τήν Ὀρθόδοξον διδασκαλίαν καί παράδοσιν. Διότι, δόξα τῷ Θεῷ, ἔχομε ὄχι μόνον ἕνα ἀλλά ἀρκετούς Ἱεράρχες, πού δέν εἶναι μόνον «θρόνων διάδοχοι» τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἀλλά καί τῶν «τρόπων (αὐτῶν) μέτοχοι».

Ὅταν, ὅμως, προσφάτως ἀνεγνώσαμε μερικά Προσυνοδικά κείμενα –πού ὕστερα ἀπό πιέσεις τελικῶς δημοσιοποιήθηκαν– ἡ χαρά μας μετεβλήθη σέ βαθύτατη θλῖψιν καί ἱεράν ἀγανάκτησιν, διότι διεπιστώσαμε ὅτι ἡ συμφωνηθεῖσα ὁμοφωνία ἦταν **ὅρος κενός περιεχομένου, κατ' εὐφημισμόν** καί ὑπενθυμίζων τήν «νέαν γλῶσσαν» τῆς Νέας Ἐποχῆς πού προσδίδει στίς λέξεις τό ἀντίθετον νόημα (πρβλ. «ἀντιρατσιστικός» νόμος).

Συγκεκριμένως ἐπισημαίνομε –ἀφήνοντας ἀσχολίαστη τήν καιριωτάτην

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Μεταπατερικός οἶστρος καί διαβολή κατά τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ

Τοῦ ***κ. Παναγιώτου Π. Νούνη***

Κριτική εἰς τό ἄρθρον: Ἡ ἐπανάπλευση τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφότητας καί ὁ «ἀντισυνοδικός οἶστρος» «Ὑπόμνημα σέ τρέχοντα γεγονότα», Τοῦ Μ. Ἱερομνήμονα Ἀριστείδη Πανώτη.

Ὁ κ. Πανώτης κατακρίνει ἄτοπα τούς ἀντιοικουμενιστές ἀδελφούς του διά δῆθεν ὁμολογιακό φαρισαϊσμό καί δι' ἀλαζονικόν ἀπομονωτισμό χωρίς νά ἀντιλαμβάνεται ὅτι πέφτει ὁ ἴδιος εἰς τήν δόλια παγίδα πού στήνει ρητορικά καί ἔντεχνα στούς ἐχθρούς του. Ἄς εἴμεθα ἔντιμοι μέ τούς ἑαυτούς μας καί ἀντικειμενικοί: τά πράγματα δέν εἶναι ἰδανικά σέ κανένα ἀπό τά δύο στρατόπεδα. Ὅμως τό ἕνα στρατόπεδον, τό ἀντιοικουμενιστικόν, ἔχει τό δίκαιον καί τόν Θεόν μέ τό μέρος του καί ὀφείλει βάσει τῶν Γραφῶν καί τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως τῶν Θεοφόρων Πατέρων νά ἀμύνεται... μέχρι ἐσχάτων.

Ποιός ἄρά γε ἀδυνατεῖ νά ἐκφράσει τά ταυτόσημα καί διά τόν ὁμολογιακό φαρισαϊσμό τῶν Οἰκουμενιστῶν, ὅταν διακηρύττουν ὅτι δῆθεν δίδουν μαρτυρία (δηλ. ὁμολογία) τῆς Ὀρθοδοξίας π.χ. μέ ἀντικανονικές Συμπροσευχές καί ἀντιεκκλησιολογικά παρατράγουδα; Ποιός εἶναι λ.χ. ὁ φαρισαῖος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Ο.Τ. δημιουργοῦν ἀντιπαράθεσιν

Ὁ γνωστὸς δικηγόρος κ. Ἠλίας Ναοῦμ ἀπέστειλε πρὸ τὸν Ο.Τ. τὴν 3ην Μαΐου τὴν κάτωθι ἐπιστολήν, ἡ ὁποία ἔχει ὡς παραλήπτην τὸν Σεβ. Μητρ. Καλαβρύτων. Ὁ κύριος Ναοὺμ χρησιμοποιεῖ ὀξεῖς χαρακτηρισμούς, διὰ νὰ ψέξῃ τὸν Σεβασμιώτατον διὰ τὰς δέσεις του περὶ τῶν Νέων Χωρῶν, μὲ τοὺς ὁποίους διαφωνοῦμεν. Παραθέτομεν τὴν ἐπιστολὴν καὶ σχολιάζομεν.

Σεβασμιώτατε, Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἀνέγνωσα μετὰ ἀφάτου ἀγανακτήσεως εἰς τὸν «Ο.Τ.» τὴν ἀπὸ 18ης Ἀπριλίου τ.ἔ. ἐπιστολήν σας πρὸς τὴν Ἰ.Σ. μὲ ὀχετὸν ὕβρεων κατὰ τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Πατριάρχου μας κ.κ. Βαρθολομαίου, ὅπου βιάζετε τὴν ἀλήθειαν καὶ προσπαθεῖτε νὰ κάνετε τὸ ἄσπρον μαῦρον!

Γνωρίζετε καλῶς ὅτι ἐπὶ 17 ἔτη (1833 - 1850) ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἦτο σχισματική, ἐδόθη δὲ τὸ αὐτοκέφαλον κατόπιν πολλῶν πιέσεων καὶ παρακλήσεων ὑπὸ ὁρισμένους Ὄρους, ἐνῷ θὰ ἔδει νὰ δοθῇ «αὐτόνομον», ὁπότε Σερβία, Ρουμανία, Βουλγαρία & Ἀλβανία δὲν θὰ ἦσαν αὐτοκέφαλοι, ὑπαγόμεναι μερικῶς εἰς τὴν Μ.τ.Χ. Ἐκκλησίαν. Ἐλησμονήσατε ἠθελημένως ὅτι τὸ 1987 μὲ τὸν ἀνεκδιήγητον Τρίτσην μεταβάντες εἰς Κωνσταντινούπολιν οἱ ἀοίδιμοι Κορίνθου, Φλωρίνης, Δημητριάδος & ἕτερός τις ἠπείλουν τὴν Κυβέρνησιν μὲ ἄρσιν τοῦ αὐτοκεφάλου & ἐπανυπαγωγὴν εἰς τὸ Φανάριον! Ὅταν ζοριζόμεθα αἰτούμεθα ἡ φιλόστοργος Μήτηρ Ἐκκλησία νὰ μᾶς καλύψῃ ὑπὸ τὰς πτέρυγάς Της. Ὦ τῆς ἀχαριστίας καὶ τῆς ἀγνωμοσύνης...

Χριστόδουλος καὶ Ἱερώνυμος ὡς Μητροπολῖται κάθε τρὶς καὶ ὀλίγον ἔτρεχον καὶ παρεκάλουν τὸν Πατριάρχην, μόλις ἐγένοντο «Πρόεδροι» τὸ ἐλησμόνησαν.

Ἐπὶ 73 ἔτη μέχρι τὸ 1923 ὁ Ἀθηνῶν ἦτο Πανιερώτατος Μητροπολίτης, ὡς ὅριζεν ὁ Τόμος τοῦ 1850, αὐθαιρέτως ὁ δόλιος Χρυσόστομος Α΄ Παπαδόπουλος ἐκμεταλλευθείς τὴν τότε δυσχερῆ θέσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὀνομάσθη «Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος» προσθέσας ἐπίσης ἀντικανονικῶς τὸ «πάσης Ἑλλάδος». Μὲ ποῖον δικαίωμα;

Πατριάρχαι τοῦ Γένους καλοῦνται οἱ μετὰ τὴν Ἅλωσιν Πατριάρχαι· ὁ Φώτιος ἦτο προγενέστερος, ἐξελέγη Πατριάρχης κατὰ τρόπον ἀντικανονικότατον, ὡς ὁ δυσσεβής Ἱερώνυμος Κοτσώνης, μακρυνθέντος τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου, ἡ δὲ φράσις του «Τὰ ἐκκλησιαστικὰ κλπ.» δὲν εἶναι σαφὴς οὔτε κατοχυροῦται εἰς τινα ἱερὸν κανόνα! Ὅθεν μὴ στρεβλώνετε τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Πρᾶξις τοῦ 1928, ἣν δὲν ὑπέγραψεν ὁ διάδοχος τοῦ Βασιλείου Γ΄ ὁ ἀπὸ Δέρκων Φώτιος Β΄, σαφέστατα ἀναφέρει «Ἐπιτροπικῶς» διὰ τὴν προσωρινὴν «ἄχρι καιροῦ» ἀνάθεσιν τῆς διοικήσεως τῶν Μητροπόλεων τῶν «Νέων Χωρῶν» εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος μὲ τοὺς συγκεκριμένους 10 Ὄρους, οὗς ὑποχρεοῦται αὕτη νὰ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Μία βλαπτικὴ συνήθεια

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

Οἱ ΚΟΣΜΙΚΟΙ ἄνθρωποι ἀρέσκονται νά παρακολουθοῦν καί νά κρίνουν τή ζωή τῶν ἄλλων. Εὔκολα βγάζουν συμπεράσματα καί διασύρουν πρόσωπα, τά ὁποῖα πολλές φορές ἀδίκως κατακρίνονται. Πρόκειται γιά σοβαρότατο θέμα, πού δέν ἐλέγχεται εὔκολα, ἀφοῦ ὁ καθένας εἶναι ἐλεύθερος νά λέει ὅ,τι θέλει. Τό πρόβλημα μεγαλώνει, ὅταν ἡ ζωή κάποιου ἀνθρώπου γίνεται θέμα στίς ἐφημερίδες καί τίς τηλεοπτικές ἐκπομπές. Προκαλεῖται μεγάλος θόρυβος καί γενικός σκανδαλισμός.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει καί μεταξύ τῶν χριστιανῶν, χωρίς τήν παρέμβαση ὅμως τῶν μέσων ἐνημέρωσης. Εἶναι πολλοί πού παρακολουθοῦν τή ζωή καί τή συμπεριφορά τῶν ἀδελφῶν τους καί κρίνουν ἀνάλογα. Ἡ περιέργειά τους προχωρεῖ καί στίς λεπτομέρειες τῆς καθημερινότητας τῶν ἄλλων. Στή συνέχεια μεταφέρουν τίς πληροφορίες τους παντοῦ, μέ τό πρόσχημα ὅτι ἐνδιαφέρονται γιά τούς ἀδελφούς καί θέλουν νά βοηθήσουν ἀνάλογα, γιά νά διορθωθεῖ ἡ ζωή τους.

Ἡ τακτική τους αὐτή εἶναι κατακριτέα. Δείχνει ἔλλειψη ἀγάπης πρός τούς ἀδελφούς. Κανένας δέν μπορεῖ νά ἐπαινέσει τούς περίεργους κουτσομπόληδες, οἱ ὁποῖοι μέ τά ὅσα διαδίδουν δημιουργοῦν μεγάλα προβλήματα στόν περίγυρό τους. Οὔτε καί νά τούς ἐμποδίσει. Ὡστόσο μποροῦμε νά τούς ἀποφεύγουμε καί νά τούς θεωροῦμε ἐπικίνδυνους, ἀφοῦ μέ τά ὅσα μεταφέρουν μᾶς δίνουν ἀφορμές, γιά νά συκοφαντήσουμε κάποιους ἀδελφούς, νά κατακρίνουμε ἄλλους καί γενικά νά πέσουμε σέ βαριά ἁμαρτήματα.

Ὁ ἅγιος Θεοφάνης ὁ ἔγκλειστος ἔλεγε ὅτι «ἡ ἐξέταση τῶν ξένων σφαλμάτων εἶναι πηγή κάθε ἁμαρτίας, ἐνῶ ἡ ἔρευνα τοῦ ἑαυτοῦ μας θά ἀποβεῖ πολύ ὠφέλιμη, γιατί γεννᾶ τήν ταπείνωση καί τό φόβο τοῦ Θεοῦ». Συνήθως οἱ ἄνθρωποι μεγαλώνουν τά ἀσήμαντα γεγονότα τῆς ζωῆς τῶν ἄλλων. Δίνουν σημασία στούς ἐπιπόλαιους λόγους τους καί ὅταν διηγοῦνται εἶναι ὑπερβολικοί. Ἡ ἀνευθυνότητα εἶναι τό κύριο χαρακτηριστικό τους. Διαδίδουν κάτι ὡς σοβαρό καί ἀνησυχητικό, ἐνῶ εἶναι ἐπουσιῶδες καί ἀνάξιο προσοχῆς. Γενικά οἱ πληροφορίες τους ἐπηρεάζουν τούς καλοπροαίρεστους καί ἀνυποψίαστους καί ἀλλάζουν τά συναισθήματά τους. Πιστεύουν στά ὅσα ἀκοῦν καί χωρίς νά τό συνειδητοποιοῦν χάνουν τήν εἰκόνα πού εἶχαν γιά κάποιον καί ἡ συμπεριφορά τους μεταβάλλεται. Χωρίς νά μποροῦν νά δώσουν ἐξηγήσεις καί οἱ ἴδιοι βλέπουν πολλούς ἀδελφούς ὡς ἀπρόσεκτους στή ζωή τους, μέ ἠθικά παραπτώματα καί προκλητικές ἐκδηλώσεις, ἐνῶ μέχρι χθές τούς εἶχαν σέ ὑπόληψη καί ἐπικοινωνοῦσαν μέ ἀμοιβαῖο σεβασμό.

Ὁ ἅγιος Θεοφάνης, ὅπως προανέφερα, συνιστᾶ τήν ἔρευνα τοῦ ἑαυτοῦ μας καί ὄχι τήν ἔρευνα τῆς ζωῆς τῶν ἄλλων. Καί αὐτό πρέπει νά γίνει πνευματικός κανόνας σέ ὅλους τούς χριστιανούς. Κάτι πού οἱ περισσότεροι ἔχουν ξεχάσει.

Σοφὴ ἡ ἀφωνία τῶν Ἱεραρχῶν;

Τοῦ ***ἁγιορείτου μοναχοῦ Νικολάου***

Ἀφορμὴ τοῦ κειμένου αὐτοῦ εἶναι ἡ παράνομη ψήφιση τοῦ νόμου γιὰ τὴν συμβίωση τῶν Σοδομιτῶν. Ὅλα τὰ παρακάτω τὰ γράφω γιὰ τοὺς ποιμένας ποὺ ἐτήρησαν σιγὴ ἰχθύος, ὅταν ἔβλεπαν νὰ ἔρχεται τὸ κακὸ αὐτὸ καὶ ὅταν μᾶς ἐπισκέφθηκε καὶ ἔγινε νόμος καὶ τρόπος ζωῆς στὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ. Μητροπολίτης τῆς Ἐκκλησίας ὑπεστήριξε ὅτι πολὺ σοφὰ ἔπραξε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΤΟ ΧΑΙΡΕ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Τὴν Β΄ Κυριακὴν ἀπό τοῦ Πάσχα ἡ Ἐκκλησία μας ἐπιτελεῖ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Μυροφόρων γυναικῶν.

Ἀπολυτίκιον

Ταῖς μυροφόροις γυναιξί, παρὰ τὸ μνῆμα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα· τὰ μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἁρμόδια· Χριστὸς δὲ διαφθορᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος· ἀλλὰ κραυγάσατε· Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Μικτοὶ γάμοι: Ὁ Δούρειος Ἵππος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Ἄγνωστος εἰς τὴν Πατερικὴν παράδοσιν ἡ οἰκονομία, τὴν ὁποίαν ἐπιχειρεῖ νὰ θεσμοθετήσῃ ἡ «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος» εἰς τοὺς γάμους Ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων.

*Το

ΓΕΓΟΝΟΤΑ καὶ ΣΧΟΛΙΑ

«Γυναῖκες μετὰ Μύρων Θεόφρονες ὀπίσω σου ἔδραμον»

Ἡ τρίτη Κυριακὴ ἀπὸ τοῦ Πάσχα εἶναι ἀφιερωμένη στοὺς ἁγίους καὶ στὶς ἅγιες Μυροφόρους, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, οἱ ὁποῖοι φρόντισαν γιὰ τὴν ταφὴ τοῦ ἀκηράτου σώματος τοῦ Κυρίου μας. Ἀψηφώντας τὸν κίνδυνο νὰ κατηγορηθοῦν ἀπὸ τοὺς φανατικοὺς Ἰουδαίους ὡς συνεργάτες τοῦ «ἐπικίνδυνου ἐπαναστάτη καὶ βλάσφημου τοῦ Θεοῦ», σύμφωνα μὲ τὸ κατηγορητήριο τῆς καταδίκης Του, ἀπέδωσαν τὶς νεκρικὲς τιμὲς στὸν Μεγάλο Νεκρό. Ἰδιαίτερη σημασία ἔχει ἡ ὁμάδα τῶν γυναικῶν Μυροφόρων, οἱ ὁποῖες, δὲν ἀρκέστηκαν στὴν μύρωση τοῦ ἁγίου σώματος πρὶν τὴν ταφή, ἀλλὰ θέλησαν νὰ τὸ μυρώσουν καὶ μετά. Μὴ λογαριάζοντας τοὺς κινδύνους καὶ τὶς ἀνυπέρβλητες δυσκολίες, «λίαν πρωὶ τῆς μιᾶς σαββάτων» (Μάρκ.16,2) πῆγαν στὸ Μνημεῖο. Ἀλλὰ ἐκεῖ τοὺς περίμενε ἡ μεγάλη ἔκπληξη: ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου! Γιὰ τὴν ἄδολη ἀφοσίωσή τους στὸν Κύριο καὶ τὸν ἡρωισμό τους, ἀξιώθηκαν πρῶτες νὰ γίνουν οἱ μάρτυρες καὶ κήρυκες τῆς Ἀναστάσεως. Στὰ πρόσωπα τῶν ὑπέροχων ἐκείνων γυναικῶν ἔχουμε τὴν ἔμπρακτη ἀναγνώριση, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία, τῆς γυναίκας ὡς ἰσότιμο ἀνθρώπινο πρόσωπο μὲ τὸν ἄνδρα. Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια ἀργότερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος διατύπωσε στὴ διδασκαλία του: «οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ» (Γαλ.3,28), ἀλλὰ οἱ πάντες εἶναι ἕνα σῶμα, τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἂν σήμερα οἱ γυναῖκες ἀπολαμβάνουν δικαιώματα, αὐτὰ τὰ χρωστοῦν στὸ σωτήριο μήνυμα τοῦ Χριστοῦ! Οἱ Ἅγιες καὶ ἡρωικὲς Μυροφόρες Γυναῖκες ἔκαμαν τὴν ἀρχή! Οἱ σύγχρονες γυναῖκες ὀφείλουν εὐγνωμοσύνη σὲ ἐκεῖνες! Ἡ Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἑορτὴ τῶν γυναικῶν! Καὶ γιατί νὰ μὴ ἀντικαταστήσει τὴν νεοποχίτικη «ἑορτὴ τῆς γυναίκας»;

«Ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρας ἐξ ἡμῶν μαρτυρουμένους ἑπτά»

Ἡ Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων εἶναι ἀφιερωμένη, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἁγίους καὶ τὶς ἁγίες Μυροφόρους, οἱ ὁποῖοι ἐπιμελήθηκαν γιὰ τὴν θεόσωμη ἀποκαθήλωση καὶ ταφὴ τοῦ Κυρίου μας, καὶ στοὺς ἑπτὰ Διακόνους τῆς πρώτης Ἐκκλησίας. Σύμφωνα μὲ τὸ Βιβλίο τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, ἡ νεαρὰ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων αὔξανε ἀλματωδῶς. Πλῆθος ἀνθρώπων, Ἰουδαίων, ἀλλὰ καὶ Ἑλληνιστῶν, δηλαδὴ Ἰουδαίων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν υἱοθετήσει τὴν ἑλληνικὴ γλώσσα καὶ τὸν ἑλληνικὸ τρόπο ζωῆς ἢ πρώην ἐθνικῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν προσηλυτισθεῖ στὸν Ἰουδαϊσμό, πίστευαν στὸ κήρυγμα τῶν ἀποστόλων, βαπτίζονταν καὶ ἐντάσσονταν στὴν Ἐκκλησία. Αὐτὸ τὸ πλῆθος εἶχε ἀνάγκη ὀργανωμένης διακονίας. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ νεαρὰ Ἐκκλησία ἐξέλεξε ἑπτὰ ἄνδρες «ἑπτά, πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου καὶ σοφίας … Στέφανον, ἄνδρα πλήρη πίστεως καὶ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ Φίλιππον καὶ Πρόχορον καὶ Νικάνορα καὶ Τίμωνα καὶ Παρμενᾶν καὶ Νικόλαον προσήλυτον Ἀντιοχέα, οὓς ἔστησαν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων, καὶ προσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας» (Πράξ.6,2-7). Ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐκλογῆς εἶναι σημαντικός. Δὲν τοὺς ὅρισαν οἱ ἀπόστολοι, ἀλλὰ σύστησαν στοὺς πιστοὺς νὰ ἐκλέξουν αὐτοὺς ποὺ θέλουν νὰ τοὺς ὑπηρετοῦν, χωρὶς καμιὰ διάκριση ἀριστοκρατῶν ἢ ἄσημων, πλουσίων ἢ φτωχῶν, ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν. Ἰδοὺ ἡ καθολικὴ δημοκρατία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία ἐφαρμόστηκε δύο χιλιάδες χρόνια πρὶν ἐφαρμοστεῖ στὴν πολιτική! Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει σκοπὸ νὰ ἐξαγιάσει καὶ νὰ μεταμορφώσει ὁλόκληρο τὸ βίο μας καὶ ὄχι μόνον τὸν «θρησκευτικό»!

Ἀλβανοὶ μουσουλμάνοι ἀντιδροῦν διὰ τὴν τοποθέτησιν Σταυροῦ

Στὸ βόρειο γειτονικό μας κρατίδιο, ποὺ ἀρέσκεται νὰ κλέβει ἱστορία, ὄνομα, σύμβολα καὶ νὰ ὀρέγεται ἑλληνικὰ ἐδάφη, γίνονται παράξενα πράγματα. Κάποιος σκοπιανὸς ὁμογενὴς ἀποφάσισε νὰ στήσει ὑπερμεγέθη σταυρὸ καὶ ἡ σκοπιανὴ κυβέρνηση τὸ ἐνέκρινε, γιὰ λόγους πολιτικῆς σκοπιμότητας. Ἔλα ὅμως ποὺ αὐτὸ δὲν ἄρεσε στὰ καλόπαιδα τοὺς Ἀλβανοὺς μουσουλμάνους! Γι' αὐτὸ «πῆραν τὸν νόμο στὰ χέρια τους», ἰσοπεδώνοντας τὸν τόπο ποὺ θὰ στήνονταν ὁ σταυρός! «Τουλάχιστον πέντε χιλιάδες Ἀλβανοὶ μουσουλμάνοι ἔχουν συγκεντρωθεῖ στὸ δῆμο Μποῦτελ τῶν Σκοπίων, προκειμένου νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἀνέγερση ἑνὸς σταυροῦ στὰ ὅρια τοῦ δήμου. Ὁ Ἀρτὰν Γκρούμπι, μέλος τοῦ κόμματος τῆς Δημοκρατικῆς Ἕνωσης γιὰ Ἐνσωμάτωση (DUI), δήλωσε σὲ ἀλβανικὴ ἐφημερίδα ὅτι οἱ διαμαρτυρόμενοι ἔχουν τοποθετήσει σκηνὲς καὶ παραμένουν στὸν τόπο ποὺ ἔχει ἀποφασισθεῖ νὰ τοποθετηθεῖ ὁ χριστιανικὸς σταυρός, προκειμένου νὰ ἀρθεῖ ἡ ἀπόφαση αὐτὴ ἀπὸ τὸ δημοτικὸ συμβούλιο τῆς πόλης» (Ἰστ. echedoros-a)! Ἂν μποροῦμε νὰ σκεφτοῦμε σωστά, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ τζιχαντισμὸς βρίσκεται στὴ «γειτονιά» μας! Τὰ Βαλκάνια δὲν θὰ ἀργήσουν νὰ «γίνουν Συρία», ἰδιαίτερα ἀπὸ τὸ γεγονὸς τῆς «τροφοδότησης» τζιχαντιστῶν, μέσῳ τῶν λαθρομεταναστῶν μουσουλμάνων. Τὸ μέλλον μας ὡς Χριστιανῶν, προοιωνίζεται, δυστυχῶς, δυσοίωνο. Οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις, οἱ ὁποῖες βρίσκονται πίσω ἀπὸ τὸν θρησκευτικὸ φανατισμὸ τῶν καιρῶν μας ἔχουν ἕνα καὶ μοναδικὸ στόχο: τὸν ἀφανισμὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ! Ὅσο γρηγορότερα τὸ συνειδητοποιήσουμε τόσο τὸ καλλίτερο γιὰ μᾶς!

Οὐνῖται «ἐώρτασαν» τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας!

Δεῖτε ἕνα ἀκόμα δεῖγμα τί ἐστὶ παπικὴ δολιότητα, τὴ στιγμὴ ποὺ βρισκόμαστε «μία ἀνάσα» πρὶν τὴν ἀναγνώριση τῆς «ἐκκλησιαστικότητας» τοῦ παπισμοῦ ἀπὸ τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο. Οἱ οὐνίτες τῆς Οὐκρανίας συνεχίζουν ἀκάθεκτοι τὸ δόλιο «παιχνίδι» τους κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὅπως ἀποκάλυψε ὁ θεολόγος κ. Β. Χαραλάμπους, ἐφέτος προσποιήθηκαν ὅτι «γιόρτασαν» τὴν Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, προκειμένου νὰ πείσουν τοὺς ἀφελεῖς ὅτι εἶναι δῆθεν ὀρθόδοξοι! «Τὸ πρόβλημα τῆς Οὐνίας στὴν Οὐκρανία ὁλοένα καὶ ὀξύνεται. Οἱ Παπικοὶ Οὐνίτες, ἐκμεταλλεύονται τὰ πάντα. Στὸ Κίεβο ὁ Οὐνίτης "ἀρχιεπίσκοπος" Sviatoslav ὁ ὁποῖος προΐσταται τῶν Οὐνιτῶν τῆς Οὐκρανίας, σὲ ὁμιλία του στὶς 20 Μαρτίου 2016, στὸν Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ στὸ Κίεβο, μίλησε γιὰ τὴν Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας. Φυσικὰ δὲν μίλησε γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία, οὔτε ἀναφορὰ στὴν 7η Οἰκουμενικὴ Σύνοδο εἶχε κάνει. Ἁπλὰ ἀνέφερε ὅτι ἡ Κυριακὴ εἶναι γιὰ τὶς εἰκόνες καὶ ἀνακάποιων ἀλλοεθνῶν καὶ ἀλλοθρήσκων τῆς ἐποχῆς Του. Ὁ «ἀλάθητος» τὸ «παίζει» πιὸ «ἅγιος», «ταπεινὸς» καὶ «προοδευτικὸς» ἀπὸ τὸ Χριστὸ καὶ γι' αὐτὸ ἔστησε αὐτὸ τὸ γελοῖο σκηνικό! Καμώθηκε πὼς ἔπλυνε τὰ πόδια 12 λαθρομεταναστῶν ἀλλοθρήσκων (ἰσάριθμους τῶν 12 Ἀποστόλων!!!), γιὰ νὰ δώσει τὸ «καλὸ παράδειγμα», γιὰ τὴν ὅσο γίνεται γρηγορότερα ἀποχριστιανοποίηση τῆς Εὐρώπης! Ἂν δὲν ἦταν αὐτὸ τὸ μήνυμά του ποιὸ ἦταν; Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος συνεχίζει νὰ δρᾶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ, εἶναι γιὰ τοὺς «δικούς μας» ὁ «ἐπίσκοπος τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας»! Φρίκη!

Ἐπίσημη ὁμολογία: Ἡ «ἐκκλησιοποίηση» τῶν αἱρετικῶν εἶναι προαποφασισμένη!

Ἡ «ἐκκλησιοποίηση» τοῦ παπισμοῦ καὶ τοῦ προτεσταντισμοῦ εἶναι προαποφασισμένη γιὰ τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο. Ἄλλωστε, ἂς μὴ γελιόμαστε, γι' αὐτὸ γίνεται καὶ ὄχι γιὰ τὰ ἄλλα θέματα, τὰ ὁποῖα μποροῦσαν νὰ λυθοῦν «στὸ γόνατο», χωρὶς νὰ χρειαστεῖ νὰ συγκροτηθεῖ Σύνοδος! Δεῖτε τί δήλωσε ὁ Μητροπολίτης Γαλλίας κ. Ἐμμανουήλ, στὴν ἐρώτηση: «Ἂν ἀνησυχοῦν τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο κάποιες δηλώσεις, ἐκδηλώσεις, ἄρθρα, ἀνθρώπων ὄχι μόνο ἀπὸ κάποιες φονταμενταλιστὲς φράξιες, ἀλλὰ ἀπὸ σοβαροὺς καὶ νουνεχεῖς Θεολόγους καὶ ἱεράρχες: "ζοῦμε σ' ἕνα ἐλεύθερο κόσμο καὶ ὁ καθένας ἔχει δυνατότητα ἐκφράσεως τῆς δικῆς του ἀπόψεως ἀρκεῖ νὰ εἶναι μέσα σὲ λογικὰ πλαίσια. Τὰ κείμενα ποὺ ἔχουν ἐγκριθεῖ μὲ ὁμόφωνο τρόπο, τὰ ἔχουν ὑπογράψει οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἔτυχαν μιᾶς διεργασίας στὴν ὁποία συμμετεῖχαν ὅλοι. Δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι δὲν ἀναγνωρίζουμε ὅλες τὶς ἄλλες Ἐκκλησίες, εἴτε εἶναι ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, εἴτε οἱ Ἐκκλησίες οἱ ὁποῖες προῆλθαν ἀπὸ τὴν Μεταρρύθμιση. Πρέπει νὰ εἴμαστε λογικοὶ σὲ ὅλα αὐτὰ τὰ θέματα. Δὲν ζητοῦμε τίποτε παραπάνω ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἀποφασίσαμε ἀπὸ κοινοῦ"» (Ἰστολ. Ρομφαία)! Πάνε ὁλοταχῶς νὰ μᾶς ἐπιβάλουν τὴν οἰκουμενιστικὴ κακοδοξία τῆς «θεωρίας τῶν κλάδων», ὅτι, ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι «μέρος τῆς παγκόσμιας καὶ ἀόρατης ἐκκλησίας»! Κρατεῖστε τὴ φράση του: «Δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι δὲν ἀναγνωρίζουμε ὅλες τὶς ἄλλες Ἐκκλησίες». Ρωτᾶμε: γιατί δὲν μποροῦμε, ποιὸς μᾶς τὸ ἀπαγορεύει; Ἡ προδοσία τῆς Ὀρθοδοξίας προχωρᾶ ἀκάθεκτη, κατόπιν σχεδίου καὶ ἐντολῶν «ἄνωθεν»!

Ἀπίστευτον: Ὁ κ.Φραγκίσκος «ἐκαυτηρίασε» τοὺς ἐμπόρους ὅπλων!

Πλένοντας τὰ πόδια τῶν ἀλλόθρησκων λαθρομεταναστῶν ὁ «ἀλάθητος», θέλοντας νὰ παίξει τὸν ρόλο τοῦ «ταπεινοῦ», βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ «ξεσαλώσει» κατὰ τῶν ἐμπόρων ὅπλων! «Στὸ μήνυμά του ὁ ποντίφικας δὲν ξέχασε νὰ ἀναφερθεῖ στὰ τρομοκρατικὰ χτυπήματα στὶς Βρυξέλλες. "Πίσω ἀπὸ τὸν Ἰούδα βρίσκονται ἐκεῖνοι ποὺ ἔδωσαν τὰ χρήματα, γιὰ νὰ παραδώσει τὸν Ἰησοῦ, ἐνῷ σὲ αὐτὴ τὴν περίπτωση ἦταν οἱ κατασκευαστὲς καὶ ἔμποροι ὅπλων, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουν τὴν εἰρήνη ἀλλὰ τὸ αἷμα. Δὲν θέλουν τὴν ἀδελφοσύνη ἀλλὰ τὸν πόλεμο"» ('Ιστ. Ξυπνῆστε Ρέ)! Γιὰ τὸν «ἀλάθητο» τὸ πρόβλημα τοῦ ἰσλαμικοῦ φανατισμοῦ δὲν εἶναι τὸ Ἰσλάμ, ἀλλὰ …οἱ ἔμποροι ὅπλων! Δηλαδή, ἂν τὰ καλόπαιδα τοῦ Ἀλλὰχ δὲν ἔβρισκαν ὅπλα νὰ ἀγοράσουν, θὰ ἦταν ἁγιόπαιδα! Κανένας δὲν ἀμφιβάλλει γιὰ τὸ ὅτι οἱ ἔμποροι ὅπλων ὑποκινοῦν πολέμους, γιὰ νὰ πωλοῦν τὰ ὅπλα τους, ἀλλὰ ὁ «ἀλάθητος», ὡς γνήσιος ἰησουΐτης, εἶπε τὴ μισὴ ἀλήθεια. «Ἀθῴωσε» τοὺς «τρομοκράτες τοῦ Θεοῦ», κρατώντας στὶς χοῦφτες του τὶς πατοῦσες τους, διότι ἂν τοὺς κατονόμαζε ὡς τέτοιους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κλωτσομπουνίδι ποὺ θὰ "γεύονταν", θὰ «χάλαγε καὶ ἡ σούπα» τοῦ πανθρησκειακοῦ του ὁράματος! Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο στὴν ὑπόθεση. Στ' ἀλήθεια, ὅταν ὁ «ἀλάθητος» «ξεσάλωνε» κατὰ τῶν ἐμπόρων ὅπλων, δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὶς «πολεμικὲς μπίζνες» τοῦ κρατικοῦ του δείγματος; Γέρος ἄνθρωπος, τόσα χρόνια «πρίγκιπας» καὶ τώρα πάπας τοῦ Βατικανοῦ, δὲν εἶχε ἀκούσει τίποτε γιὰ τὰ «ἱερὰ» λαθρεμπόρια ὅπλων, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχει βουίξει ἡ οἰκουμένη; Δὲν θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ σιωπᾶ, γιὰ τὴ «λερωμένη φωλιά» του; Ἀλλὰ ἂν τὸ ἔκανε, τότε τί ἰησουΐτης θὰ ἦταν!

Ὁ «Πάπας» ἐπάτησε καὶ πάλιν τὴν Ἑλλάδα!

Τελικὰ ὁ «ἀλάθητος» τὰ κατάφερε νὰ πατήσει τὰ αἱματοβαμμένα χώματα τῆς πατρίδας μας. Μὲ τὴν ἀμέριστη ἀρωγὴ τῶν «δικῶν» μας οἰκουμενιστῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄθεης πολιτικῆς ἡγεσίας τῆς Χώρας μας, κατόρθωσε νὰ ἔρθει καὶ πάλι, ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια στὴν Ὀρθόδοξη Ἑλλάδα μας, ἡ ὁποία ἔχει δεινοπαθήσει τὰ τελευταῖα χίλια χρόνια ἀπὸ τὶς παπικὲς δολιότητες. Ἡ Δ.Ι.Σ. τῆς Ἐκκλησίας μας πῆρε στὰ «μουλωχτὰ» τὴν ἀπόφαση νὰ ἐπιτρέψει τὴν «ἀνθρωπιστικὴ» ἄφιξή του στὴν πολύπαθη Λέσβο, ἡ ὁποία μαστίζεται ἀπὸ τὸ προσφυγικὸ καὶ λαθρομεταναστευτικὸ πρόβλημα. Μαζί του ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Ἱερώνυμος, ὡς τρεῖς «κορυφαῖοι θρησκευτικοὶ ἡγέτες», οἱ ὁποῖοι δήλωναν ὅτι στόχος τους ἦταν «ἡ διεθνοποίηση τοῦ προσφυγικοῦ προβλήματος». Μαζὶ μὲ τοὺς τρεῖς «κορυφαίους θρησκευτικοὺς ἡγέτες» καὶ ὁ δεδηλωμένος ἄθεος Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος, σύμφωνα μὲ τὴν μαρξιστική του ἰδεολογία, θεωρεῖ τοὺς θρησκευτικοὺς ἡγέτες ὡς τοὺς κύρια ὑπεύθυνους γιὰ τὸ «ὄπιο τῶν λαῶν», ποὺ εἶναι ἡ θρησκεία! Οἱ τρεῖς «κορυφαῖοι θρησκευτικοὶ ἡγέτες», συμπροσευχήθηκαν, ἐπισκέφτηκαν τοὺς πρόσφυγες καὶ λαθρομετανάστες μουσουλμάνους, συνέφαγαν μαζί τους καὶ στὸ τέλος «καμώθηκαν» ὅτι συγκλονίστηκαν ἀπὸ τὸ δρᾶμα τους. Μάλιστα ὁ «ἀλάθητος» στάθηκε «κλαρίνο», μπροστὰ σὲ ἕνα «πρόσφυγα», ὁ ὁποῖος κρατοῦσε τὴ συριακὴ σημαία. Μόνο ποὺ δὲν ἦταν ἡ ἐπίσημη σημαία τοῦ συριακοῦ κράτους, ἀλλὰ ἡ σημαία τῶν ἰσλαμιστῶν ἀνταρτῶν, οἱ ὁποῖοι πολεμοῦν τὴ νόμιμη κυβέρνηση τῆς χώρας! Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ εἶχε ἡ κακοστημένη φιέστα, ἀπὸ τὴν ὁποία, ὁ μόνος κερδισμένος ὑπῆρξε ὁ «ἀλάθητος»!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΑ ΜΑΡΤΥΣ ΓΛΥΚΕΡΙΑ

Στὶς 13 Μαΐου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Γλυκερίας. Ἡ ἁγία Γλυκερία ἔζησε στὴν Τραϊανούπολη τὴν ἐποχὴ τοῦ ρωμαίου αὐτοκράτορα Ἀντωνίνου Πίου καὶ Σαβίνου τοῦ ἡγεμόνα. Ὅταν ὁ εἰδωλολάτρης ἡγεμόνας θυσίαζε στὰ εἴδωλα ἡ ἁγία Γλυκερία, ἀφοῦ σχημάτισε στὸ μέτωπό της ἕνα σταυρὸ παρουσιάσθηκε στὸν ἡγεμόνα. Μόλις μπῆκε στὸν ναὸ τῶν εἰδώλων μετὰ ἀπὸ προσταγὴ τοῦ ἡγεμόνα, γιὰ νὰ θυσιάση, ἀφοῦ προσευχήθηκε στὸν Κύριο κρήμνισε καὶ κατέστρεψε τὸ εἴδωλο τοῦ Δία. Οἱ εἰδωλολάτρες τότε τὴν συνέλαβαν καὶ ἀφοῦ τὴν κτύπησαν, τὴν φυλάκισαν χωρίς νὰ τῆς δώσουν τροφὴ καὶ νερό. Ὅταν ὅμως μετὰ πολλὲς ἡμέρες ἄνοιξαν τὴν φυλακὴ μὲ ἔκπληξη βρῆκαν ἕνα ἀγγεῖο μὲ νερό καὶ ψωμί, ἐνῶ ἡ φυλακὴ ἦταν καλὰ ἀσφαλισμένη, δῶρα τὰ ὁποῖα εἶχε φέρει ἄγγελος Κυρίου. Μετὰ ἔβαλαν τὴν ἁγία μέσα σὲ ἕνα πυρακτωμένο καμίνι ὅμως καὶ πάλι ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ τὴν προστάτευσε. Κατόπιν τῆς ξερίζωσαν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς καὶ τὴν φυλάκισαν, ἀφοῦ τῆς ἔδεσαν τὰ χέρια. Ἀλλὰ ἄγγελος Κυρίου, ἀφοῦ τὴν ἔλυσε ἀπὸ τὰ δεσμά, τῆς ἰάτρευσε τὴν κεφαλή. Βλέποντας ὁ δεσμοφύλακας τὸ θαῦμα πίστεψε ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεὸς ἀληθινὸς καὶ ἔτσι τὸν ἀποκεφάλισαν. Τὴν ἁγία Γλυκερία κατόπιν τὴν ὁδήγησαν στὰ ἄγρια θηρία, γιὰ νὰ τὴν κατασπαράξουν, ὅμως χάριτι Θεοῦ, ἕνα ἀπὸ αὐτὰ μόλις τὴν δάγκωσε, ἡ ἁγία παρέδωσε τὸ πνεῦμα της στὸν Κύριο καὶ ἔτσι ἔλαβε τὸν στέφανο τοῦ μαρτυρίου.

«Ἡ ὀντολογία τοῦ προσώπου»: ἡ συστηματική παρερμηνεία Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τὸν Σεβ. Περγάμου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἐπειδὴ «οἱ κακόφρονες» «καί ἀνθρώπινα περί τῆς θεότητος διαλογίζονται». Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι «οὐ βουλήσει γεννᾶται ὁ υἱός, ἀλλά φύσει καί ἀληθείᾳ». Ὅσοι ἰσχυρίζονται τά ἀντίθετα σημαίνει ὅτι μαίνονται οἱ «Χριστομάχοι». Ὅσα λέγουν εἶναι «φαντασία καί μυθοπλαστία μόνον». Καί ὀφείλουν ἔστω καί ἀργά νά ἀντιληφθοῦν «εἰς ὅσον ἀφροσύνης πεπτώκασι κρημνόν» καί νά ξεφύγουν ἀπό τήν παγίδα τοῦ διαβόλου «νουθετούμενοι παρ' ἡμῶν». Ὅμως, οἱ ἀσεβεῖς αἱρετικοί δέν θέλουν νά ἀκούσουν τήν φωνή τοῦ Χριστοῦ: «ἐγώ ἐν τῷ Πατρί καί ὁ Πατήρ ἐν ἐμοί», «ἐγώ καί ὁ Πατήρ ἕν ἐσμέν», «ὁ ἑωρακώς ἐμέ, ἑώρακε τόν Πατέρα», οὔτε θέλουν νά βλέπουν «τόν Κύριον ὑπό πάντων ὁμολογούμενον Θεόν, καί Θεοῦ Υἱόν», ἀλλά «περιέρχονται οἱ ἄθλιοι, ὡς οἱ κάνθαροι, μετά τοῦ πατρός ἑαυτῶν τοῦ διαβόλου προφάσεις εἰς ἀσέβειαν ζητοῦντες». Γι' αὐτούς ἐκλείσθησαν οἱ Γραφές, καί ἀπό ὅλα τά χωρία τῶν Γραφῶν «ἠλέγχθησαν ἄφρονες καί Χριστομάχοι»[22].

Ἀπό ὅλη αὐτήν τήν ἀνάλυση τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου φαίνεται σαφέστατα ὅτι ἀντιμετωπίζει τό σόφισμα πού ἔθεσαν οἱ Ἀρειανοί: ἄν ὁ Υἱός γεννήθηκε ἐκ τῆς φύσεως - οὐσίας τοῦ Πατρός, ὁπότε εἶναι κατ' ἀνάγκη γέννημα, ἤ ὀφείλει τήν ὕπαρξή του στήν βούληση τοῦ Πατρός, ὁπότε εἶναι κτίσμα. Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἀπαντᾶ ὅτι δέν κτίσθηκε ἀπό τήν βούληση τοῦ Πατρός, γιατί καί ὁ Ἴδιος ὁ Υἱός ἔχει τήν ἴδια βούληση μέ τόν Πατέρα, ἀφοῦ ἔχει τήν ἴδια οὐσία καί τήν ἐνέργεια μέ Αὐτόν, ἐνῶ ἀπό τήν βούληση τοῦ Θεοῦ δημιουργεῖται ἡ κτίση, ἀλλά γεννήθηκε ἀπό τήν φύση τοῦ Θεοῦ Πατρός. Ὅμως, ἡ γέννησή Του ἀπό τήν φύση δέν σημαίνει ὅτι εἶναι ἐξ ἀνάγκης, ἀφοῦ ὁ Πατήρ δέν γεννᾶ ἀπό τήν φύση Του ἀναγκαστικά· ἀγαπᾶ τόν Υἱό καί ὁ Υἱός ἀγαπᾶ τόν Πατέρα.

Ἡ ἀρειανική διδασκαλία τῆς κτιστότητας τοῦ Υἱοῦ ἐρείδεται στήν Ἰουδαϊκὴ μονοθεΐα καί στήν πρόθεση καταπολέμησης τοῦ Ὠριγένη. Ἐπειδή ὁ Ὠριγένης ἰσχυριζόταν τό ἀγένητο (αἰώνιο) Λόγου καί κόσμου, ὁ Ἄρειος ἔφθασε στό ἄλλο ἄκρο τῆς ταύτισης τοῦ ἀγεννήτου μόνον μέ τόν Θεό Πατέρα[23].

Ὅμως, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ὡς μεγάλος Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ὁμιλοῦσε ἐμπειρικά, δηλαδή χρησιμοποιοῦσε τήν γνώση τῶν θεουμένων, ἤτοι τῶν Προφητῶν, τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Ἁγίων, ἀλλά καί τήν δική του ἐμπειρία. Ἔτσι, στήν στοχαστική ἀνάλυση τῶν Ἀρειανῶν ἀντέταξε τούς λόγους τῶν Προφητῶν καί τῶν Ἀποστόλων, ἀλλά καί τοῦ ἰδίου τοῦ Χριστοῦ.

Ἑπομένως, καί στήν περίπτωση αὐτή παρατηροῦμε μιά ἀντιπαράθεση καί σύγκρουση μεταξύ τῶν δύο τύπων θεολογιῶν, ἤτοι τῆς φιλοσοφικῆς μονοθεΐας καί τῆς ἐμπειρικῆς χαρισματικῆς θεολογίας. Αὐτό τό βλέπουμε σέ πολλές φάσεις τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας μέχρι τίς ἡμέρες μας.

2. Ἡ παρερμηνεία τοῦ χωρίου τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου ἀπό τόν Π.Ι.

Μετά τά ἀνωτέρω ἐρχόμαστε στήν ἑρμηνευτική ἀνάλυση –ἤτοι παρερμηνεία– καί τίς προεκτάσεις πού κάνει ὁ Π.Ι. πάνω σέ αὐτήν τήν φράση τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου[24], ὅτι ὁ Πατήρ καί «τῆς ἰδίας ὑποστάσεώς ἐστι θελητής».

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ Π.Ι. ἀποδέχεται τίς θέσεις τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, ὅτι ὁ Υἱός δέν δημιουργήθηκε ἀπό τήν βούληση τοῦ Πατρός. Ὅμως, τό θεολογικό πρόβλημα στήν ἑρμηνευτική του ἀνάλυση εἶναι ὅτι ἑρμηνεύει λανθασμένα τήν φράση τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου ὅτι ὁ Πατήρ «τῆς ἰδίας ὑποστάσεώς ἐστι θελητής», ὁμιλώντας γιά κάποια αἰώνια θέληση τοῦ Πατρός, μέ τήν ὁποία ὑποστασιοποιεῖται ἡ οὐσία τοῦ Ἰδίου καί τοῦ Λόγου, καί ἐπεκτείνει αὐτό τό «θελητής», στό ἐλεύθερο θέλημα τοῦ προσώπου τοῦ Πατρός. Αὐτό «τό ἐλεύθερο θέλημα τοῦ Πατρός» συμπίπτει μέ τήν ἴδια Του τήν ὕπαρξη, καί στοχάζεται πάνω στόν τρόπο ὑπάρξεως τῶν Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος, πράγμα πού δημιουργεῖ προβλήματα στήν ὀρολογία καί τήν θεολογία τῶν Πατέρων. Αὐτό τό κάνει, γιατί θέλει νά ἀποφύγη νά ὁμιλήση γιά τήν κατ' οὐσίαν γέννηση, ἐπειδή θεωρεῖ ὅτι τό κατ' οὐσίαν εἶναι τό κατ' ἀνάγκη. Ἀλλά ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ὅπως εἴδαμε προηγουμένως, δέν ταυτίζει τό κατ' οὐσίαν μέ τό κατ' ἀνάγκη.

Ὁ Π.Ι. στό κεφάλαιο «Διακρίσεις τῶν Καππαδοκῶν στό εἶναι τοῦ Θεοῦ», ἀναφερόμενος στήν διδασκαλία τῶν Καππαδοκῶν Πατέρων, καταγράφει τίς τρεῖς βασικές ἀρχές πού ἐκεῖνοι εἰσάγουν στήν ὀρολογία τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ πρώτη εἶναι ὅτι «ἡ οὐσία ἤ ἡ φύση δέν γνωρίζεται, δέν συλλαμβάνεται, δέν καταλαμβάνεται ἀπό τόν νοῦ»[25]. Ἡ δεύτερη ἀρχή εἶναι ὅτι «οὐσία ἀνυπόστατος δέν ὑπάρχει, δέν εἶναι νοητή, ὅπως λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος· γυμνή οὐσία δέν ὑπάρχει»[26]. Ἡ τρίτη ἀρχή εἶναι ὅτι δέν μπορεῖ νά χωρισθῆ ἡ οὐσία καί ἡ ὑπόσταση, δέν ὑπά

Ἡ στήλη τῆς «Πανελλήνιου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Κύριε Φίλη βιάζεσθε. Ἡ Σταύρωσις τοῦ Χριστοῦ τελεῖται τὴν Μεγάλην Παρασκευήν

Τό Δ.Σ. τῆς Π.Ε.Θ. ἐξέδωσε τό ἀκόλουθον Δελτίον Τύπου μετά τήν Ὑπουργικήν ἀπόφασιν διά τό ὁλοήμερον Δημοτικόν Σχολεῖον καί τήν μείωσιν τῶν ὡρῶν διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν:

«Τὴ Μεγάλη Τρίτη, 26 Ἀπριλίου 2016, τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας παρουσίασε τὴν Ὑπουργικὴ ἀπόφαση γιὰ τὸ ὁλοήμερο Δημοτικὸ Σχολεῖο, συνοδευόμενη ἀπὸ ἀνακοίνωση ποὺ τιτλοφορεῖται: «Μὲ ὑπογραφὴ Φίλη τὸ ὁλοήμερο Δημοτικὸ Σχολεῖο - Ἐνιαῖος Τύπος Ὁλοήμερου Δημοτικοῦ Σχολείου - Ἡ συνταγματικὴ ἐπιταγὴ γίνεται πράξη - Ἴσες εὐκαιρίες ἐκπαίδευσης γιὰ ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ δημοτικοῦ σχολείου».

Ἡ ὡς ἄνω Ὑπουργικὴ ἀπόφαση, κατὰ παράβαση κάθε συνταγματικῆς ἐπιταγῆς, ἐντελῶς προκλητικά, μειώνει τὶς ὧρες διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ἀπὸ 2 σὲ 1 στὴν Ε΄ καὶ ΣΤ΄ τάξη τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου καὶ οὐσιαστικὰ καταργεῖ τὴ διδασκαλία τοῦ μαθήματος, ἂν συνυπολογίσει κανεὶς τὸ γεγονός, ὅτι ἤδη σὲ πολλὰ Δημοτικὰ Σχολεῖα γίνεται ἐλλιπὴς διδασκαλία ἢ δὲν πραγματοποιεῖται καθόλου τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν.

Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας ἔρχεται νὰ ἐπιτείνει τὴν ὅλη ζοφερὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ καλλιεργεῖται ἀπὸ τὸν κ. Φίλη, ἀναφορικὰ μὲ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καὶ τὴ σχεδιαζόμενη μετατροπή του σὲ θρησκειολογία ἤ, διαμέσου τῶν νέων Προγραμμάτων Σπουδῶν, σὲ ἕνα πολυθρησκειακὸ Σοῦπερ Μάρκετ θρησκειῶν.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν φανερώνει περίτρανα τὸ μένος καὶ τὴν ἀπαξίωσή του πρὸς τὴ διδασκαλία τῆς Ὀρθόδοξης χριστιανικῆς ἀγωγῆς στὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο. Τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, ὡς ἐφόδιο γνώσης καὶ βιώματος τῶν ἑλληνοπαίδων στοὺς δύσκολους καιροὺς ποὺ διάγουμε, πέρα ἀπὸ τὴν συμβολή του στὶς ὑπαρξιακὲς ἀνάγκες τῶν μαθητῶν/τριῶν, ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σπουδαία ἀνθρωπιστικὰ καὶ κοινωνικὰ μαθήματα τοῦ σχολείου.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Πανελλήνια Ἕνωση Θεολόγων ὄχι μόνο ἀπαιτεῖ τὴν ἐπαναφορὰ τῶν ὡρῶν διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ποὺ ἀφαιρέθηκαν ἀπὸ τὸ Ὡρολόγιο Πρόγραμμα τοῦ Ἐνιαίου Τύπου τοῦ Ὁλοήμερου Δημοτικοῦ Σχολείου, ἀλλὰ καὶ ζητάει ἐπίμονα τὸν διορισμὸ Θεολόγων καθηγητῶν, γιὰ νὰ διδάσκουν τὸ μάθημα στὰ Δημοτικὰ Σχολεῖα.

Ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας, ὅμως, δὲν ἐξετάζει παιδαγωγικὰ τὰ θέματα αὐτά, διότι, καθὼς φαίνεται γιὰ μία ἀκόμη φορά, εἶναι ἐγκλωβισμένος στὶς κομματικές του ἰδεοληψίες. Ἔτσι «ξανακτυπᾶ πάλι» σὲ ἕνα καθαρὰ ἐθνικὸ θέμα ἀγωγῆς, ἐπιχειρώντας, ἀπερίσκεπτα καὶ ἐπιπόλαια, νὰ μειώσει καὶ νὰ ὑποτιμήσει τὸ μάθημα ἐκεῖνο ποὺ διδάσκει τὶς ἀξίες τῆς ἀγάπης, τῆς ἐλπίδας, τῆς αὐτοθυσίας καὶ τῆς προσφορᾶς πρὸς τὸν «ἄλλον» ὡς ἀδελφὸ καὶ ὄχι ἁπλὰ ὡς συνάνθρωπο.

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν τῶν ἐξελίξεων, ἡ Πανελλήνια Ἕνωση Θεολόγων ὀφείλει νὰ ὑπενθυμίσει στὸν Ὑπουργὸ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, κ. Νίκο Φίλη, ὅτι ἡ Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ τελεῖται τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ(στοὺς ναοὺς τὴν Μεγάλη Πέμπτη ἑσπέρας). Ὡς ἐκ τούτου ἂς μὴ βιάζονται κάποιοι στὴν Κυβέρνηση καὶ στὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας, μὲ τὶς ἀποφάσεις καὶ τὶς ἀνακοινώσεις τους ἐναντίον τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν. Ἐκτὸς κι ἂν θεωροῦν ὅτι πρέπει τὰ καρφὶὰ στὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ νὰ τὰ καρφώσουν πρὶν τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ ἢ ἀκόμη, καὶ μετά, ὄχι ὅμως, ἀνήμερα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, προφανῶς γιὰ νὰ μὴν ὑποσκιαστεῖ καὶ ὑποσκελιστεῖ ἡ πράξη τους ἀπὸ αὐτὴν τοῦ Ἰούδα καὶ τῶν Ἑβραίων καὶ Ρωμαίων σταυρωτῶν τοῦ Χριστοῦ.

Νὰ θυμίσουμε ἐπίσης, σὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς διώκτες, ὅτι ἀνὰ τοὺς αἰῶνες, πολλοὶ προδότες καὶ σταυρωτές τοῦ Χριστοῦ, ἦλθον καὶ παρῆλθον, ὁ Χριστός, ὅμως, μένει ὁ Ἴδιος, «χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» (Ἑβρ. 13, 8).

Τὸ ΔΣ τῆς ΠΕΘ

Ἀνακοίνωσις

Ἡ Πανελλήνιος Ἕνωσις Θεολόγων, εὑρίσκεται στὴν εὐχάριστη θέση νὰ ἀνακοινώσει στοὺς συναδέλφους καί νέους θεολόγους ὅτι, στό Ἐπιμορφωτικό Σεμινάριο Παιδαγωγικῆς καί Διδακτικῆς Κατάρτισης, στά Γραφεῖα τῆς ΠΕΘ (Χαλκοκονδύλη 37, ὄροφος 3ος) εἰσηγητής στίς 14-5-2016 ἡμέρα Σάββατο καί ὥρα 11.00 - 14.00 θά εἶναι: ὁ κ. Εὐάγγελος Στ. Πονηρός, Δρ. Θεολογίας, Master Φιλοσοφίας, Σχολικός Σύμβουλος Θεολόγων (ΠΕ01), Πειραιῶς, Δ΄ Ἀθηνῶν, Κυκλάδων, μέ θέμα: «Ἑλληνισμός καί Χριστιανισμός».

Ἀπό τή Γραμματεία τῆς ΠΕΘ

Ἀφῆστε με νὰ ζήσω

Δυστυχῶς στοὺς ἐσχάτους καιροὺς συμβαίνει κάτι τὸ ἀπίστευτο. Ψηφίστηκε νόμος (1609) τὸ ἔτος 1986 ποὺ νομιμοποιεῖ τὸν φόνο τῶν ἐμβρύων, δηλαδὴ ἐπιτρέπει τὴν ἔκτρωση, ὑπὸ ὁρισμένους ὅρους. Δηλαδὴ ἐπιτρέπει νὰ σκοτώνωνται ἄνθρωποι, διότι τὸ ἔμβρυο εἶναι ἄνθρωπος, μὲ τὴν συμμετοχὴ τῆς μητέρας. Ἂν ἀπὸ τὸ ἔτος 1986 ποὺ ψηφίσθηκε ὁ νόμος μέχρι σήμερα, δηλαδὴ 30 χρόνια, ὑπολογίσουμε τὶς 300.000 - 400.000 ἐκτρώσεις ποὺ γίνονται κάθε χρόνο, ὁ ἀριθμὸς τῶν δολοφονημένων ἐμβρύων εἶναι 9.000.000 - 12.000.000, δηλαδὴ μία Ἑλλάδα μεγαλύτερη σὲ πληθυσμὸ ἀπὸ ὅσος ὑπάρχει σήμερα (10.000.000). Ἡ ἁμαρτία αὐτὴ εἶναι δανάσιμη καὶ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἁμαρτωλοὺς νόμους, πολιτικὸ γάμο, ὁμοφυλοφιλία κλπ. ἔφεραν τὴν Ἑλλάδα μας σὲ αὐτὴ τὴν λυπηρὴ κατάσταση. Τὰ παιδιὰ εἶναι δῶρα Θεοῦ καὶ οὐδενὸς ἰδιοκτησία. Λέγει ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος «...Τὸ τεκεῖν ἄνωθεν ἔχει τὴν ἀρχήν, ἀπὸ τῆς Θεοῦ προνοίας καὶ οὔτε γυναικὸς φύσις, οὔτε συνουσία, οὔτε ἄλλον οὐδὲν αὐταρκὲς πρὸς τοῦτό ἐστιν» (PG 54, 639): Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἅγ. Ἰουστῖνος Πόποβιτς, λέγει ὅτι: «... ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ, ὁ ἄνθρωπος συνεργεῖ» (Ἄνθρωπος καὶ Θεάνδρωπος).

Ὅμως τὰ ἔμβρυα εἶναι ψυχὲς καὶ οἱ ψυχές, ὅπως λέγει ὁ Ἅγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς, ἐκδικοῦνται. Πέραν τοῦ ὅτι καμμιὰ γυναίκα ποὺ ἔκαμε αὐτὴ τὴν κακὴ πράξη (ἔκτρωση) τὸ ξεπέρασε ποτὲ σὲ ὅλη τὴν ζωή της.

Ὁ Ἅγιος γράφει σὲ κάποια κυρία:

«Μοῦ γράφεις πὼς κάτι σὲ ἀναστατώνει στὸν ὕπνο. **Τρία παιδιὰ ἐμφανίζονται μόλις κλείσεις τὰ μάτια καὶ γελοῦν μαζί σου, σὲ κοροϊδεύουν, σὲ ἀπειλοῦν καὶ σὲ τρομάζουν.**

Πῆγες, εἶπες, σὲ ἔξυπνους ἀνθρώπους καὶ ἔψαχνες φάρμακο. Ἐκεῖνοι σοῦ εἶπαν: «Δὲν εἶναι τίποτα»!

Ἐσὺ τοὺς εἶπες: «Ἀφοῦ δὲν εἶναι τίποτα διῶξτε αὐτὸ τὸ τέρας ἀπὸ μένα! Μά, μπορεῖ νὰ μὴ εἶναι τίποτα ἐκεῖνο ποὺ δὲν μ' ἀφήνει νὰ ἡσυχάσω ἤδη ἑξι μῆνες»; Καὶ ἐκεῖνοι σοῦ ἀπάντησαν: «Ἄλλαξε ἀέρα, πήγαινε σὲ χαρούμενες παρέες, νὰ τρέφεσαι καλύτερα. Αὐτὸ εἶναι ἁπλὴ ὑποχονδρία».

Ξέρω, ἀδελφή, τέτοιους «ἔξυπνους». Αὐτοὶ ἔπιασαν στὸ στόμα τους ἔτσι μερικὲς λέξεις ὅπως «ὑποχονδρία», «τηλεπάθεια», «αὐθυποβολή», μὲ τὶς ὁποῖες **προσπερνοῦν τὴν ἀδιαμφισβήτητη πνευματικὴ πραγματικότητα καὶ σὲ καθημερινὴ βάση μιλοῦν στὸν ἀέρα**, μὲ ἐλαφρότητα καὶ ἄγνοια σὰν νὰ μιλᾶ τὸ κρασί.

Ἐγὼ πιστεύω ὅτι αὐτὰ τὰ τρία παιδιὰ ποὺ ἐμφανίζονται εἶναι τὰ ἴδια ἐκεῖνα τρία δικά σου παιδιὰ ποὺ ἐσὺ κατὰ τὴν προσωπική σου ὁμολογία νέκρωσες, πρὶν ὁ λαμπερὸς ἥλιος τὰ φιλήση ζωντανά. Καὶ αὐτὰ τώρα σὲ ἐκδικοῦνται. Καὶ ἡ ἐκδίκηση τῶν νεκρῶν εἶναι πολὺ φρικαλέα!

Ἐπειδὴ ἐσὺ αὐτοαποκαλεῖσαι διαβασμένη γυναίκα, δὰ σοῦ μιλήσω ἀπὸ τὰ βιβλία. Ἀπὸ τὰ βιβλία δὰ θυμηθῆς τὸν Μάκβεθ ἢ πῶς τὸ πνεῦμα ἑνὸς νεκροῦ ἀνθρώπου σκότωσε τὸν Ἄγγλο βασιλιά. Διάβασες ὁπωσδήποτε πὼς ὁ βασιλιὰς Βλάδισλαβ, δολοφόνος τοῦ βασιλιᾶ Βλαδίμηρου, δολοφονήθηκε ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Βλαδίμηρου.

Ὅμως ἴσως διάβασες γιὰ τὴν ἀκόλουθη περίπτωση. Ὁ Βυζαντινὸς βασιλιὰς Κώνσταις εἶχε ἀδελφὸ τὸν Θεοδόσιο, τὸν ὁποῖο δὲν ἀγαποῦσε, ἐπειδὴ φοβόταν νὰ μὴ τὸν ρίξει ἀπὸ τὸν θρόνο. Γι' αὐτὸ ὁ Κώνσταις ἀνάγκασε τὸν Θεοδόσιο νὰ γίνει διάκονος. Ἀλλὰ ὁ φόβος δὲν ἄφηνε τὸν βασιλιὰ οὔτε τότε.

Τελικὰ ὁ βασιλιὰς ἀποφάσισε νὰ ἐγκληματήση. Κανόνισε ὥστε νὰ σκοτώσουν τὸν Θεοδόσιο. Ὅταν πέτυχε τὸν δόλιο σκοπό του ἀνέπνευσε ἡ ψυχή του νομίζοντας ὅτι γιὰ πάντα ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του.

Ὅμως ὁ ἀδαὴς δὲν φαντάστηκε ὅτι οἱ νεκροὶ εἶναι πιὸ δυνατοὶ ἀπὸ τοὺς ζωντανοὺς καὶ ὅτι **ἐκεῖνος ποὺ σκοτώνει ἀδῷο ἄνθρωπο στὴν πραγματικότητα δὲν νικᾶ ἀλλὰ παραδίδει τὰ ὅπλα μπροστὰ στὸν νεκρό.** Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ μία νύχτα ὁ δολοφονημένος διάκονος Θεοδόσιος ἐμφανίστηκε στὸν ἀδελφό του, τὸν βασιλιά, μὲ ἕνα ποτήρι αἷμα ποὺ ἄχνιζε καὶ φώναξε μὲ φοβερὴ φωνή: «Πιὲς ἀδελφέ»!

Ὁ βασιλιὰς ἀναπήδησε, ξεσήκωσε ὅλο τὸ παλάτι, ὅμως κανένας δὲν ἤξερε νὰ τοῦ πῇ τίποτα.

Μία ἄλλη νύχτα ἐπαναλήφθηκε ἡ ἴδια σκηνή: Ὁ διάκονος μὲ ἕνα ποτήρι αἷμα καὶ τὴ φρικτὴ κραυγή: «Πιὲς ἀδελφέ»!

Ὁ βασιλιὰς ξεσήκωσε ὅλη τὴν Κωνσταντινούπολη, ὅμως ὅλοι τὸν χάζευαν, ὅπως ἐσένα ἐκεῖνοι οἱ ἔξυπνοι ποὺ σὲ στέλνουν στὸν καθαρὸ ἀέρα καὶ τὴν καλύτερη κουζίνα. Πάλι μία νύχτα ἐπαναλήφθηκε τὸ ἴδιο. Τελικὰ ὁ βασιλιὰς Κώνσταις βρέθηκε ξαφνικὰ ἕνα πρωὶ νεκρὸς στὸ κρεβάτι του.

Διαβάζεις τὴν Ἁγία Γραφή; Ἐκεῖ ἔχουν εἰπωθῆ ὅλα, ὅλα ἔχουν ἐξηγηθῆ, πῶς καὶ γιατί οἱ νεκροὶ ἐκδικοῦνται τοὺς ζωντανούς. Διάβασε ἄλλη μία φορά γιὰ τὸν Κάϊν, ὁ ὁποῖος λόγω τῆς δολοφονίας τοῦ ἀδελφοῦ του πουθενὰ καὶ ποτὲ δὲν εὕρισκε εἰρήνη.

Διάβασε πῶς τὸ πνεῦμα τοῦ προσβεβλημένου Σαμουὴλ ἐκδικεῖτο τὸν Σαούλ. Καὶ πῶς ὁ καημένος ὁ Δαβὶδ φρικτὰ βασανιζόταν, χρόνια καὶ χρόνια, λόγω τῆς δολοφονίας τοῦ Οὔριε. Καὶ ἀκόμα δὰ βρῆς χιλιάδες καὶ χιλιάδες παρόμοιες περιπτώσεις ἀπὸ τὸν Κάϊν ἕως ἐσένα. Καὶ δὰ καταλάβῃς τί σὲ βασανίζει καὶ γιατί. **Θὰ καταλάβῃς ὅτι ὁ κόσμος τῶν δολοφονημένων εἶναι πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τοὺς δολοφόνους τους καὶ ἐκδικεῖται φοβερά.**

Πρῶτα κατάλαβε αὐτὸ καὶ κατανόησέ το. Ὕστερα **κάνε ὅ,τι μπορεῖς γιὰ τὰ σκοτωμένα παιδιά σου.**

Καὶ ὁ ἐλεήμων Θεός, **στὸν Ὁποῖο δὲν ὑπάρχουν νεκροί**, δὰ σὲ συγχωρήση καὶ δὰ σοῦ χαρίση εἰρήνη. Καὶ ὅσο **γιὰ ὅλα ἐκεῖνα ποὺ πρέπει νὰ πράξῃς ρώτησε τὴν Ἐκκλησία.** Οἱ ἱερεῖς τὰ ξέρουν.

Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἐλέηση».

ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Ὁ Βίος καὶ ἡ Ἀκολουθία Ὄρθρου καὶ Ἑσπερινοῦ τοῦ Ἱερομάρτυρος καὶ Ἐθνομάρτυρος Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ ἐξεδόθη καὶ πάλιν ἀπὸ τὶς Ἐκδόσεις τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» στὴ σειρὰ «Βίοι Ἁγίων» (12η ἔκδοσι).

Βιβλίο καλαίσθητο μὲ ἔγχρωμες εἰκόνες, στὴ γλῶσσα τοῦ Γέροντος π. Χαραλάμπους Δ. Βασιλοπούλου, ἁπλῆ, γλαφυρή, ποὺ παραστατικὰ δίδει τὶς διδαχὲς καὶ τὶς προφητεῖες τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ.

Εὐκαιρία νὰ γνωρίσουν οἱ Νεοέλληνες τὸν Ἐθναπόστολο, ποὺ ἔβαλε θεμέλια γιὰ τὴν Νεώτερη Ἑλλάδα. Τιμᾶται 8€.

Βιβλιοπωλεῖο τοῦ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ»
Τηλ. 210–38.16.206 ΦΑΞ 210–38.28.518

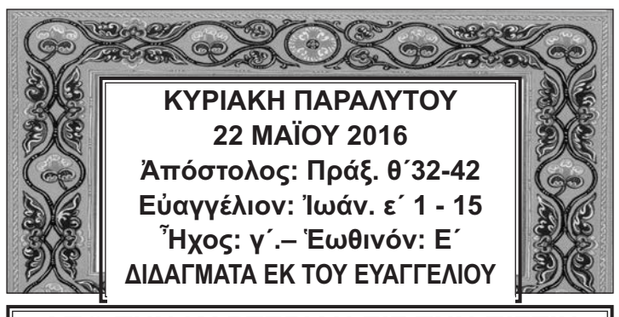

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ
22 ΜΑΪΟΥ 2016
Ἀπόστολος: Πράξ. θ΄32-42
Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. ε΄ 1 - 15
Ἦχος: γ΄.– Ἑωθινόν: Ε΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΡΤΕΡΙΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΙΣΤΙΝ

Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἡ 4η Κυριακὴ ἀπὸ τὴν Μεγάλη Κυριακὴ τοῦ Πάσχα σήμερα, ἡ Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου, ὅπως μᾶς εἶναι γνωστή, καὶ ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία τιμᾶ τὴν ἱερὴ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Δημητρίου, Παύλου, Βασιλίσκου καὶ Βλαδιμήρου.

Ἀναγνώσθηκε στὶς Ἐκκλησίες μας ἡ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς θεραπείας ἀπὸ τὸν θεῖο Διδάσκαλο τοῦ Παραλύτου, ποὺ ἦταν κατάκοιτος 38 ὁλόκληρα χρόνια, κοντὰ στὴν κολυμβήθρα τῆς Βηθεσδά.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς πλησιάζει καὶ ἐρωτᾶ τὸν πονεμένο αὐτὸν ἄνθρωπο: «Θέλεις νὰ γίνης καλά, νὰ γιατρευθῆς ;». Παραπλήσια ἐρώτησι ἔκανε καὶ στὸν τυφλὸ στὴν Ἰεριχώ. «Τί θέλεις νὰ κάνω γιὰ σένα;». Καὶ σχολιάζει σχετικὰ ὁ ἀείμνηστος Κοζάνης Διονύσιος. Μιὰ ἐρώτησι εἶναι αὐτὴ μὲ τὸ «θέλεις»; ποὺ ἀπευθύνει ὁ Κύριος, ὅταν πρόκειται νὰ κάνει θαῦμα σὲ ἀρρώστους. Ἄλλη ἐρώτησι τοῦ Θεανθρώπου γίνεται μὲ τὸ ρῆμα «πιστεύεις;». Καὶ ἡ μὲν πίστις εἶναι ὁ ἀπαραίτητος ὅρος ἀπὸ μέρους τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ γίνη σ΄αὐτὸν τὸ θαῦμα. Ἀλλὰ ἡ θέλησις ἄραγε ποιὸ λόγο ἔχει; Ἡ ἐρώτησις τοῦ Ἰησοῦ φαίνεται σὰν ἄκαιρη καὶ ὁ παράλυτος τῆς Βηθεσδὰ θὰ μποροῦσε νὰ ἀπαντήσι: «Ἔχεις ἔλθει ἐδῶ γιὰ νὰ μᾶς διασύρης καὶ διακωμωδήσης, ἀφοῦ ἐρωτᾶς ἂν θέλω νὰ γίνω καλά». Ἄλλωστε δὲν γνώριζε ποιὸς ἦταν ὁ ἐρωτῶν, οὔτε ὅτι μποροῦσε ἤ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τὸν θεραπεύσι. Γιατὶ λοιπὸν καὶ ἐρωτᾶ ὁ Ἰησοῦς Χριστός; «Ὄχι γιὰ νὰ μάθη. Διότι εἶναι περιττὸ νὰ μάθη γιὰ κάποιο φανερὸ πρᾶγμα. Ἀλλὰ γιὰ νὰ φανῆ σὲ ὅλους ἀπὸ τὴν ἀπάντησι ἡ καρτερία του».

Πράγματι εἶναι καταπληκτικὴ ἡ καρτερία τοῦ παραλύτου, γιατὶ ἡ ἀσθένεια εἶναι καλὸς παιδαγωγὸς γιὰ ἐκείνους ποὺ ξέρουν νὰ τὴν δεχθοῦν καὶ νὰ τὴ σηκώσουν. 38 χρόνια ὁ παράλυτος ὡρίμασε πιὰ σ΄αὐτὴ τὴν ἀσθένεια. Στὴν ὡρίμανσι αὐτὴ ὀφείλεται ἡ καρτερία καὶ στὴν καρτερία αὐτὴ διαλάμπει ἡ πίστις, γιὰ τὴν ὁποία ἐρωτᾶ ὁ Ἰησοῦς.

Ἀλλὰ στὸ ἐρώτημα «θέλεις;» τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ ἀναζητήσωμε ἕνα βαθύτερο λόγο. Μιὰ χρονίζουσα κατάστασι ἀθλιότητας δημιουργεῖ ἐξοικείωσι καὶ ἡ ἐξοικείωσις συνήθεια. Χάνεται βαθμηδὸν ἡ ἐλπίδα καὶ ὁ πόθος τῆς λυτρώσεως καὶ νεκροῦται κάθε θέλησι γιὰ ἀλλαγὴ καὶ βελτίωσι. Μιὰ ἠθικὴ ὀκνηρία καὶ ἀδράνεια κατακυριεύει τὸν ἄνθρωπο, ποὺ εὐχάριστα πιὰ συντροφεύεται μὲ τὴν ἀθλιότητά του. Ὅταν εἶναι ἄρρωστος ἠθικά, ἀδρανεῖ γιὰ νὰ σκεφθῆ γιὰ τὴν ἐξυγίανσί του. Ὅταν εἶναι σωματικὰ ἀσθενής, αἰσθάνεται κόπο νὰ φροντίσι γιὰ τὴν θεραπεία του. Στὴν κατάσταση αὐτὴ ὁ ἄνθρωπος εἶναι σὰν ἕνας νεκρὸς χωρὶς αἴσθησι, ἐλπίδα, πίστι καὶ θέλησι. Αὐτὸ εἶναι ἀπόγνωσι, ἄρνησι καὶ ἀπουσία ζωῆς.

Ἐκ διαμέτρου ἀντίθετο εἶναι ἡ καρτερία. Τὸ «ἐγκαρτερεῖν» καὶ «διακαρτερεῖν» εἶναι κατάστασις καὶ παρουσία τῆς ζωῆς. Ἐκεῖνος ποὺ καρτερεῖ, θέλει. Καὶ ἐπειδὴ θέλει, πιστεύει. Καὶ ἐπειδὴ πιστεύει, ἐλπίζει. Τὸ «θέλειν» εἶναι ἡ ρίζα, διότι «θέλειν» εἶναι τὸ «ἀγαπᾶν».

Διὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐρωτᾶ· «θέλεις;»· Ὁ ἀσθενὴς ἀπαντᾶ· «δὲν ἔχω ἄνθρωπο». Καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ἑρμηνεύει: «τὸ εἶπε αὐτό, γιατὶ εἶχε τὴν προσδοκία ὅτι ἴσως σ΄αὐτὸ θὰ ἦταν γι΄αὐτὸν χρήσιμος ὁ Χριστός, στὸ νὰ τὸν βάλη μέσα στὸ νερὸ καὶ θέλει μὲ αὐτὰ τὰ λόγια νὰ τοῦ συμπαρασταθῆ».

Ἀλλὰ ἱκανοποιήθηκε πάνω ἀπὸ κάθε προσδοκία. Μὲ ἕνα λόγο, μὲ τὸν κυριαρχικὸ καὶ δημιουργικὸ θεῖο λόγο, «εὐθέως ἐγένετο ὑγιὴς ὁ ἄνθρωπος» καὶ ὄχι μόνο στάθηκε ὄρθιος, ἀλλὰ καὶ σήκωσε τὸ κρεββάτι του καὶ περιπατοῦσε.

Στὴ συνέχεια θὰ παραθέσουμε ἕνα παράδειγμα ποὺ δείχνει τὴν δύναμι τῆς θελήσεως καὶ τῆς καρτερικῆς ἐπιμονῆς στὸν πνευματικὸ ἀγῶνα.

Ἕνας φιλόσοφος Ἀθηναῖος εἶχε δύο μαθητάς. Ὁ ἕνας ἦταν ἀνόητος, ἀλλὰ φιλόπονος. Ὁ ἄλλος ἦταν ἐξυπνος, ἀλλὰ ὀκνηρὸς καὶ ἀπρόθυμος. Καὶ στοὺς δυό, μιὰ μέρα, εἶπε.

-Θὰ ἀποτύχετε στὴν ζωὴ καὶ οἱ δύο. Ἐσὺ μὲν θέλεις, ἀλλὰ δὲν μπορεῖς. Ὁ ἄλλος ἔχει ὅλες τὶς δυνατότητες, ἀλλὰ δὲν θέλει.

Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικότης. Παιδιὰ μὲ πολλὲς ἱκανότητες μένουν στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς, γιατὶ ποτὲ δὲν θέλησαν ν΄ἀξιοποιήσουν τὶς ἱκανότητές τους καὶ νὰ δραστηριοποιηθοῦν. Νικημένοι ἀπὸ τὴν ἀδράνεια ἔσκαψαν τὰ βάθρα ἑνὸς λαμπροῦ μέλλοντος μόνοι τους, μὲ τὰ νύχια τῆς ἀμελείας καὶ τῆς ἀδρανείας, γι΄αὐτὸ καὶ σημείωσαν παταγώδη ἀποτυχία στὴν ζωή τους.

* * *

Ἀγαπητοί μου ἀναγνῶστες, ἔπειτα ἀπὸ τὴν στοργικὴ προσέγγισι τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας στὸ πονεμένο πλάσμα του, τὸν ἐπὶ 38 ἔτη παράλυτο καὶ τὴν ἐπιτέλεσι τοῦ θαυμαστοῦ σημείου τῆς θεραπείας του, ὕστερα ἀπὸ τὰ ὅσα ἀκούσαμε γιὰ τὰ θαύματα τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιὰ τὴ σημασία καὶ τὴ σκοπιμότητά τους, καὶ μετὰ ἀπὸ τὸ εὔστοχο παράδειγμα, ποὺ δείχνει τὴν δύναμι τῆς θελήσεως καὶ τῆς καρτερικῆς ὑπομονῆς ἐκείνων, στοὺς ὁποίους γίνεται τὸ θαῦμα, τὸ μήνυμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς εἶναι νὰ ἐμπιστευόμαστε τὴ ζωή μας καὶ ὅλα τὰ θέματα τοῦ καθημερινοῦ βίου (ἀσθένειες, πόνο, θλίψεις, δοκιμασίες) στὸν μεγάλο καὶ Θεῖο Ἰατρό, τὸν Κύριο καὶ Θεὸ καὶ Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ στὴν πάνσοφο προνοιά Του γιὰ τὸν κόσμο καὶ τὸν ἄνθρωπο, νὰ θέλουμε τὴν σωματική, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχικὴ γιατρειά μας καὶ νὰ ζητᾶμε πάντοτε τὴν ἀγάπη, τὸ ἔλεος καὶ τὴν φιλανθρωπία Του.

† Ὁ Κυθήρων Σεραφείμ

Τὸ πιὸ ἐπίκαιρο βιβλίο

«ΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ»

σὲ μετάφραση καὶ ἑρμηνεία
τοῦ Ἀρχιμ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ Δ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

* * *

Κάθε χρόνο, μετὰ τὸ Πάσχα, τὴν θέση τῶν Ἀποστολικῶν Ἀναγνωσμάτων καταλαμβάνουν, κατὰ μέγα μέρος, τὰ Ἀναγνώσματα ἐκ τῶν «Πράξεων τῶν Ἀποστόλων», διότι ἀναφέρονται στὴν πρώτη περίοδο μετὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Θεανθρώπου καὶ περιγράφουν τὰ γεγονότα καὶ τὰ ἔργα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων (κυρίως τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου), μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς, κατὰ τὴν ὁποία ἱδρύθη ἡ Ἐκκλησία, ὡς οὐρανοδώρητη εὐλογία ἐξ οὐρανῶν, διὰ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἀποστέλλεται καὶ ταχυδρομικῶς ἐπὶ ἀντικαταβολῆ

Βιβλιοπωλεῖο «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ»
Κάνιγγος 10 (Α΄ ὄροφος), Ἀθῆναι 10677
Τηλ. 210–38.16.206 καὶ ΤΕΛΕΦΑΞ 210–38.28.518

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τί δὲν κατανοοῦν οἱ Παπικοὶ ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξίαν

Τοῦ ***κ. Λέοντος Μπράνγκ****, Δρος Θεολογίας*

28ον

Ἡ παπικὴ αἵρεσις τοῦ Filioque

Στὴ συνέχεια τῶν ἄρθρων μας ἔχει τονιστεῖ ἤδη ἀρκετὲς φορὲς ἡ χρησιμότητα τοῦ filioque ἀπὸ καθαρὰ πολιτικῆς πλευρᾶς γιὰ τοὺς Φράγκους, ἐπειδὴ μὲ τὴν προβολή του ὡς ἀληθινῆς διδασκαλίας γιὰ τὸν Τριαδικὸ Θεὸ θεμελιώνονται οἱ διεκδικήσεις τους στὴ συνέχεια τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Ἀντίθετα, ἡ Ὀρθόδοξη Ἀνατολὴ μὲ τὴν ἀ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

16ον

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ

[Σημαντικὴ διευκρίνιση: Ἡ μελέτη μὲ τὸν γενικὸ τίτλο «**Ἡ Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς**» ἀποτελεῖται ἀπὸ μία σειρὰ ἄρθρων, ποὺ ἔχουν, ὅμως, καὶ αὐτοτέλεια, ἀφοῦ κάθε ἄρθρο αὐτῆς τῆς μελέτης ἐπικεντρώνεται **σὲ συγκεκριμένο ζήτημα**, ποὺ προκύπτει ἀπὸ τὴν Συνθήκη].

Στὸ ἄρθρο 126, τοῦ 3ου Κεφαλαίου τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht, μὲ τὸν τίτλο «Παιδεία, ἐπαγγελματικὴ ἐκπαίδευση καὶ νεολαία» ὁριοθετοῦνται μὲ σαφήνεια **οἱ πραγματικὲς προθέσεις** τῶν ἐμπνευστῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως.

Τὸ συγκεκριμένο ἄρθρο, καθὼς καὶ τὰ δύο ἑπόμενα (127 καὶ 128) ἀντικαθιστοῦν τὰ ἀντίστοιχα ἄρθρα τῆς Συνθήκης τῆς Ρώμης, ποὺ ἀποτελεῖ τὸν πρόδρομο τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht, δείχνοντας ξεκάθαρα πὼς **οἱ προτεραιότητες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης δὲν εἶναι ἡ δημιουργία μιᾶς κοινῆς οἰκονομικῆς ἀγορᾶς –ὅπως ὑποκριτικὰ ἰσχυρίζονται οἱ δημιουργοί της– ἀλλὰ ἡ ἀφομοίωση ὅλων τῶν κρατῶν μελῶν καὶ ἡ ἐπιβολὴ μιᾶς ἑνιαίας παγκόσμιας διακυβέρνησης**.

Ἡ Συνθήκη τῆς Ρώμης προέβλεπε πὼς «τὸ Συμβούλιο, προτάσσει τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ κατόπιν διαβουλεύσεως μὲ τὴν Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπή, θεσπίζει **τὶς γενικὲς ἀρχὲς γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ κοινῆς πολιτικῆς ἐπαγγελματικῆς ἐκπαιδεύσεως,** ἱκανῆς νὰ συμβάλει στὴν ἁρμονικὴ ἀνάπτυξη τόσο τῶν ἐθνικῶν οἰκονομιῶν ὅσο καὶ τῆς κοινῆς ἀγορᾶς».

Ὅταν ὑλοποιήθηκε ἡ Συνθήκη τῆς Ρώμης, τὸ 1958, ὁ Εὐρωπαϊκὸς κόσμος **δὲν ἦταν ἕτοιμος** νὰ δεχθεῖ μία πολυπολιτισμικὴ (ὅπως καθιερώθηκε νὰ λέγεται ἡ ἀλλοτρίωση τῶν ἐθνῶν) πρόταση. Ἔτσι, μπῆκε σὲ ἐφαρμογὴ ἕνα μακροχρόνιο καί, ὁμολογουμένως, ἀρκετὰ μεθοδευμένο σχέδιο, ποὺ τελικὰ **ἀλλοίωσε τὶς συνειδήσεις καὶ τὴν νοοτροπία τῶν Εὐρωπαίων**.

Ἀρχικὰ θεσπίστηκε μία κοινὴ ἐπαγγελματικὴ ἐκπαίδευση μὲ τὸ πρόσχημα τῆς δημιουργίας τῶν κατάλληλων συνθηκῶν γιὰ τὴν Κοινὴ Ἀγορά, ποὺ πάντοτε –ὑποτίθεται– πὼς ἀποσκοποῦσε στὴν εἰρηνικὴ καὶ ἁρμονικὴ συμβίωση μεταξὺ τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν.

Ἀπὸ τὸ 1958 μέχρι τὸ 1992 ὑπῆρξε **συστηματικὴ καὶ ἀνελέητη προπαγάνδα, ἀλλὰ καὶ πλύση ἐγκεφάλου,** σχετικὰ μὲ τὸν ρόλο αὐτῆς τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς κάτι, ποὺ ἐπισφράγισε ἡ Συνθήκη τοῦ Maastricht. Τὸ 1992 ἦταν πιὰ πολὺ εὔκολο γιὰ τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης νὰ ἀποδεχθοῦν τὴν ριζικὴ ἀλλαγὴ τοῦ συγκεκριμένου ἄρθρου τῆς Συνθήκης τῆς Ρώμης καὶ νὰ ψηφίσουν γιὰ μία "διευρυμένη" κοινὴ Εὐρωπαϊκὴ παιδεία.

Τὸ ἄρθρο 126 τῆς νέας Συνθήκης κατήργησε τὰ ψηφισθέντα τοῦ 1958 καὶ εἰσήγαγε μία "νέα" πραγματικότητα στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση.

«1. Ἡ Κοινότητα συμβάλλει στὴν ἀνάπτυξη παιδείας ὑψηλοῦ ἐπιπέδου, ἐνθαρρύνοντας τὴ συνεργασία μεταξὺ κρατῶν μελῶν καί, ἂν αὐτὸ ἀπαιτεῖται, ὑποστηρίζοντας καὶ συμπληρώνοντας τὴ δράση τους, σεβόμενη ταυτόχρονα πλήρως τὴν ἁρμοδιότητα τῶν κρατῶν μελῶν γιὰ τὸ περιεχόμενο τῆς διδασκαλίας καὶ τὴν ὀργάνωση τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος καθὼς καὶ τὴν πολιτιστικὴ καὶ γλωσσική τους πολυμορφία.

2. Ἡ δράση τῆς Κοινότητας ἔχει ὡς στόχο:

- **νὰ ἀναπτύσσει τὴν εὐρωπαϊκὴ διάσταση τῆς παιδείας,** μέσῳ ἰδίως τῆς ἐκμάθησης καὶ τῆς διάδοσης τῶν γλωσσῶν τῶν κρατῶν μελῶν,

- **νὰ εὐνοεῖ τὴν κινητικότητα φοιτητῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν**, μεταξὺ ἄλλων καὶ μέσῳ τῆς ἀκαδημαϊκῆς ἀναγνώρισης διπλωμάτων καὶ περιόδων σπουδῶν,

- νὰ προωθεῖ τὴ συνεργασία μεταξὺ ἐκπαιδευτικῶν ἱδρυμάτων,

- νὰ ἀναπτύσσει τὴν ἀνταλλαγὴ πληροφοριῶν καὶ ἐμπειριῶν γιὰ τὰ κοινὰ προβλήματα τῶν ἐκπαιδευτικῶν συστημάτων τῶν κρατῶν μελῶν,

- νὰ εὐνοεῖ τὴν ἀνάπτυξη τῶν ἀνταλλαγῶν νέων, καθὼς καὶ ὀργανωτῶν κοινωνικο-μορφωτικῶν δραστηριοτήτων,

- νὰ ἐνθαρρύνει τὴν ἀνάπτυξη τῆς ἐκπαίδευσης ἐξ ἀποστάσεως.

3. Ἡ Κοινότητα καὶ τὰ κράτη μέλη εὐνοοῦν τὴ συνεργασία μὲ τὶς τρίτες χῶρες καὶ τοὺς ἁρμόδιους διεθνεῖς ὀργανισμοὺς σὲ θέματα παιδείας, καὶ εἰδικότερα μὲ τὸ Συμβούλιο τῆς Εὐρώπης.

4. Προκειμένου νὰ συμβάλει στὴν ὑλοποίηση τῶν στόχων τοῦ παρόντος ἄρθρου, τὸ Συμβούλιο:

- ἀποφασίζοντας μὲ τὴ διαδικασία τοῦ ἄρθρου 189Β καὶ μετὰ ἀπὸ διαβούλευση μὲ τὴν Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ μὲ τὴν Ἐπιτροπὴ τῶν Περιφερειῶν, θεσπίζει δράσεις ἐνθάρρυνσης, χωρὶς νὰ ἐναρμονίζει τὶς νομοθετικὲς καὶ κανονιστικὲς διατάξεις τῶν κρατῶν μελῶν,

- ἀποφασίζοντας μὲ εἰδικὴ πλειοψηφία προτάσσει τῆς Ἐπιτροπῆς, διατυπώνει συστάσεις».

Ἡ "παιδεία ὑψηλοῦ ἐπιπέδου", ποὺ ἐπέβαλλαν οἱ δημιουργοί τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης, ἀποτέλεσε τὴν **ταφόπλακα τῆς ἰδιομορφίας καὶ τῆς ταυτότητος τοῦ κάθε κράτους μέλους.** Οἱ ἐμπνευστὲς αὐτοῦ τοῦ "ὁδοστρωτήρα τῶν Ἐθνῶν" –ἐπιτρέψατέ μου τὴν ὑπερβολικὴ ἔκφραση– ἔβαλαν τὰ θεμέλια καὶ τὶς ἀπαιτούμενες βάσεις **προκειμένου νὰ ἀφανίσουν κάθε στοιχεῖο διαφοροποίησης στὰ κράτη μέλη.** Ἔδωσαν "Εὐρωπαϊκὴ διάσταση στὴν παιδεία", ποὺ ταυτόχρονα σήμανε **τὴν κατάργηση τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας,** ἐνῷ ἔδωσαν προτεραιότητα στὴν ἀνταλλαγὴ τῶν νέων, ποὺ ἀποσκοποῦσε στὴν δημιουργία Εὐρωπαίων πολιτῶν χωρὶς πατριωτικὴ συνείδηση.

Ἡ κατάργηση τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐξάλειψη τῆς Πίστεως καὶ τῆς Θρησκευτικῆς συνείδησης, ἀφοῦ θεωρήθηκε καὶ χαρακτηρίσθηκε ὡς σημεῖο διχασμοῦ, τὴν παραχάραξη τῆς Ἱστορίας, τὴν ἀλλοίωση τῆς Ἐθνικῆς γλώσσας καὶ τὴν ἐπιβολὴ ἑνὸς ἑνιαίου τρόπου σκέψης καὶ νοοτροπίας χωρὶς τὴν ἔννοια τῆς Πατρίδος, ποὺ ὑποκριτικὰ θεωρεῖται ὡς "ρατσιστική"!

Ἔτσι, γαλουχήθηκε ἡ σημερινὴ γενιὰ τῶν νέο-Εὐρωπαίων, ποὺ δὲν ἔχουν πατρίδα, ἀλλὰ τόπο καταγωγῆς. Ὅπως κάποιος Ἕλληνας κατάγεται ἀπὸ τὸ Βόρειο Αἰγαῖο ἢ ἀπὸ τὰ Δωδεκάνησα ἢ ἀπὸ τὰ Ἑπτάνησα ἢ ἀπὸ τὶς Κυκλάδες ἢ ἀπὸ τὴν Κρήτη ἢ ἀπὸ τὴν Θεσσαλία ἢ ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο ἢ ἀπὸ τὴν Μακεδονία ἢ ἀπὸ τὴν Θράκη ἢ ἀπὸ τὴν Στερεὰ Ἑλλάδα ἢ ἀπὸ τὴν Δυτικὴ Ἑλλάδα ἢ ἀπὸ τὴν Ἀττική, ἀλλὰ πάνω ἀπὸ **ὅλα εἶναι Ἕλληνας**, ἔτσι καὶ ὁ σύγχρονος Εὐρωπαῖος εἶναι πρωτίστως Εὐρωπαῖος παρὰ τὸ ὅτι κατάγεται παραδείγματος χάριν ἀπὸ τὴν Φινλανδία.

Τὸ ζήτημα τῆς ἀλλοίωσης τῆς Παιδείας στὴν Εὐρώπη εἶναι πολὺ σημαντικὸ καὶ θὰ μᾶς ἀπασχολήσει – σὺν Θεῷ– καὶ τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα. Ὅπως θὰ δοῦμε καὶ στὰ ἑπόμενα ἄρθρα τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht (127 καὶ 128) τίποτε δὲν ἀφέθηκε στὴν τύχη καὶ ὅλα ὅσα βιώνουμε σήμερα ἀποτελοῦν κομμάτι **ἑνὸς πολὺ καλὰ μελετημένου σχεδίου, ποὺ ἐν τέλει πέτυχε σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν ἐφαρμογὴ μιᾶς ἑνιαίας ἀθεϊστικῆς καὶ ἀμοραλιστικῆς Εὐρωπαϊκῆς κουλτούρας, ποὺ λαχταράει τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἑνὸς "κυβερνήτη", γιὰ νὰ τοῦ παραδοθεῖ!**

Μ. Β.

Οἰκοδομεῖται ἤδη τέμενος εἰς τὰ ὅρια Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας!

Ὅλος ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἔχει γίνει μάρτυς τῆς προπαγάνδας διὰ τὴν ἀνέγερσιν τεμένους, ὄχι ἁπλῶς τζαμιοῦ, εἰς τὸ κέντρον τῆς πρωτευούσης. Τὴν ἰδίαν ὥραν ἔχει ἀποκαλυφθῆ, ἀλλὰ δὲν ἔχει εὕρει τὴν ἀνάλογον ἀνταπόκρισιν τὸ γεγονὸς ὅτι ἤδη ἔχουν ἀρχίσει αἱ ἐργασίαι διὰ ἄλλο τέμενος εἰς τὴν Βοιωτίαν. Ὑπάρχει πολιτικὴ εἰς τὴν Χώραν σχετικῶς μὲ τὰ τεμένη; Ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία ἔχει ὑπ᾽ ὄψιν της τὸ τί συμβαίνει; Συμφώνως πρὸς ἄρθρον τῆς κ. Σοφίας Μπασκάκη εἰς τὸν ἱστότοπον apopsi-tora.gr τῆς 9ης Μαρτίου 2016:

«Ἀποτελεῖ κοινὸ μυστικὸ ἀλλὰ εἶναι γεγονός. Στὸ Σχηματάρι ἔχουν ξεκινήσει οἱ ἐργασίες γιὰ τὴν ἀνέγερση τοῦ Τεμένους ποὺ θὰ ἐξυπηρετήσει τὶς λατρευτικὲς ἀνάγκες τῶν μουσουλμάνων τῆς Ἀττικὸ-Βοιωτίας.

Ἡ ἀνέγερση τοῦ Τεμένους, σύμφωνα μὲ πληροφορίες, θὰ εἶναι ἕνας πολυχῶρος συγκεντρώσεων γιὰ τοὺς Μουσουλμάνους. Ἕνα πολιτιστικὸ κέντρο, ὅπου θὰ διεξάγονται ὄχι μόνο θρησκευτικὲς ἐκδηλώσεις, ἀλλὰ καὶ συνάξεις κατήχησης ἀκόμη καὶ πολιτιστικῶν καὶ ἄλλων ἐκδηλώσεων. Ἄλλωστε στὴν περιοχὴ διαβιοῦν ἑκατοντάδες μουσουλμάνοι, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται σὲ ἀγροτικὲς ἐπιχειρήσεις ἀλλὰ καὶ στὴν βιομηχανία.

Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἐργασίες ἔχουν, ἤδη, ξεκινήσει ἡ ἐμφαντικὴ σιωπὴ τοῦ Δημάρχου Τανάγρας, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἀλλὰ καὶ τῆς ἴδιας τῆς Πολιτείας προκαλεῖ πολλὰ ἐρωτηματικὰ καὶ ἔντονη ἀνησυχία. Ὄχι γιατί θὰ χτιστεῖ τὸ Τέμενος, ἂν χτιστεῖ, τὸ ὁποῖο εἶναι ἀναγκαῖο γιὰ τὶς λατρευτικὲς ἀνάγκες τῶν ἀλλόθρησκων κατοίκων τῆς περιοχῆς, ἀφοῦ ἄλλωστε ἡ θρησκεία τους εἶναι ἀναγνωρισμένη, ὅσο γιὰ τὸν συγκεκριμένο τόπο καὶ τὸν χρόνο ποὺ γίνεται αὐτὴ ἡ ἀνοικοδόμηση.

Ἡ «Ἄποψη τώρα» στὸ φύλλο, τὸ ὁποῖο κυκλοφόρησε τὸ μήνα Φεβρουάριο, ἀποκάλυψε τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖο προκάλεσε καταρχὴν τὴν ἀμηχανία τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν ἀγανάκτηση καὶ τὴ μῆνι ἐναντίον ἐκείνων ποὺ ἐν κρυπτῷ ἀποφασίζουν γιὰ τὸ μέλλον τῆς περιοχῆς. Κι αὐτὸ τὴ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποία ἑπτὰ χιλιάδες πρόσφυγες καὶ μετανάστες θὰ ἐγκατασταθοῦν στὰ νέα Hotspots στὶς Ἀφίδνες καὶ στὴ Μαλακάσα.

Σήμερα παρουσιάζουμε οἰκόπεδο ποὺ φέρεται, σύμφωνα μὲ πληροφορίες ὅτι θὰ χρησιμοποιηθεῖ γιὰ τὴν ἀνέγερση τοῦ Τεμένους. Οἰκόπεδο ποὺ βρίσκεται στὶς παρυφὲς τοῦ Σχηματαρίου καὶ μάλιστα στὸ οἰκόπεδο αὐτὸ ὑπάρχει ἀκόμη παλαιότερη πινακίδα, ὅπου ἀναφέρει τὴν ἐπένδυση ἀπὸ κοινοτικὰ κονδύλια γιὰ ἀγροτικὴ ἐπιχείρηση, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ὁλοκληρώθηκε καὶ παρέμεινε στὰ θεμέλια.

Μάλιστα στὸ οἰκόπεδο αὐτὸ ἔχουν, ἤδη, ξεκινήσει οἱ χωματουργικὲς ἐργασίες γιὰ τὴν ἐκσκαφή. Νὰ σημειώσουμε ὅτι τὸ οἰκόπεδο διαθέτει παλαιότερη ἄδεια γιὰ τὴν ἀνοικοδόμηση κτηριακῆς ἐγκατάστασης γιὰ συγκεντρώσεις. Τώρα ἐκεῖ θὰ γίνονται θρησκευτικὲς συνάξεις Μουσουλμάνων, ἂν τελικὰ ἀνεγερθεῖ τὸ Τέμενος;

Τὸ οἰκόπεδο, σύμφωνα πάντα μὲ πληροφορίες, ἔχει πουληθεῖ, σὲ πρεσβεία τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, ἄνθρωποι τῆς ὁποίας μὲ τὴν ἀνάλογη ἐνδυμασία ἐπιβλέπουν τὶς ἐργασίες μαζὶ μὲ Ἕλληνες μηχανικούς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀναλάβει τὴν εὐθύνη τῆς ἀνοικοδόμησης τοῦ πολυχώρου. Θὰ λειτουργήσει τελικὰ τὸ νεοαναγειρόμενο αὐτὸ κτίριο ὡς Τέμενος;

Βεβαίως, οἱ μουσουλμάνοι ποὺ διαμένουν στὴν Ἀττικὴ κι ἀνέρχονται σὲ πολλὲς χιλιάδες ἔχουν κάθε δικαίωμα νὰ ἔχουν τὸ δικό τους λατρευτικὸ χῶρο. Μόνο ποὺ αὐτὸς ὁ χῶρος ἐπιλέχτηκε κοντὰ στὸν πολεοδομικὸ ἱστὸ τῆς πόλης τοῦ Σχηματαρίου. Ἄλλωστε στὴν περιοχὴ ὑπάρχουν ἀρκετοὶ παράνομοι χῶροι συνάθροισης τῶν μουσουλμάνων. Καλὸ εἶναι νὰ ὑπάρχει κι ἕνας νόμιμος καθόλα μὲ ἄδειες ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν Πολιτεία. Ἔτσι γίνεται σὲ κάθε πολυπολιτισμικὴ κοινωνία.

Ἀξίζει νὰ ἀναφέρουμε ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν εἶχαν ἀναζητηθεῖ ἀνάλογα οἰκόπεδα στὴ Παιανία καὶ τὸ Βοτανικό, ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ τὶς ἔντονες ἀντιδράσεις τῶν κατοίκων οἱ ὁποιες σκέψεις ἐγκαταλείφθηκαν. Μάλιστα ἰδιὰ τὴν Παιανία εἶχαν παρουσιαστεῖ καὶ σχέδια τοῦ Τεμένους, τὸ ὁποῖο καταλάμβανε μία τεράστια ἔκταση.

Τελικὰ μετὰ ἀπὸ πολύχρονες προσπάθειες βρέθηκε τὸ οἰκόπεδο στὴν περιοχὴ τοῦ Σχηματαρίου, περιοχὴ ὅπου ἐποίμανε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδας καὶ πολὺ κοντὰ στὸ τόπο καταγωγῆς του γιὰ τὴν ἀνέγερση τοῦ Τεμένους; Γνωρίζει τὴν ἀνέγερση τοῦ Τεμένους ἢ ὄχι; Ἔχει δώσει τὴ σχετικὴ ἄδεια ὁ Μητροπολίτης Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Γεώργιος, ἕνας φωτισμένος ἱεράρχης ἢ καὶ αὐτὸ τὸ κέντρο θὰ παραμείνει ἐν κρυπτῷ μὲ ἄλλη ἄδεια; Κι ἂν ἔχει δώσει ἄδεια, ἔχει ἐνημερώσει σχετικὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο;. Τί ἀπαντάει ἡ Ἱερὰ Σύνοδος;

Τὰ ὑπουργεῖα Ἐξωτερικῶν καὶ Παιδείας ἔχουν γνώση περὶ τῆς ἀνέγερσης; Ἔχουν δώσει τὴ συγκατάθεσή τους;

Κι ἀκόμη ὁ Δῆμος Τανάγρας ἔχει γνώση τῶν ἐργασιῶν καὶ τοῦ σκοποῦ, γιὰ τὸν ὁποῖο θὰ λειτουργήσει τὸ συγκεκριμένο κτίριο;. Κι ἂν ναὶ συγκατατίθεται τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο; Οἱ κάτοικοι ἔχουν γνώση τῶν γεγονότων ἢ ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ γίνονται ὅλες αὐτὲς οἱ ἐργασίες; Ποιὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια;

Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἐνάντια στὴν ἀνέγερση λατρευτικοῦ οἴκου τῶν μουσουλμάνων. Τὸ δικαιοῦνται. Πρόκειται γιὰ μία καθόλα νόμιμη καὶ ἀναγνωρισμένη θρησκεία. Εἴμαστε ὅμως ἐνάντια στὸ νὰ ἀνεγερθεῖ τὸ ὁποιοδήποτε κτίριο, τὸ ὁποῖο δὲν θὰ ἔχει νόμιμη ἄδεια λειτουργίας καὶ ποὺ ἡ ἑλληνικὴ Πολιτεία δὲν θὰ μπορεῖ νὰ τὸ ἐλέγξει. Κι αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ ἐπαναληφθεῖ ἡ πρόσφατη ἱστορία τοῦ Παρισιοῦ σὲ μία ἐποχὴ ὅπου ὁ ISIS ἔχει σχέδιο ἐξάπλωσής τους πρὸς δυσμάς. Λίγα χιλιόμετρα ἀπὸ τὸν ἀστικὸ ἱστὸ τῆς πρωτεύουσας. Ὅλα λοιπὸν στὸ φῶς τοῦ ἥλιου. Τίποτα κρυφό. Ἄλλωστε δὲν ὑπάρχει λόγος».

ΛΟΓΙΑ «Ο.Τ.»

Προσέφερον πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ «Ο.Τ.» εἰς ΕΥΡΩ»:

Νικόλαος Πανός, Ἀμερικὴ 416. Ἑλ.Παπαδοπούλου, Δροσιά 50. Ἰωάννης Θεοδωρίδης, Θεσ/νίκη 40. Γεώργιος Καραουλάνης, Ἀθήνα 50 εἰς μνήμην τῆς ἀδελφῆς του Καλλιόπης.

Ὁ «Ο.Τ.» εὐχαριστεῖ θερμῶς τοὺς ἀγαπητούς μας δωρητὰς καὶ εὔχεται, ὅπως ὁ Κύριος χαρίσῃ αὐτοῖς ἀντὶ τῶν ἐπιγείων τὰ ἐπουράνια.

Ο ΑΓΙΟΣ ΘΕΡΑΠΩΝ

Τὴν 14ην Μαΐου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Θεράποντος.

Εἰκὼν ἐκ τοῦ ὁμωνύμου Ἱεροῦ Ναοῦ εἰς τὴν Μυτιλήνην.

Ἀνοικτὴ Ἐπιστολὴ διὰ τὸν Οἰκουμενισμὸν καί τὴν Μεγάλην Σύνοδον

Ἀνοιχτὴ Ἐπιστολὴ ἀνάληψης εὐθυνῶν πρὸς ὅλους τοὺς Ἀρχιερεῖς μας, γιὰ τὸν Οἰκουμενισμὸ καί πρὶν τὸ ὁλέθριο σφάλμα πραγματοποίησης τῆς ἐπερχομένης ἀντορθόδοξης "Μεγάλης" Συνόδου! Δηλῶστε στοιχεῖα ὅσοι τὴν συνυπογράφετε:

«Θεσσαλονίκη Μάρτιος 2016

Πρὸς ὅλους τοὺς Σεβαστοὺς Ἀρχιερεῖς τῶν Μητροπόλεων τῆς Ἑλλάδος

Κοιν.: Ἱερὰ Κοινότητα Ἁγίου Ὄρους

Σεβαστοί μας Ἅγιοι Πατέρες,

Ὡς μέλη τοῦ πληρώματος τῆς Μιᾶς, Ἁγίας καί Καθολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Μόνου, Ἀληθινοῦ καί Τριαδικοῦ Θεοῦ, ἀνησυχοῦμε καί ἀγωνιοῦμε διά τήν πραγματοποίησιν τῆς μελλούσης Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία θά συνέλθει στά Χανιά τῆς Κρήτης, τήν Πεντηκοστή τοῦ 2016.

Τολμῶμεν νά τήν ἀποκαλέσομεν ἐκ τῶν προτέρων "ληστρική" γιά τούς ἑξῆς ἐν ὀλίγοις λόγους:

1) Ὀργανώθηκε ἀντικανονικῶς, μέ θέματα πού ὑπεγράφησαν μόνο ἀπό κάποιους Ἀρχιερεῖς-ἀντιπροσώπους αὐθαιρέτως καί ἐν τῇ παντελῇ ἀγνοίᾳ τῶν ὑπολοίπων.

2) Δρομολογεῖται ἀντισυνοδικῶς, ἀποκλείοντας-πρωτοφανῶς διά τά χρονικά τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων-τήν πλήρη ἀπαρτία τῶν Ἐπισκόπων.

3) Περιλαμβάνει καί εἰσηγεῖται ἀντορθοδόξως θέματα πού ἀποκλίνουν ἀπό τούς Ἱερούς Κανόνες καί ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Παράδοση καί ἀντίληψη τῆς Ἐκκλησίας μας.

Γιά αὐτούς τούς σοβαρότατους λόγους, ἐμπόνως ζητοῦμε ἀπό Ὑμᾶς τούς Πατέρες μας, νά ἀναλάβετε δημόσια, ἐγγράφως καί ὑπεύθυνα τίς εὐθύνες σας, ἐνώπιον Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ὅλου τοῦ πληρώματος, Μοναχῶν, Κληρικῶν καί λαϊκῶν καί:

1) Νά ἀποκηρύξετε τήν ὀλέθρια Παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί ὅ,τι συνεπάγεται μέ αὐτήν: τίς συμπροσευχές, τά συλλείτουργα, τήν συμμετοχή στό Π.Σ.Ε., τούς ἐναγκαλιστικούς συγχρωτισμούς μέ τούς αἱρετικούς καί ἀλλοθρήσκους σέ διαφόρων εἰδῶν ἐκδηλώσεις, τίς γραπτές καί προφορικές συγκαταβατικές δηλώσεις περί "θεωρίας τῶν κλάδων", "Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν", "διηρημένης" Ἐκκλησίας, "μεταπατερικῆς" Θεολογίας καί ἄλλα παρόμοια καί συναφῆ.

2) Νά ἐπικυρώσετε (Συνοδικά, ἐφόσον γίνει ἡ Σύνοδος, καί μή Συνοδικά ὡς πάγια θεολογική προσωπική θέση Σας) τίς ἀποφάσεις ὅλων τῶν προηγούμενων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, στοιχισμένοι ὡς "ἑπόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατράσι".

3) Νά ἀναγνωρίσετε (Συνοδικά, ἐφόσον γίνει ἡ Σύνοδος, καί μή Συνοδικά ὡς πάγια θεολογική προσωπική θέση Σας) τήν 8η Οἰκουμενική Σύνοδο (τοῦ Μ. Φωτίου) καί τήν 9η Οἰκουμενική Σύνοδο (τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ), στοιχισμένοι ὡς "ἑπόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατράσι".

4) Νά ΑΠΟΚΗΡΥΞΕΤΕ καί νά ἀκυρώσετε τήν ἐπερχόμενη "Ἁγία καί Μεγάλη" Σύνοδο ὡς κακόδοξη (ἀντικανονική, ἀντισυνοδική, ἀντορθόδοξη-οἰκουμενιστική-οἰκουμενίζουσα).

Λυπούμεθα πικρῶς, διότι τά βλέμματα ὅλου τοῦ Ὀρθοδόξου κόσμου ἦταν καί ἀκόμη εἶναι στραμμένα στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, προκειμένου νά δοῦνε ποία θέση θά λάβει σχετικά μέ τήν ἐπερχόμενη Σύνοδο. Ἀντί, λοιπόν, νά γίνουμε ὑπόδειγμα ὀρθοδόξου ἀναστήματος πρός μίμησιν, πίπτουμε ὡς κατώτεροι τῶν περιστάσεων καί συγκαταβαίνουμε σέ ἱστορικά ὑψίστης σημασίας θεολογικό ὀλίσθημα ἀντικανονικότητος, ἀντισυνοδικότητος καί ἀνορθοδοξίας! Θά γραφτοῦμε μέ μαῦρο μελάνι στά κατάστιχα τῆς Ἱστορίας τῆς Θεολογίας!

Χαιρετίζουμε μέ δικαία ζήλεια ὅλες τίς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες πού χρόνια τώρα ἀπέχουν ἀπό τό βδέλυγμα τοῦ Π.Σ.Ε., καθώς καί ὅλους τούς ρασοφόρους πού προέβησαν σέ προσωρινή ἐκκοπή μνημοσύνου τῶν οἰκουμενιστῶν Ἐπισκόπων τους, προκειμένου νά φυλάξουν τήν Ὀρθόδοξη Πίστη ἄμωμη, ὅπως συνέβη προσφάτως στήν Μολδαβία (καί ὄχι μόνο), καί προκειμένου νά βοηθήσουν τούς Ἐπισκόπους τους νά ἀνανήψουν καί νά ἔλθουν εἰς ἑαυτούς, τηρώντας τό: «Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἤ ἀνθρώποις» (Πράξ. Ε΄: 29). Θυμίζουμε στήν ἀγάπη σας, ὅτι τό αὐτόν εἶχε πράξει καί ἡ Ἱερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὄρους μέ τήν ἐκκοπή μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχη Ἀθηναγόρα, ὅταν πρόδιδε τά τῆς Πίστεως μέ τίς οἰκουμενιστικές του ἐνέργειες. Τά οἰκουμενιστικά δρώμενα τοῦ νῦν Πατριάρχη μας κ. κ. Βαρθολομαίου ἔχουν ξεπεράσει κάθε προηγούμενο.

Κλείνοντας, πρῶτον, σᾶς ἐξομολογούμαστε πώς αἰσθανόμαστε ὡς πρόβατα μή ἔχοντα ποιμένα, προδομένα καί ἐγκαταλελειμμένα. Ἡ σωτηρία καί ἡ Ὁμολογία Πίστεως τοῦ καθενός μας βεβαίως εἶναι προσωπική ὑπόθεσις καί ὁ καθένας μας θά κριθεῖ προσωπικά στό ἱερό βῆμα τοῦ Κυρίου. Ἡ ἀγάπη, ὅμως, καί ἡ ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἐπαφύονται καί στήν κοινή, μεταξύ ὅλων ἡμῶν τῶν μελῶν, συνοδοιπορίας βάσει τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ καί πίσω κι ἐπάνω στά χνάρια τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Δεύτερον, ζητοῦμε συγγνώμη ἐκ τῶν προτέρων ἄν ποῦμε πώς, στήν ἐποχή τῆς πνευματικῆς ἀποστασίας καί ἀμετανοησίας πού βιώνουμε, φοβούμαστε πώς ὄχι μόνο εἴμαστε νόθα τέκνα τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἀπευχόμαστε νά ἀρχίσουμε νά ὁμιλοῦμε καί περί νόθης πατρότητος (πρός Θεοῦ, δέν ὑπονοοῦμε τά σεβαστά πρόσωπα, ἀλλά τήν ἰδιότητα).

Ἡ γνησιότης καί τό ἀνόθευτον τοῦ καθενός μας θά ἀποδειχθοῦν μόνο στό: "ΑΛΗΘΕΥΟΝΤΕΣ δέ ἐν ἀγάπῃ" (Ἐφεσ. 4, 14).

Ὁμολογοῦμεν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τόν Μόνον Ζῶντα καί Ἀληθινόν Θεόν, καί ἐλπίζομεν ὅτι αὐτό θά πράξετε ἁγιοπνευματικῶς καί Ὑμεῖς Σεβαστοί μας Πατέρες, ὡς "ἑπόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατράσιν".

"Οὐ μέλλει ἡμῖν τί εἶπον ἤ τί ἐφρόνησαν μερικοί Πατέρες,

ἀλλά τί λέει ἡ Γραφή, ΚΑΙ ΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΑΙ ΣΥΝΟΔΟΙ,

καί ἡ κοινή τῶν Πατέρων δόξα"

(Ἱερόν Πηδάλιον)

Προσευχητικῶς, ἐμπόνως, μέ φόβο Θεο

ΕΥΣΥΝΟΠΤΟΝ ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΔΙΑ ΤΗΝ Μ. ΣΥΝΟΔΟΝ

Μεταίρονται ὅρια αἰώνια

Τοῦ ***Σεβ. Κυθήρων Σεραφείμ***

2ον

Δέν ἔχουν καμμίαν θεολογικήν ἀξίαν καί σημασίαν αἱ ἀποσαφηνίσεις καί ἐξηγήσεις «τῶν ἄλλων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν» διά τήν ἐκκλησιολογίαν καί τήν διδασκαλίαν αὐτῶν περί μυστηρίων, χάριτος, ἱερωσύνης καί ἀποστολικῆς διαδοχῆς, ἐάν προηγουμένως δέν ἀσπασθοῦν τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καί τήν ἁγίαν καί ἀμώμητον Πίστιν καί Παράδοσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία πηγάζει ἀπό τήν Ἁγίαν Γραφήν καί τήν Θείαν Διδασκαλίαν τοῦ Θείου Δομήτορος τῆς Ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν. Διότι, ἐάν ἐμμένουν εἰς τάς αἱρέσεις καί τάς κακοδοξίας αὐτῶν καί συνεπῶς δέν ἔχουν κοινωνίαν ἐν τῇ Πίστει καί τῇ Ἀγάπῃ μέ τήν Μίαν καί Μόνην Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τότε οὔτε Μυστήρια, οὔτε Ἱερωσύνην, ἀλλ΄ οὔτε καί Ἀποστολικήν διαδοχήν ἔχουν. Ὅλα αὐτά θραύονται καί καταλύονται, ὅταν ὑφίσταται ὁ μολυσμός καί ἡ πνευματική νόσος τῆς αἱρέσεως καί τοῦ σχίσματος, τῆς κακοδοξίας καί τῆς πλάνης. **Χριστιανικαί Ἐκκλησίαι ἐκτός τῆς Μιᾶς καί Μόνης Ἁγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας δέν λογίζονται, οὔτε εἶναι δυνατόν μέ Θεολογικά καί Ἁγιοπνευματικά κριτήρια νά ὑφίστανται.** Ἀσφαλῶς δέ εἶναι ἀδιανόητον καί βλάσφημον νά θεωρηθοῦν ποτέ αὐταί οἱονεί ὡς...«παραρτήματα» τῆς Μιᾶς καί Μόνης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Καί τό τρίτον (γ') χαρακτηριστικόν ἰδίωμα, τό ὁποῖον παραθέτει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, εἶναι λίαν σημαντικόν καί ἀξιοπρόσεκτον. Ὅλα τά ἐκτιθέμενα παρά τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου δόγματα καί οἱ Κανόνες νά εἶναι ὀρθόδοξα καί εὐσεβῆ καί σύμφωνα μέ τάς Θείας Γραφάς καί τάς προηγηθείσας Οἰκουμενικάς Συνόδους. Αὐτό σημαίνει ὅτι καί ἡ συγκληθησομένη Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος, ἀφοῦ τῷ ὄντι φέρει τήν κανονικήν ὀνομασίαν μιᾶς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καλεῖται νά στοιχηθῇ κατά πάντα πρός τήν δογματικήν καί κανονικήν Παράδοσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τάς Θείας ἐπιταγάς τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῶν προγενεστέρων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ἐφ΄ὅσον δέ, κατά τό Ἱερόν Πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὅρος Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος ταυτίζεται μέ τόν ὅρον Οἰκουμενική Σύνοδος, συνεπάγονται καί αἱ ἀνάλογοι ὑποχρεώσεις της , διά νά ἔχῃ καί αὐτή τό ἀπαιτούμενον κῦρος καί τάς προϋποθέσεις ἀναγνωρίσεως αὐτῆς ἐκ τῶν ὑστέρων ὡς Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἑκτός καί ἐάν πρέπει, ἀκούοντες τήν ὀνομασίαν: Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος, νά ἐννοήσωμεν ἁπλῶς τήν σύγκλησιν διηυρημένης Συνόδου Ὀρθοδόξων Προκαθημένων καί οὐδέν πλέον.

Πρωτίστως, προέχει ἡ ἀναγνώρισις τῶν δύο(2) ἀποδεχομένων καί ἀνεγνωρισμένων ὑπό τῆς γρηγορούσης δογματικῆς συνειδήσεως τοῦ πληρώματος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Οἰκουμενικῶν Συνόδων˙ τῆς ἐπί Μεγάλου Φωτίου τῶν ἐτῶν 879-880μ.Χ. καί τῆς ἐπί Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ τοῦ ἔτους 1351μ.Χ. Καί ἐν συνεχείᾳ, στοιχοῦσα εἰς τήν παράδοσιν τῶν ἁγίων ἑπτά (7) Οἰκουμενικῶν Συνόδων, νά τεθοῦν εἰς ἐφαρμογήν τά ὁριζόμενα καί διακελευόμενα ὑπ'αὐτῶν, ἤτοι˙

1. Ἡ τοποθέτησις τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου εἰς τήν κεντρικήν θέσιν τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, ὅπως ἔκπαλαι ἐγίνετο τοῦτο εἰς τάς Οἰκουμενικάς Συνόδους καί τήν ἔνθεν καί ἔνθεν αὐτοῦ, κατά τά πρεσβεῖα τιμῆς καί τήν ἰσχύουσαν τάξιν πλαισίωσιν τῶν Προκαθημένων καί λοιπῶν ἁγίων Συνέδρων.

2. Ἡ συμμετοχή ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων, πλήν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι λόγῳ γήρατος ἤ ἀσθενείας θά ζητήσουν ἀρμοδίως τήν ἐξαίρεσίν των.

3. Ἡ συζήτησις καί συνεξέτασις ὅλων τῶν θεμάτων τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου. Νά ἐκφρασθοῦν ἐπ΄αὐτῶν ἐλευθέρως, ἀβιάστως καί ἑπαρκῶς οἱ ἅγιοι Σύνεδροι καί νά τεθοῦν εἰς ψηφοφορίαν τά πρός συνδιάσκεψιν θέματα, ὁπότε θά ἰσχύσῃ τό ἱεροκανονικόν ***«ἡ ψῆφος τῶν πλειόνων κρατείτω».*** Ἡ προβλεπομένη ἀρχή ὅτι ἑκάστη Τοπική Ἐκκλησία θά ἔχῃ μίαν ψῆφον καί θά εἶναι προεξησφαλισμένη ἡ ὁμοφωνία τῶν μελῶν της δι' ὅλα τά θέματα **δέν ἐρείδεται εἰς τούς Θείους καί Ἱερούς Κανόνας**. Τό νά προετοιμάζωνται καί νά προαποφασίζωνται τά θέματα ἀπό τάς Προσυνοδικάς Ἐπιτροπάς, χωρίς νά ἔχουν εἰδικῶς ἐξουσιοδοτηθῆ οἱ ἐκπρόσωποι ἑκάστης Τοπικῆς Ἐκκλησίας (ὁμιλῶ εἰδικώτερον διά τήν Ἑλλαδικήν μας Ἐκκλησίαν) ἀπό τό Κυρίαρχον Σῶμα τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας δι' ἕκαστον θέμα: τί θά ὑποστηρίξουν ὡς θέσιν καί Ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας μας, ποῦ θά συμφωνήσουν ἤ ποῦ θά διαφωνήσουν, καί χωρίς νά γνωρίζῃ ἡ Σεπτή Ἱεραρχία καί δι΄αὐτῆς ἕκαστος Ἐπίσκοπος τήν ἄλλην πλευράν (altera pars) καί τήν πρόοδον καί ἐξέλιξιν τῶν ἐργασιῶν τῶν Προσυνοδικῶν Διασκέψεων, **αὐτό ἀφίσταται κατά μυρίας παρασάγγας ἀπό τήν Ὀρθόδοξον Παράδοσιν.** Παραπέμπει εἰς τό μοναρχικόν ἤ καί ὀλιγαρχικόν πολίτευμα τοῦ Δυτικοῦ θρησκευτικοῦ κόσμου, εἰς Δυτικά πρότυπα καί ὄχι εἰς τό Συνοδικόν πολίτευμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς. **Ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δέν δέχεται, οὔτε θά δεχθῇ ποτέ μοναρχίαν ἤ ὀλιγαρχίαν, καί πολύ περισσότερον δέν θά ἀποδεχθῇ Πάπαν ἐν τῇ Ἀνατολῇ.** Εἰς τήν Ὀρθόδοξον Παράδοσίν μας καταρτίζονται ἐκ τῶν προτέρων τά θέματα τῆς ἡμερησίας διατάξεως, ἀλλά δέν προαποφασίζονται. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι *(«ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν»*[4] ἐλέχθη κατά τήν Ἀποστολικήν Σύνοδον τῶν Ἱεροσολύμων) ἐν τῇ ὥρᾳ τῶν ἱερῶν συνεδριῶν. Ἐλεύθεροι καί ἀδέσμευτοι, χωρίς πιέσεις καί ἀπειλάς, ἐκφράζονται οἱ ἅγιοι Σύνεδροι μέ τόν φωτισμόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διαλέγονται ἤ διαφωνοῦν κινούμενοι ὑπό τῆς φωτιστικῆς Χάριτος τοῦ Παρακλήτου καί ἀποφασίζουν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. ***«Οὗ δέ τό Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία»***[5] καί

4. Ἡ Ἀγιοπατερική καί ἱεροκανονική στάσις τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου ἔναντι ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι διά λόγους συνειδήσεως καί προσηλώσεως εἰς τούς δογματικούς Ὅρους καί τούς Ἱερούς Κανόνας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας δέν θά συμμορφωθοῦν εἰς τυχόν ἀποφάσεις ἀσυμβάτους καί ἀντικρουομένας πρός τήν Ὀρθόδοξον Παράδοσιν (τήν δογματικήν καί τήν ἱεροκανονικήν). Ἡ συνοχή καί ἡ πλήρης ἀποδοχή τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου θά ἐξαρτηθῇ ἀπό τόν ἀπόλυτον αὐτῆς σεβασμόν, χωρίς καινοτομίας καί προσθαιρέσεις εἰς τό περιεχόμενον τῆς Ἁγίας ἡμῶν καί ἀμωμήτου Πίστεως, διδασκαλίας καί Παραδόσεως. Ἀπό τήν πλήρη συμμόρφωσιν πρός τήν ἀρχήν τοῦ «**μή μεταίρειν ὅρια αἰώνια, ἃ οἱ Πατέρες ἔθεντο».**

Ἀπαιτεῖται μεγάλη προσοχή καί ἐπαγρύπνησις, διά νά μή ἐπαληθευθοῦν ὁ φόβος καί ἡ ἀνησυχία τοῦ ἐν ἁγίοις ἀναπαυομένου ἀειμνήστου Ἀρχιμανδρίτου π.Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, σπουδαίου Κανονολόγου τῆς Ἐκκλησίας μας, ἅτινα ἐξέφρασε κατά τήν δεκαετίαν τοῦ 60 εἰς τόν τότε Οἰκουμενικόν Πατριάρχην Ἀθηναγόραν διά τῶν ἑξῆς λόγων: *«Μυριάκις προτιμότερον, Παναγιώτατε, νά ἐκριζωθῇ ὁ ἱστορικός τῆς Κων/πόλεως θρόνος καί νά μεταφυτευθῇ εἰς τινα ἔρημον νησῖδα τοῦ Πελάγους, ἀκόμη δέ καί νά καταποντισθῇ εἰς τά βάθη τοῦ Βοσπόρου, ἤ νά ἐπιχειρηθῇ ἔστω καί ἡ ἐλαχίστη παρέκκλισις ἀπό τῆς χρυσῆς τῶν Πατέρων γραμμῆς, ὁμοφώνως βοώντων: Ὁ χωρεῖ συγκατάβασις εἰς τά τῆς Πίστεως…* Μή θέλετε νά δημιουργήσητε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ σχίσματα καί διαιρέσεις. Πειρᾶσθε νά ἑνώσητε τά διεστῶτα καί τό μόνον ὅπερ θά κατορθώσητε, θά εἶναι νά διασπάσητε τά ἡνωμένα καί νά δημιουργήσητε ῥήγματα εἰς ἐδάφη ἔως σήμερον στερεά καί συμπαγῆ. Σύνετε καί συνέλθετε!...»[6].

Οἱ Θεῖοι καί Ἱεροί Κανόνες τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν καί τῶν (ἀνεγνωρισμένων) Τοπικῶν Συνόδων «ἐκδικοῦνται», κατά τήν συνήθη ἔκφρασιν τοῦ ἀειμνήστου π.Ἐπιφανίου, ὅταν γίνεται παράβασις καί καταπάτησίς των. Καθορίζεται σαφῶς τό ἐπιτίμιον διά τούς καταφρονητάς των (καθαίρεσις, ἀφορισμός, ἀκοινωνησία, ἀργία κλπ.). Οἱ παραβάται τῶν Ἱερῶν Κανόνων τίθενται πρό τῶν βαρέων εὐθυνῶν των καί ἐνώπιον τῆς κρίσεως τῆς συνειδήσεώς των. Ἡ Τοπική Ἐκκλησία, εἰς τήν ὁποίαν ἀνήκει ὁ καταφρονητής τοῦ συγκεκριμένου ἤ τῶν συγκεκριμένων Ἱερῶν Κανόνων, ἔχει τήν εὐθύνην καί τήν ὑποχρέωσιν νά ἐπιβάλῃ, μετά τήν νόμιμον καί κανονικήν διαδικασίαν, τάς προβλεπομένας κυρώσεις.

Εἶναι θλιβερόν δέ καί ἀνησυχητικόν ὅτι, ἐνῶ παρατηροῦνται κατάφωροι παραβιάσεις Ἱερῶν Κανόνων Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί λοιπῶν ἄλλων, καί μάλιστα εἰς τά κρίσιμα θέματα συμπροσευχῶν καί κοινωνίας μέ ἑτεροδόξους, αἱρετικούς καί ἀκοινωνήτους, καί τό ἀκόμη χειρότερον μέ ἀλλοθρήσκους, χωρίς νά ἐπιδεικνύεται ἡ ἐπιβαλλομένη εὐαισθησία ἀπό τούς ἐκκλησιαστικῶς ἀρμοδίους καί ὑπευθύνους ἐν τούτοις ὑπάρχει μεγάλη σπουδή καί πρόθεσις ἐπιβολῆς βαρέων ἐπιπιμίων ὑπό τῆς συγκληθησομένης Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου μέ τό αἰτιολογικόν νά ἀποφευχθοῦν διασπάσεις καί διαιρέσεις, ἄν καί αὐταί δέν εἶναι δυνατόν νά ἀποτραποῦν μέ τό «μαστίγιον», ἀλλά μέ τόν θρίαμβον καί τήν ἐπικράτησιν τῆς σῳζούσης Θείας Ἀληθείας. Διότι, ἐάν συμβῇ τό ἀντίθετον, ἐνῶ δέν θέλει νά ὀνομάζεται Οἰκουμενική καί δέν διαθέτει προδήλως τό κῦρος καί τήν αὐθεντίαν της, ἀναμφιβόλως θά ἐκφύγῃ τῶν ἁρμοδιοτήτων της καί τῶν ὁρίων τῆς ἀρχῆς τῆς Συνοδικότητος καί τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας, καθώς ἐπίσης καί τῆς ἐλευθέρας ἐκφράσεως τῶν ἁγίων Συνέδρων, γεγονός τό ὁποῖον θά παραπέμψῃ εἰς θλιβεράς ἐποχάς βίας καί καταναγκασμοῦ.

Β΄

Ἡ μέχρι τοῦδε ἀναφορά εἰς τά ἰδιώματα καί τά χαρακτηριστικά τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐγένετο, διά νά πραγματοποιηθῇ ἡ σύγκρισις μεταξύ τούτων καί τῶν τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου γνωρισμάτων καί νά κατανοηθοῦν αἱ μετ'αὐτῶν ριζικαί διαφοραί .

Ἐν ἀντιθέσει, λοιπόν, πρός τάς Ἁγίας Οἰκουμενικάς Συνόδους ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος διακρίνεται καί κρίνεται διά τά ἀκόλουθα:

1. Ἀποκλείει καί ἀφαιρεῖ τό κανονικόν δικαίωμα ὅλων τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ὀρθοδόξων Ἐπαρχιούχων Ἐπισκόπων, (ἑκτός τοῦ περιωρισμένου ἀριθμοῦ τῶν 24 ἐκπροσώπων Ἐπισκόπων ἑξ ἑκάστης Τοπικῆς Ἐκκλησίας) νά συμμετάσχουν μετά ψήφου εἰς τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον, ὡς συνέβαινε τοῦτο εἰς ἑκάστην τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, αἱ ὁποῖαι καί εἶχον τήν κανονικήν προσωνυμίαν τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου. Οὐδείς Ἐπίσκοπος διαπομαίνων Ὀρθόδοξον Ποίμνιον (μή ὤν βεβαίως καταδεδικασμένος) ἀπεκλείσθη ποτέ ἔκ τινος Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, εἰμή οἱ διά διαφόρους λόγους κωλυθέντες ἵνα προσέλθωσι, παρά τό σημειούμενον ἐν τῇ προρρηθείσῃ Ἐγκυκλίῳ. Ἡ παράδοσις εἶναι σαφεστάτη, ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης κατηγορηματικός ἐν τῷ Ἱερῷ Πηδαλίῳ, καθ΄ἅ εἴπομεν, καί ὁ ἀείμνηστος Καθηγητής τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου Ἀμίλκας Ἀλιβιζάτος σαφῶς παρατηρεῖ ὅτι: *«Ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνῶ τό κυρίως διοικοῦν σῶμα εἶναι τό σῶμα Κληρικῶν καί δή τό τῶν Ἐπισκόπων, δέν ἀποκλείεται τό λαϊκόν σῶμα ἐκ τῆς διοικήσεως, διά τῆς ἐκ μέρους του δι' ἐκλογῆς ἀναδείξεως τῶν Κληρικῶν, καί διά τῆς ἀπαραιτήτου του συνεργασίας εἰς τόν σχηματισμόν τῆς «συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας», τῆς ὑπερτάτης ταύτης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐθεντίας. Ἐπί τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς ταύτης, ἡ ἀνωτάτη διοικητική βαθμίς ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας καί διοικήσεως εἶναι* ***ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος, ἡ συγροτουμένη κυρίως ἐκ τῆς ὁλότητος τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ἐπισκόπων*** *καί τῆς ὁποίας* ***αἱ ἀποφάσεις ὁριστικῶς γινόμεναι*** **ὑπό τῆς συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας ἀποδεκταί,ἀποτελοῦν τήν ὑψίστην ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ αὐθεντίαν.**[7]

2. Περιορίζει τήν ψῆφον εἰς μίαν (1) δι΄ ἑκάστην Τοπικήν Ἐκκλησίαν, ἐκείνην τήν τοῦ Προκαθημένου αὐτῆς, ὅπερ τυγχάνει ἀμάρτυρον ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ ἡμῶν Ἱστορίᾳ, ἐνῷ τυχόν διαφωνίαι Ἐπισκόπων συνοδευόντων αὐτόν ἁπλῶς καταγράφονται εἰς τά Πρακτικά.

3. Παρ' ὅτι ἐλήφθη Ἀπόφασις τῆς Σεπτῆς ἡμῶν Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Ἱεραρχία Ὀκτωβρίου 2009) περί τοῦ ὅτι οἱ Σεβασμιώτατοι ἐκπρόσωποι τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας θά ἐνημερώνουν προηγουμένως τήν Ι.Σ.Ι.διά τά συζητηθησόμενα θέματα εἰς τάς Προσυνοδικάς Πανορθοδόξους Διασκέψεις καί Ἐπιτροπάς καί θά λαμβάνουν τήν σεπτήν ἐντολήν τῆς Ι.Σ.Ι. διά τήν ἐπίσημον τοποθέτησιν τῆς Τοπικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐπί τῶν θεμάτων αὐτῶν, ἐν τούτοις ἡ Ι.Σ.Ι. ἔχει παντελῆ ἄγνοιαν τούτων. Διά τήν ἀκρίβειαν ὁ Σεβασμιώτατος ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τόν Θεολογικόν διάλογον μετά τῶν Ῥωμαιοκαθολικῶν Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ.Χρυσόστομος ἐνημέρωσε κατά τήν Ἱεραρχίαν τοῦ Ὀκτωβρίου 2014 τό Ἱερόν Σῶμα διά τά θέματα τῆς μελλούσης Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, ἀλλά δι΄ἕκαστον ἐξ αὐτῶν δέν ἐδόθη ἡ «γραμμή πλεύσεως» παρά τῆς Ι.Σ.Ι. Ἀναφέρομαι συγκεκριμένως εἰς τά κείμενα τῆς Ε΄ Προσυνοδικῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως τοῦ Σαμπεζύ – Γενεύης (10-17 Ὀκτωβρίου 2015), ἀφοῦ διά τάς συζητήσεις, τάς προτάσεις καί τάς ἐπ΄αὐτῶν ἀποφάσεις εἶχε ἄγνοιαν ἡ Ἱεραρχία μας. Ὑπωσδήποτε οἱ Σεβασμιώτατοι ἐκπρόσωποι δι΄ ἀναφορῶν αὐτῶν παρεῖχον ἐνημέρωσιν εἰς τήν οἰκείαν Μ.Σ.Ε. καί δι΄αὐτῆς εἰς τήν Δ.Ι.Σ. ἀλλά, ἐπαναλαμβάνω, τό Κυρίαρχον Σῶμα τῆς Ι.Σ.Ι. εἶχε πλήρη ἄγνοιαν τούτων.

Βεβαίως, κατόπιν παρεμβάσεως τοῦ Πατριαρχείου Ρωσίας, ἀπεφασίσθη ἡ κοινοποίησις τῶν Πρακτικῶν τῆς Ε΄Προσυνοδικῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως καί τῆς Συνόδου τῶν Μακαριωτάτων Προκαθημένων (Σαμπεζύ –Γενεύης, Ἰανουάριος 2016), τά ὁποῖα καί ἐλάβομεν διά τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου.

Τά ἐν λόγῳ θέματα τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου προσυνεζητήθησαν καί προαπεφασίσθησαν ὑπό τῶν ὡς ἄνω δύο ὀργάνων (Προσυνοδικῆς Διασκέψεως καί Συνόδου Προκαθημένων) καί ἔπεται ὡς τό εἰκός ἡ ἐπικύρωσις αὐτῶν ἐν τῇ Ἁγίᾳ καί Μεγάλῃ Συνόδῳ διά τῆς μιᾶς ψήφου, ἥν θά καταθέσῃ ἑκάστη Τοπική Ἐκκλησία διά τοῦ Προκαθημένου αὐτῆς, ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ὁμοφωνίας.

4. Ὅμως, διά τόν λόγον ὅτι ἡ Σεπτή Ἱεραρχία μας δέν ἐξέφρασε ἐκ τῶν προτέρων ἐν Συνόδῳ τάς θέσεις αὐτῆς ἐπί τῶν ὡς ἄνω θεμάτων τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, ἀλλ΄ ἔχει εἰς τάς χεῖρας αὐτῆς προειλημμένας ἀποφάσεις, θά συμμετάσχῃ δέ εἰς τάς Συνεδρίας αὐτῆς δι΄ἀντιπροσωπίας Ἱεραρχῶν καί ὄχι, ὡς θά ἔδει, διά τῆς ὁλότητος τοῦ Σώματος αὐτῆς, καταδεικνύεται δι΄ἐγγράφων καί ὑπομνημάτων σεβασμίων καί εὐπαιδεύτων Μελῶν Αὐτῆς (ὡς λ.χ. τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου καί Νέας Σμύρνης κ.Συμεών) ἡ διαφωνία ἐπί σοβαρῶν θεολογικῶν ἐκκλησιολογικῶν καί κανονικῶν θεμάτων, ἀφορώντων εἰς τήν θεματολογίαν καί τάς περί τῆς συγκλήσεως τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου ἀποφάσεις τῶν ἀρμοδίων ὀργάνων. Εἰς τά ἐν λόγῳ ἔγγραφα -ὑπομνήματα θά ἦτο χρήσιμον νά συναριθμηθοῦν, τόσον τό ἀπό 11-2-2016 ἐμπεριστατωμένον κείμενον τοῦ Πανιερ.Μητροπολίτου Λεμεσοῦ κ. Ἀθανασίου πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Κύπρου, ὅσον καί τό ἀπό 10-2-2016 περισπούδαστον ἐπιστολικόν κείμενον τοῦ ἐλλογ.Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. κ. Δημητρίου Τσελεγγίδου πρός τήν Ἱεράν ἡμῶν Σύνοδον.

Σημειώσεις:

4. Αὐτόθι.

5. Πραξ. ιε΄ 28.

6. Β΄ Κορ. γ΄ 17.

7. Ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, Ἄρθρα-Μελέται- Ἐπιστολαί, τ. Α΄, Ἀθῆναι 1981, σσ.152-153.

Μικτοὶ γάμοι: Ὁ Δούρειος Ἵππος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Κλείοντας τὴν ἑνότητα αὐτὴ πρέπει νὰ διευκρινίσωμε ὅτι ἡ ἀπαγόρευσι τῶν μικτῶν γάμων στὴν Π.Δ. δέν εἶχε ἐθνικό, ἀλλὰ θρησκευτικὸ χαρακτῆρα. Ἔλεγε ὁ Θεὸς: «*Δὲν θὰ συνάψετε μὲ τοὺς λαοὺς αὐτοὺς γάμους, οὔτε αὐτοὶ θὰ νυμφευθοῦν δικές σας γυναῖκες, διὰ νὰ μὴ ἐκτρέψουν τὶς καρδιές σας καὶ ἀκολουθήσετε τὴν λατρεία τῶν εἰδώλων*».[4] Μὲ ἄλλα λόγια «δὲν θὰ συνάψετε γάμους μὲ ἄλλα ἔθνη, γιὰ νὰ μὴ χάσετε τὴν πίστι σας».

Κ. Διαθήκη καὶ μικτοὶ γάμοι

Στὴν Κ. Διαθήκη ἡ ἀπαγόρευσι τῶν μικτῶν γάμων συνεχίζεται, λαμβάνοντας ἀκόμη μεγαλύτερη βαρύτητα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ γάμος πλέον ἀποτελεῖ «μυστήριον μέγα», κατὰ δὲ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο «*εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν*».[5] Ὁ παραλληλισμὸς ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο τοῦ Μυστηρίου τοῦ γάμου μὲ τὴ μυστικὴ ἕνωσι Χριστοῦ καὶ Ἐκκλησίας ἀποδεικνύει τὴν ἱερότητα καὶ σπουδαιότητα τοῦ Μυστηρίου, ἐφόσον τὰ δύο πρόσωπα, ποὺ ἑνώνονται μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου, ἀποτελοῦν πλέον τύπο καὶ εἰκόνα τῆς ὑπερφυοῦς σχέσεως Χριστοῦ καὶ Ἐκκλησίας. Εἶναι ἐπομένως ποτὲ δυνατὸν ἡ Νύμφη Ἐκκλησία νὰ ἔχῃ διαφορετικὴ πίστι ἀπ' αὐτή, ποὺ ἀπεκάλυψε καὶ παρέδωσε ὁ Νυμφίος Χριστός; Εἶναι δυνατὸν τὸ Σῶμα νὰ πιστεύῃ διαφορετικὰ ἀπ' αὐτά, ποὺ διεκήρυξε ἡ Κεφαλή; Πῶς λοιπὸν ἡ σχέσι δύο διαφορετικῆς πίστεως ἀνθρώπων θὰ ἀποτελέσῃ τύπο καὶ εἰκόνα τῆς σχέσεως Χριστοῦ καὶ Ἐκκλησίας; Ὁ ἴδιος Ἀπόστολος τονίζει ὅτι ὁ γάμος πρέπει νὰ εἶναι «*ἐν Κυρίῳ*», σύμφωνος δηλαδὴ μὲ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου.[6] Τὸ δὲ θέλημα τοῦ Κυρίου εἶναι ὁ Ὀρθόδοξος ἄνδρας νὰ παντρεύεται Ὀρθόδοξη γυναῖκα καὶ ἡ Ὀρθόδοξη γυναῖκα νὰ παντρεύεται Ὀρθόδοξο ἄνδρα. Μόνον αὐτὸς ὁ γάμος εἶναι εὐλογημένος καὶ ὀδηγεῖ στὴ Βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ὁποία ἐπικαλεῖται ὁ ἱερέας στὴν ἀρχὴ τοῦ Μυστηρίου καὶ ἡ κατάκτησι τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ τὸ βασικότερο σκοπὸ τοῦ γάμου. Ἡ κοινὴ πίστι ἐπομένως τῶν δύο συζύγων εἶναι βασικὴ προϋπόθεσι γιὰ τὴν τέλεσι τοῦ ἱεροῦ Μυστηρίου. Ἄνευ αὐτῆς γάμος δὲν τελεῖται. Οἱ Ἱ. Κανόνες καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ποὺ τοὺς ἐθέσπισαν, εἶναι σαφεῖς καὶ κατηγορηματικοὶ καὶ δὲν ἐπιδέχονται παρερμηνεῖες.

Ἱ. Κανόνες καὶ μικτοὶ γάμοι

Ἑρμηνεύοντας ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης τὸν 72ο Κανόνα τῆς Πενθέκτης ἐν Τρούλλῳ Συνόδου, γράφει: «*Δὲν εἶναι συγκεχωρημένον νὰ παίρνῃ ὀρθόδοξος ἄνδρας αἱρετικὴν γυναῖκα ἢ γυναῖκα ὀρθόδοξος αἱρετικὸν ἄνδρα. Εἰ δὲ καὶ τοῦτο ἤθελε κάμει τινάς, νὰ εἶναι ὁ γάμος ἄκυρος καὶ τὸ παράνομον αὐτὸ νὰ χωρίζεται συνοικέσιον, διότι δὲν πρέπει νὰ ἑνώνεται ποτὲ ὁ λύκος μὲ τὸ πρόβατον, καὶ ὁ κλῆρος τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ αἱρετικῶν μὲ τὴν μερίδα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ὀρθοδόξων. Ὅποιος δὲ ἤθελε παραβῇ τὸν παρόντα Κανόνα, νὰ ἀφορίζεται*». Σύμφωνα δὲ μὲ τὴ λγ΄ ἀπόκρισι τοῦ ἑρμηνευτοῦ Θεοδώρου τοῦ Βαλσαμῶνος, Πατριάρχου Ἀντιοχείας, «*τὸ ὀρθόδοξον πρόσωπον ὁποῦ ἐπῆρεν ἑτερόδοξον καὶ αἱρετικόν, δὲν συγχωρεῖται νὰ κοινωνήσῃ τὰ θεῖα μυστήρια, ἀνίσως πρότερον καὶ δὲν χωρισθῇ καὶ κανονισθῇ*». Τὸ αὐτὸ λέγει καὶ ὁ ἅγιος Συμεὼν Θεσσαλονίκης (ἀπόκρισις μζ΄), προσθέτοντας ὅτι «*μόνον εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του νὰ μεταλαμβάνῃ, γινομένου Εὐχελαίου ὑπὲρ αὐτοῦ (ἐὰν μετανοῇ δηλαδὴ), ἀλλ' οὔτε μερίδα νὰ παίρνῃ τοῦ τοιούτου προσώπου ὁ ἱερεύς, οὔτε τὰς προσφοράς του καὶ λειτουργίας νὰ δέχεται, εἰ μὴ μόνον κερὶ καὶ θυμίαμα, καὶ κάποτε* (ὄχι πάντοτε δηλαδὴ) *νὰ δίδῃ εἰς αὐτὸν ἁγίασμα καὶ ἀντίδωρον, καὶ τοῦτο, διὰ νὰ μὴ πέσῃ εἰς ἀπόγνωσιν, καὶ ἐλεημοσύνας νὰ τὸ προστάξῃ νὰ κάμνῃ*».[7]

Σύντομος ἱστορικὴ ἀναδρομή

Ὡς γνωστόν, μὲ τὴν πάροδο τῶν αἰώνων, οἱ αἱρέσεις στὸ χῶρο τῆς Ἀνατολῆς μειώθηκαν αἰσθητά. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Νεστοριανισμό, τὸ Μονοφυσιτισμὸ καὶ τὸ Μονοθελητισμό, νέες αἱρέσεις δὲν ἐμφανίστηκαν. Καὶ ἐὰν ἐμ

Καταιγισμὸς ἀντιδράσεων ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

δρῶσες αἱρέσεις, οἱ ὁποῖες πλανοῦν τούς πιστούς, ἐπιδιώκει πρωτίστως νά ἀναγνωρίσει τήν Παναίρεση, κατά τόν ἅγιο Ἰουστῖνο Πόποβιτς, τοῦ Συγκρητιστικοῦ Διαχριστιανικοῦ καί Διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπως ἔπραξαν καί οἱ Παπικοί στήν Β' Βατικάνεια Σύνοδό τους (1962-1965). Ὅτι ἡ λεγομένη «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος» ἐπιδιώκει νά ἀναγνωρίσει τόν Συγκρητιστικό Διαχριστιανικό καί Διαθρησκειακό Οἰκουμενισμό, ἀποδεικνύεται ἀπό τά κατωτέρω:

1) Τό προσυνοδικό κείμενο τῆς Συνάξεως τῶν Προκαθημένων τό ὁποῖο παραπέμπεται πρός υἱοθέτηση ἀπό τίς Αὐτοκέφαλες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, στή λεγομένη «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο», στό ἄρθρο μέ τίτλο «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον» ἀναγνωρίζει ὅτι οἱ Παπικοί καί οἱ Προτestάντες δέν εἶναι αἱρετικοί, ἀλλά ἐντάσσονται στήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως Νικαίας – Κωνσταντινουπόλεως, ὑπερτονίζοντας τήν ἱστορικότητά τους ὡς ἐκκλησίες καί παραβλέποντας σκανδαλωδῶς τήν αἵρεσή τους, λέγοντας ὅτι «**Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία *ἀναγνωρίζει τήν ἱστορικήν ὕπαρξιν ἄλλων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν μή εὑρισκομένων ἐν κοινωνίᾳ μετ' αὐτῆς*»**, παραβλέποντας ἔτσι τήν δογματική διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, ἔστω καί ἄν ἡ Η' Οἰκουμενική Σύνοδος, ἐπί Πατριάρχου Μεγάλου Φωτίου (879-880) καί μέ τίς ψήφους τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ τότε Πάπτα τῆς Δύσεως, εἶχε καταδικάσει τό αἱρετικό filiogue (καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ). Ἔτσι προσβάλλεται τό Ἐκκλησιολογικό Δόγμα τῆς Ἐκκλησίας καί δημιουργεῖται **Ἐκκλησιολογική αἵρεση**, διότι ἡ Ἐκκλησία ὁριοθετεῖται ἀπό τά Δόγματα τῆς πίστεως καί ταυτίζεται μέ τούς πραγματικούς πιστούς, τούς ἀποτελοῦντας τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, μέ Κεφαλή αὐτόν τόν ἴδιον τόν Σωτῆρα, μέσω τῆς **ἀκριβοῦς Ὀρθοδόξου Πίστεως**, καθώς ἐπίσης καί τῆς ὀρθῆς καί μή παραποιημένης πνευματικῆς ζωῆς καί τῆς ἐν μετανοίᾳ συμμετοχῆς τους στά Μυστήρια τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας.

2) Τό ἴδιο προσυνοδικό κείμενο, ἀναγνωρίζει τό Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν «Ἐκκλησιῶν» (ἤ ἀκριβέστερα αἱρέσεων), τό ὁποῖο ἔχει ἱδρυθεῖ τό 1948 ἀπό τήν Νέα Τάξη Πραγμάτων, γιά νά ἐξυπηρετήσει τούς σκοπούς τῆς θρησκευτικῆς παγκοσμιοποιήσεως, δηλαδή τήν Παγκόσμια Θρησκεία τοῦ Ἀντιχρίστου. Τό Π.Σ.Ε. ἀρχικά εἶχε ὡς σκοπό του τόν **Συγκρητιστικό Διαχριστιανικό Οἰκουμενισμό**, ἐνῶ στή συνέχεια, τίς τελευταῖες δεκαετίες, διεύρυνε τίς ἐπιδιώξεις του καί στήν προώθηση τοῦ **Συγκρητιστικοῦ Διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ**. Ἀναγνωρίζει τά διάφορα κείμενα τοῦ Π.Σ.Ε. ὡς δεσμευτικά γιά τήν Μεγάλη Σύνοδο καί τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Τά κείμενα αὐτά « εἶναι μετέωρα. Τά διαχειρίζονταν κάποιοι ἀντιπρόσωποι, οἱ ὁποῖοι εἶπαν τίς ἀπόψεις τους, ὑπέγραψαν τά κείμενα ἐξ ὀνόματος τῶν Τοπικῶν βέβαια Ἐκκλησιῶν, πλήν ὅμως οἱ Ἱεράρχες τῶν Ἐκκλησιῶν αὐτῶν δέν εἶχαν ἰδέα, ποιές ἦταν οἱ ἀποφάσεις τῶν ἀντιπροσώπων τους.» (καθηγ. Α.Π.Θ. Δημ. Τσελεγγίδης). Αὐτό σημαίνει ὅτι τό ἐν λόγῳ προσυνοδικό κείμενο προσβάλλει καί **τό σωτηριολογικό δόγμα** τῆς Ἐκκλησίας, κατά τό ὁποῖο μόνο μέσα στήν Ἀληθινή Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, κατά τήν ἀνωτέρω ἔννοια, ὁ πραγματικός πιστός, διά τοῦ ἐλέους τῆς Θείας Χάριτος καί τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ, ἐπιτυγχάνει τή σωτηρία του καί συγκεκριμένα ἔχει τή Θέα τοῦ Θεανδρικοῦ Προσώπου τοῦ Χριστοῦ καί τήν ἐξ αὐτῆς ἀτελεύτητη Θεογνωσία καί μακαριότητα. Διότι τό ἴδιο προσυνοδικό κείμενο ἀναγνωρίζοντας τό Π.Σ.Ε. ἀποδέχεται τήν θεωρία ὅτι ὅλες οἱ «ἐκκλησίες» ἤ ἀκριβέστερα αἱρέσεις, καί ὅλα τά θρησκεύματα, κατά τήν πρόσφατη διεύρυνσίν του, «σώζουν» ἤ κατά τήν δική του νοοτροπία, ὁδηγοῦν ἀορίστως καί σοφιστικῶς στήν ἴδια Ὑπερβατική Πραγματικότητα (Ultimate Reality) ἡ ὁποία περιλαμβάνει ὅλους τούς ψευδο-θεούς καί τά ψευδο-σεβάσματά τους, τά ὁποῖα εἶναι δημιουργημένα κατ' ἀνθρωπίνη ἐπίνοια ὑποβαλλομένη ἀπό τόν σατανᾶ.

3) Ἡ ἀναγνώρισι ἀπό τό ἐν λόγῳ προσυνοδικό κείμενο τῶν Παπικῶν ὡς δῆθεν «ἐκκλησίας» ὁδηγεῖ ἀναπόφευκτα στό ἑπόμενο στάδιο τοῦ Ἐωσφορικοῦ Συγκρητιστικοῦ Διαχριστιανικοῦ καί Διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τό ὁποῖο εἶναι **ἡ συγκρητιστική «ἕνωσις» τῶν Αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μέ τούς Παπικούς** μέσῳ τοῦ ἐπακόλουθου **«οἰκουσ ποιηρίου»** καί τῆς ὑποταγῆς αὐτῶν στό πρωτεῖο ἐξουσίας καί τό ἀλάθητο τοῦ αἱρεσιάρχη Πάπτα, δηλαδή στήν μετατροπή τῶν Αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν σέ **Οὐνιτικές.** Αὐτό σημαίνει τήν δογματική καί διοικητική ὑποταγή τῶν Αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὡς Οὐνιτικῶν στόν Πάπτα, μέ βάση τίς ἐπιδιώξεις τοῦ Βατικανοῦ καί τόν κώδικα Κανόνων τῶν Ἀνατολικῶν Καθολικῶν (Οὐνιτικῶν) Ἐκκλησιῶν, πού ἐκδόθηκε ἀπό τόν Πάπτα Ἰωάννη - Παῦλο Β΄ τό 1990. Ὡς γνωστόν, ὁ Κώδικας αὐτός προβλέπει τά ἑξῆς τέσσαρα εἴδη Οὐνιτικῶν Ἐκκλησιῶν ἰδίου δικαίου (sui generis), στά ὁποῖα θά ὑποταχθοῦν οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες: 1) Πατριαρχικές Ἐκκλησίες ἰδίου δικαίου (ἐδῶ θά ὑπαχθοῦν ὅσες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες εἶναι Πατριαρχεῖα), 2) Ἀρχιεπισκοπικές Ἐκκλησίες ἰδίου δικαίου (ἐδῶ θά ὑπαχθοῦν ὅσες Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες δέν εἶναι Πατριαρχεῖα), 3) Μητροπολιτικές Ἐκκλησίες ἰδίου δικαίου καί 4) Ἄλλες Ἐκκλησίες ἰδίου δικαίου (κανόνες 55, 511 καί 155 τοῦ ἰδίου κώδικα).

4) Τό Πατριαρχεῖο Κων/πόλεως, ὡς Προεδρεῦον στήν Σύναξη τῶν Προκαθημένων, ἀπέρριψε αὐθαίρετα καί δέν προώθησε στήν λεγομένη «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο» τήν πρόταση τῆς Σερβικῆς Ὀρθοδόξης Ἐκκλησίας τοῦ ἔτους 2015 γιά τήν τυπική ἀναγνώριση τῆς Συνόδου ἐπί Πατριάρχου Μεγάλου Φωτίου ὡς Η' Οἰκουμενικῆς, ἡ ὁποία καταδίκασε τό filiogue καί τό παπικό πρωτεῖο ἐξουσίας καί τῆς Συνόδου ἐπί Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ ὡς Θ' Οἰκουμενικῆς (1351), ἡ ὁποία καταδίκασε τήν Λατινική κακοδοξία ὅτι ἡ Θεία Χάρις εἶναι κτιστή. Ἡ ἡσυχαστική θεολογία τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ τοῦ Ἀγιορείτου, ἔχει κεφαλαιώδη σημασία γιά τήν ὀρθόδοξη θεολογία διά τοῦτο καί μισεῖται θανάσιμα ὑπό τῶν παπικῶν.*Ἡ αὐθαίρετη αὐτή ἀπόρριψη σηματοδοτεῖ σαφῶς τόν προσανατολισμό τῆς λεγομένης «Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου» ὄχι πρός τήν Ὀρθοδοξία ἀλλά πρός τήν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία ἀποδομεῖ τήν Ὀρθόδοξη Θεολογία μέσῳ τῆς νομιμοποιήσεως ὅλων τῶν αἱρέσεων.*

5) Ἐνῶ, στήν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας οἱ Ἅγιες καί Μεγάλες Σύνοδοι ἤ οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι συγκαλοῦνταν μέ ἀντιπροσωπίες τῶν Αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὅπου ψήφιζαν ὅλοι οἱ Συνοδικοί Ἀρχιερεῖς δυνάμει τῆς ἰσότητος τῆς Ἐπισκοπικῆς τους χειροτονίας, στήν λεγομένη «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο», σύμφωνα μέ τόν κανονισμό της τόν ὁποῖο υἱοθέτησε ἡ Σύναξη διά τῶν προκαθημένων τους, δέν ψηφίζουν ὅλοι οἱ Συνοδικοί Ἀρχιερεῖς, ἀλλά μόνον οἱ Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες διά τῶν Προκαθημένων τους. Δηλαδή, ἐνῷ μέλη τῶν Συνόδων εἶναι ὅλοι οἱ Ἐπαρχιοῦχοι Ἀρχιερεῖς, στήν λεγομένη «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο» **μέλη εἶναι μόνον** οἱ Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες, πρᾶγμα τό ὁποῖο ἀντίκειται πλήρως στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία καί στό Ὀρθόδοξο Κανονικό Δίκαιο.

6) Ἐνῷ οἱ ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων καί Μεγάλων Συνόδων ἤ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων οἱ ὁποῖες ἀφοροῦν σέ θέματα πίστεως, κατά τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία καί κατά τό Ὀρθόδοξο Κανονικό Δίκαιο, πρέπει νά ἔρχονται εἰς κρίσιν καί νά ἐγκρίνονται ἤ νά ἀπορρίπτονται, τόσο ἀπό τούς Ἐπαρχιούχους Ἀρχιερεῖς, ὅσο καί ἀπό τόν κλῆρο, τούς μοναχούς καί τόν ὀρθοδοξο λαό, κανονισμός τῆς λεγομένης «Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου», **ἀντιθέτως πρός τήν ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία καθιστᾷ ὑποχρεωτικές καί ἐπιβάλλει τίς ἀποφάσεις τῆς ἐν λόγῳ Συνόδου γιά ὅλα τά μέλη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.** Μάλιστα, δέ προειδοποιεῖ ὅτι θά **τιμωρήσει ὅλες τίς τάξεις τοῦ Χριστεπωνύμου Πληρώματος, γιά τήν μή ἀποδοχή τῶν ἀποφάσεών της**. Τοιουτοτρόπως, **καταλύουν πλήρως τήν συνοδικότητα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας,** καί ἀφαιροῦν, τό ἀγιοπνευματικό χάρισμα «τῆς διακρίσεως τῶν πνευμάτων», τό ὁποῖο χαρίζεται σέ κάθε ἀληθινά πιστό πού ἔχει διέλθει ἀπό τά στάδια τῆς καθάρσεως τῶν παθῶν, τοῦ φωτισμοῦ καί ἔχει ἀξιωθεῖ νά λάβει τήν κατά χάριν θέωσιν, καί τό ὁποῖο δίδεται σέ ***ὅλα τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας*** καί ὄχι μόνον στούς ἐπισκόπους. Διά τοῦτο ὀφειλε νά κληθοῦν, ἀπό τήν Πανορθόδοξο Σύνοδο, ὡς μέλη τῆς Συνόδου, καί κατηξιωμένα ἀγιοπνευματικά πρόσωπα, ἀπό τόν κλῆρο, τόν μοναχισμό καί ἀπό τά πιστά λαϊκά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως πάντοτε γινόταν σέ ὅλες τίς Συνόδους. Ἡ ὀρθόδοξη ἐγκυρότητα ὅμως μιᾶς Συνόδου πρῶτον ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ὀρθότητα καί τήν ὀρθοδοξότητα τῶν δογμάτων της, **«ἐκείνας οἶδε ἁγίας καί ἐγκρίτους συνόδους ὁ εὐσεβής τῆς Ἐκκλησίας κανών, ἅς ὀρθότης δογμάτων ἔκρινεν».** (ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής PG 90, 148). Τέλος γιά νά θεωρηθεῖ μία Οἰκουμενική Σύνοδος ὄντως Ὀρθόδοξη, θά πρέπει οἱ ἀποφάσεις της νά γίνουν ἀποδεκτές ὄχι μόνον ἀπό τούς ἱεράρχες, ἀλλά καί ἀπό ὅλο τό ὀρθόδοξο πλήρωμα. Ὅπως εὐστόχως τό ἴδιο τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο μας ἔχει διαχρονικῶς θεσπίσει λέγοντας: «....**ὑπερασπιστὴς τῆς Θρησκείας ἐστὶ αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἤτοι αὐτὸς ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τὸ θρήσκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καὶ ὁμοειδὲς τῶν Πατέρων αὐτοῦ**». (Ἐγκύκλιος 6ης Μαΐου 1848).

7) Ἕνα ἀπό τά θέματα τῆς Συνόδου θά ἔπρεπε νά εἶναι καί τό ἡμερολογιακό ζήτημα τό ὁποῖο ἔχει διχάσει μέχρι σήμερα ἑορτολογικά τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, καί εἶναι τό πρῶτο χτύπημα τοῦ οἰκουμενισμοῦ κατά τῆς Ὀρθοδοξίας.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω καθηκόντως ἐνημερώνουμε τό Πατριαρχεῖο Κων/πόλεως, τίς λοιπές Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες, τήν Ἱεράν Κοινότητα Ἁγίου Ὄρους, καθώς καί τό Χριστεπώνυμο Πλήρωμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅτι ὡς Ἁγιορεῖτες Πατέρες, ἀγωνιζόμενοι νά διατηρήσουμε μέσῳ τῆς ἀκριβοῦς Ὀρθοδόξου Πίστεώς μας τόν ὀργανικό σύνδεσμό μας μέ τήν Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, τόν Θεάνθρωπο Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καί ἑπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσι, δέν θά ἀποδεχθοῦμε καί θά ἀπορίψουμε ἐκ τῶν ὑστέρων τήν λεγομένη «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο»:

1 Ἄν ἡ ἐν λόγῳ Σύνοδος δέν ἀπορρίψει πλήρως τό προσυνοδικό κείμενο «σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπόν χριστιανικό κόσμο».

2) Ἄν δέν καταδικάσει τήν παναίρεση, κατά τόν ἅγιο Ἰουστῖνο Πόποβιτς, τοῦ Ἑωσφορικοῦ Συγκρητιστικοῦ Διαχριστιανικοῦ καί Διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

3) Ἄν δέν ἀναγνωρίσει τίς Συνόδους ἐπί Πατριάρχου Μεγάλου Φωτίου καί ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ ὡς Οἰκουμενικές (Η΄ καί Θ΄ ἀντιστοίχως), οἱ ὁποῖες εἶναι ἤδη ἀναγνωρισμένες στή συνείδηση τοῦ Χριστεπωνύμου Πληρώματος.

4) Ἄν δέν ψηφίσουν τίς ἀποφάσεις τῆς λεγομένης « Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου» ὄχι οἱ Αὐτοκέφαλες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες διά τῶν Προκαθημένων τους, ὅπως προβλέπει ὁ Κανονισμός της, ἀλλά ὅλοι οἱ Συνοδικοί Ἀρχιερεῖς αὐτῆς, ὅπως προβλέπει ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησιολογία καί τό Ὀρθόδοξο Δίκαιο.

5) Ἄν δέν ἀποσύρουν τόν κανονισμό περί ὑποχρεωτικῆς ἀποδοχῆς ἐκ τῶν ὑστέρων τῶν ἀποφάσεων τῆς Συνόδου, ἀπό ὅλες τίς τάξεις τοῦ Χριστεπωνύμου Πληρώματος, προσβάλλοντας κατ' αὐτόν τόν τρόπον τό ὀρθόδοξο δογματικό καί ἐκκλησιολογικό κριτήριό μας, τό ὁποῖο εἶναι ἕνα ἀναφαίρετο δικαίωμα ὅλων τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας.

6) Ἄν δέν ἀποσύρουν τά θέματα περί τῆς νηστείας καί τοῦ δευτέρου γάμου τῶν κληρικῶν, τα ὁποῖα καί μόνον πού σκέφθηκαν νά τά θέσουν εἶναι ἀκόμη μιά ἀπόδειξις, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ Σύνοδος σκοπόν ἔχει τήν σταδιακή κατάργηση τῆς νηστείας, μιμούμενοι καί σέ αὐτό τούς παπικούς. Ἐκκλησία, ὅμως χωρίς ἄσκηση καί σταυρικό βίο δέν ὁδηγεῖ ποτέ στήν Ἀνάσταση, ἀλλά στόν πνευματικό θάνατο, φυγαδεύοντας τό Ἅγιον Πνεῦμα καί ὁδηγώντας στήν πλήρη ἐκκοσμίκευση.

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, κατόπιν ὅλων τούτων τά ὁποῖα, γιά ἐμᾶς εἶναι θέματα **σωτηριολογικά,** σᾶς παρακαλοῦμε πολύ εἰς τήν Πανορθόδοξον αὐτήν Σύνοδον νά ὀρθοτομήσετε «τόν Λόγον τῆς Ἀληθείας» καί **μή ἐπιτρέψετε νά ζήσουμε μία νέα Φερράρα - Φλωρεντία.** Ἐάν οὕτως πράξετε ἅγιοι Ἀρχιερεῖς τότε, ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ θά εὐφρανθοῦν, ἄγγελοι καί ἄνθρωποι πνευματικῶς θά πανηγυρίσουν. Τά ὀνόματά σας θά γραφοῦν ἐν βίβλῳ ζωῆς καί τότε ὄντως θά εἶσθε «καί τρόπων μέτοχοι καί θρόνων διάδοχοι» τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν ἁγίων Πατέρων. Παρακαλοῦμε μείνατε σταθεροί, σταθεῖτε ἀντάξιοι τῆς ἱστορίας καί τῆς Ἀρχιερωσύνης σας, μέ τήν ὁποίαν σᾶς ἐτίμησε ἡ Ἐκκλησία.

Ἐάν τοὐναντίον δέν ὀρθοτομήσετε τόν Λόγον τῆς ἀληθείας, τότε ἄς γνωρίζετε:

Α) Ὅτι ἔχετε σχίσει, τόν ἄρραφο χιτῶνα τοῦ Κυρίου, ἔχετε ἀτιμάσει τήν πανάσπιλον καί παναμώμητον Νύμφην τοῦ Χριστοῦ, τήν ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ. Ἐάν ὄντως οὕτως ἐξελιχθοῦν τά πράγματα, τότε ἐσεῖς θά εἶστε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θά δημιουργήσετε σχίσμα στήν Ἐκκλησία καί ἐπάνω σας θά φέρετε ὁλόκληρη τήν ἱστορική εὐθύνη γιά τίς συνέπειες καί τά ἀποτελέσματά του. Τότε ἄς γνωρίζετε ὅτι μέ βάση τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία καί τό Ὀρθόδοξο Κανονικό Δίκαιο, διά τήν συνείδηση τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος ἔχετε ἀφορισθεῖ, «θέτοντας οὐσιαστικῶς ἑαυτούς ἐκτός Ἐκκλησίας». ("Ὁμολογία Πίστεως κατά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ", Σύναξις κληρικῶν καί μοναχῶν 2009).

Ὁ Κύριος δέ ὡς καλῶς ἐπίστασθε μᾶς παραγγέλλει νά μή ἀκολουθοῦμε ἀλλοτρίους ποιμένας,: ***« Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνων ἀλλαχόθεν, ἐκεῖνος κλέπτης ἐστί καὶ λῃστής· ὁ δὲ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας ποιμήν ἐστι τῶν προβάτων. Τούτῳ ὁ θυρωρὸς ἀνοίγει, καὶ τά πρόβατα τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούει, καί τά ἴδια πρόβατα καλεῖ κατ' ὄνομα καί ἐξάγει αὐτά. καί ὅταν τά ἴδια πρόβατα ἐκβάλῃ, ἔμπροσθεν αὐτῶν πορεύεται, καί τά πρόβατα αὐτῷ ἀκολουθεῖ, ὅτι οἴδασιν τήν φωνήν αὐτοῦ· ἀλλοτρίῳ δέ οὐ μή ἀκολουθήσωσιν, ἀλλά φεύξονται ἀπ' αὐτοῦ, ὅτι οὐκ οἴδασι τῶν ἀλλοτρίων τήν φωνήν».*(Ἰωάν. Ι, 1-5).

Β). Ὡς ἐκ τούτου, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι καί ἐμεῖς νά ἐφαρμόσουμε τούς Ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας, τόν γνωστόν ΙΕ΄ κανόνα τῆς Πρωτοδευτέρας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, σύμφωνα μέ τόν ὁποῖον ὀφείλουμε νά κάνουμε διακοπή τῆς μνημονεύσεως ὅλων τῶν αἱρετικῶν λατινοφρόνων - φιλοενωτικῶν Οἰκουμενιστῶν. Ἑπομένως κατ' ἀνάγκη θά διακόψουμε τήν διαμνημόνευσιν τοῦ ὀνόματός τους, κατά τήν προσκομιδή ἀπό τό ἅγιον δισκάριον, πού συμβολίζει τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὅλων ἐκείνων τῶν Ἐπισκόπων, κληρικῶν καί λαϊκῶν πού θά ὑπογράψουν αὐτήν τήν αἱρετικήν Σύνοδον. Καθώς καί ὅλων ὅσων συμφωνοῦν μαζί τους καί θά ἀκολουθήσουν συνειδητά αὐτή τήν αἵρεση. Μέ ὅλους αὐτούς, οἱ ὁποῖοι καθίστανται πλέον αἱρετικοί διά τήν Ἐκκλησίαν δέν ἠμποροῦμεν νά ἔχουμε ἐκκλησιαστική κοινωνία, ἕως ὅτου δημοσίως μετανοήσουν καί ἀποκηρύξουν τήν αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καθώς θά ὁρίσει ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διά Συνόδου.

Οἱ Ἱεροί Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν Οἰκουμενικό, διαχρονικό καί αἰώνιον κῦρος καί ἰσχύν καί οὐδεμία Σύνοδος, πατριάρχης ἤ ἐπίσκοπος δύνανται νά τούς ἀκυρώσουν. Σύμφωνα μέ αὐτούς:

«Εἴ τις ἀκοινωνήτῳ κἄν ἐν οἴκῳ συνεύξηται, οὗτος ἀφοριζέσθω» (Κανών Ι΄, Τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων).

Ἐπίσης, ***« Ἐπίσκοπος ἤ Πρεσβύτερος, ἤ Διάκονος αἱρετικοῖς συνευξάμενος, ΜΟΝΟΝ, ἀφοριζέσθω, εἰ δέ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς, ὡς κληρικοῖς ἐνεργῆσαί τι, καθαιρείσθω».*** (Κανών ΜΕ΄, Τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων).

Μόνον ἀπ' αὐτούς τούς δύο Κανόνες πού ἐπισημαίνουμε ἄς ἀναλογισθεῖ κάθε ἐπίσκοπος, κληρικός, μοναχός καί χριστιανός ὀρθόδοξος πόση ἀκρίβεια ὀφείλουμε ὅλοι μας νά ἔχουμε στήν ἐφαρμογή τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Οἱ Ἱεροί Κανόνες εἶναι οἱ ἀσφαλιστικές δικλεῖδες τῆς Ἐκκλησίας καί ὡς διαχρονικοί, δέν εἶναι πρέπον νά παραβιάζονται καὶ ὀφείλουν νὰ ἐφαρμόζονται ὑφ' ὅλων τῶν πιστῶν.

ΔΙΑΚΟΠΗ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΥ

Σεβαστή Ἱερά Κοινότης καί Ἅγιοι Καθηγούμενοι, τά ἑκατόν χρόνια ἄκρας οἰκονομίας καί ἀνοχῆς ἀπέναντι σέ οἰκουμενιστές–λατινόφρονες καί φιλενωτικούς ἐπισκόπους εἶναι ὑπερακρετά. Ἡ ζημία καί ἡ ἀλλοίωσι πού ἔχει προκαλέσει αὐτὴ ἡ ψευδεπίγραφη "οἰκονομία" στό Ὀρθόδοξο κριτήριο κλήρου καί λαοῦ εἶναι ἤδη τεραστίων διαστάσεων. Στό Ἅγιον Ὄρος ὅμως ἔχουμε τήν διαχρονική καί ἁγιοπνευματική παράδοση, ὡς ἱερά παρακαταθήκη τῶν Ὁσίων Ἀγιορειτῶν Πατέρων καί τῶν Γερόντων, ἐκ τῶν ὁποίων διδασκόμεθα, ὅτι ὁσάκις ὑπάρχει αἵρεσις ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, πρέπει νά προχωροῦμε στήν διακοπή μνημοσύνου, ὅλων ἐκείνων πού πρεσβεύουν αἵρεσιν καί ἤ ἀπό φόβον καί δειλίαν ἀκολουθοῦν τούς αἱρετικούς ἐπισκόπους καί δέν διακόπτουν τό μνημόσυνό τους ἐν τοῖς μυστηρίοις.

Ὑπενθυμίζουμε ὅτι τό Ἅγιον Ὄρος ἀπό τό 1924 ἕως τό 1974 εἶχε διακόψει τήν μνημόνευση τοῦ Πατριάρχου, πρῶτον λόγῳ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς καινοτομίας τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου καί δεύτερον, λόγῳ τῆς ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων ἐπί πατριαρχίας Ἀθηναγόρου.

Ἐσεῖς, Ἅγιοι Καθηγούμενοι, ἐρχόμενοι οἱ περισσότεροι ἐξ ὑμῶν μετά τῶν μοναστικῶν συνοδειῶν σας ἐκ τοῦ κόσμου, διά νά ἐπανδρώσετε τίς Ἱερές Μονές λόγῳ λειψανδρίας, ἐπαναφέρατε καί τό μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχη, καίτοι δέν ἄλλαξε τίποτε πρός τό καλύτερον, οὔτε ὁ πρώην Πατριάρχης Δημήτριος οὔτε ὁ νῦν Πατριάρχης κ.Βαρθολομαῖος. Οἱ παλαιοί ἁγιορεῖτες στήν ἀρχή, ὅταν ἀνέλαβε ὁ Πατριάρχης Δημήτριος, εἶχαν χρηστές ἐλπίδες ὅτι θά ὀρθοτομήσει τήν Πίστη. Ὅταν ὅμως ἐδήλωσε ἐπισήμως, ὅτι θά ἀκολουθήσει ἀπαραλλάκτως τήν γραμμή τοῦ μεγάλου προκατόχου του Ἀθηναγόρα, τότε ὅλοι σχεδόν, ἐπανέλαβαν ὅτι θά συνεχίσουν τήν διακοπή τοῦ μνημοσύνου. Σεβομένη ἡ Ἱερά Κοινότης τό ἀγιορείτικο καί ὀρθόδοξο αὐτό φρόνημα σέ ἔκτακτη Διπλῆ Ἱερά Σύναξη ἀποφάσισε σχετικῶς μέ τό θέμα:

"Ἐπαφίεται εἰς τήν συνείδησιν ἑκάστης Μονῆς, ἡ διαμνημόνευσις τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου". (ΝΒ΄ Συνεδρία ἐκτάκτου Διπλῆς Ἱερᾶς Συνάξεως, 13 Νοεμβρίου 1971).

Τό δικαίωμα, λοιπόν τῆς διακοπῆς μνημοσύνου, ἐκτός ἀπό τούς Ἱερούς Κανόνες, μᾶς τό παρέχει καί ἡ ἴδια ἡ Ἱερά Κοινότης, ἀκολουθοῦσα τήν ἱερά παράδοση τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου. Εἶναι, ὅμως ποτέ δυνατόν, νά ὑπάρχει Ἱερά Μονή καί Μοναχός πού νά μή ἔχει ὀρθόδοξη συνείδηση καί εὐαίσθησία;

Ἡ διακοπή τοῦ μνημοσύνου γίνεται εἰς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας μέ ἀπώτερον σκοπόν τήν καταδίκη τῆς αἱρέσεως καί τήν καθαίρεση τῶν αἱρετικῶν ἐπισκόπων, ἐάν δέν μετανοήσουν.

Ἡ Ἱερά Μονή Καρακκάλου εἰς ἀπάντησίν της πρός τήν Ἱερά Κοινότητα, εἶχε γράψει ὡς ἑξῆς: ***«Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερά Μονή ὑπό στοιχεῖα ΙΔ΄ ἐν τῇ σημερινῇ Συνάξει 21.9.1972 ἐξήτασε καί αὖθις τό ἐπίμαχον θέμα τοῦ μνημονεύματος, καί παρ' ὅλον τόν σεβασμόν καί τά ὡραῖα λόγια τοῦ ἁγίου προέδρου, ἄπινα ἐμελετήσαμεν μετά προσοχῆς ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ του... ἤχθη εἰς τήν ἀπόφασιν νά πληροφορήσῃ ὑμᾶς, τήν ὑμετέραν Σεβασμιότητα, γραπτῶς τά κάτωθι, ἐν σχέσει μέ τό σοβαρόν ἐκκλησιαστικόν θέμα.***

Ἐπιθυμοῦμε νά ἐπαναλάβωμεν τήν ἐν πεποιθήσει καί ἀμετάθετον ἀπόφασιν ἡμῶν περί συνεχίσεως τῆς διακοπῆς τοῦ Πατριαρχικοῦ Μνημοσύνου εἰς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας, ἐφ' ὅσον ὁ νέος Οἰκουμενικός Πατριάρχης Δημήτριος ὁ Α΄ θά συνεχίσῃ τήν τηρουμένην ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Γραμμῆς, τήν ὁποίαν εἶχε χαράξει ὁ Ἀθηναγόρας. (βλ. Ο.Τ.α.φ 213 , 1-7-1974).

Ἡ Ἰ.Μ. Ἁγίου Παύλου ἐπί Ἡγουμενίας τοῦ Γέροντος Ἀνδρέα, ἀπήντησε ὡσαύτως: ***«...ἡ ἀπό

Ὁ Ἱεροσολύμων, τό Αὐτοκέφαλον καί ὁ Οἰκουμενισμός ἀκυρώνουν τήν Μ. Σύνοδον

Τοῦ ***κ. Διονυσίου Πελέκη τοῦ Ἀλεξίου,*** *δικηγόρου Ἀθηνῶν*

ΠΡΟΣ

Τὴν Διαρκῆ Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, νομίμως ἐκπροσωπουμένην ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ.κ. Ἱερωνύμου τοῦ Β', ὁδὸς Ἰ. Γενναδίου 14, ἐνταῦθα.

ΑΝΑΦΟΡΑ

Μακαριώτατε, Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, εὐλογεῖτε.

Πολύς, μέχρις ὑπερβολῆς καὶ ὑπὸ πολλῶν, γίνεται ἐσχάτως λόγος καὶ μέγας ἐκφράζεται ἀπὸ τοὺς πιστοὺς ὀρθοδόξους χριστιανοὺς προβληματισμὸς περὶ τῆς φερομένης ὡς συγκαλουμένης καὶ μελλούσης νὰ λάβῃ χώραν εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸν πρωτότυπον τίτλον «Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου». Ἀνέτρεξα σὲ ὅσες πηγὲς κατώρθωσα, μὴ ὢν καὶ εἰδικός, ἀλλὰ ὡς τίτλους Συνόδου εὗρον: Οἰκουμενικὴ ἢ Τοπική, τινὲς τῶν ὁποίων ἐχαρακτηρίσθησαν «ληστρικαί», ἀποδοκιμασθεῖσαι καὶ μὴ συναριθμούμεναι. Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον δὲν ἀνεῦρον, δι' ὃν λόγον καὶ **διερωτῶμαι καλοπίστως ἂν πρόκειται περὶ Συνόδου στὰ πρότυπα τῶν Πατερικῶν παραδόσεων,** ὁ δὲ προσήκων, κατὰ τὴν ταπεινότητά μου, χαρακτηρισμὸς θὰ ἦτο τῆς Οἰκουμενικῆς τοιαύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἐγίνετο δι' ἀντιπροσώπων ἑκάστης ἐκ τῶν 14 Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ διὰ τοῦ συνόλου τῶν Ὀρθοδόξων Ἀρχιερέων.

Ἀνέγνωσα μὲ πολλὴν προσοχήν, πολλὰ ἀπὸ ὅσα ἔχουν γράψει οἱ εἰδικοί. Εἶδον καὶ τὰ θέματα, ποὺ τελικῶς, ὕστερα ἀπὸ διαδοχικὲς περικοπές, θὰ ἀπασχολήσουν τὴν ἐν λόγῳ Σύνοδον. Ἀπὸ συζητήσεις μου μὲ ἀδιαμφισβητήτων ἤθους, γνώσεως καὶ φωτισμοῦ Θεολογικὴν προσωπικότητα εἶχα πληροφορηθεῖ, πρὸ διετίας περίπου, ὅτι κύρια θέματα τῆς Συνόδου θὰ ἦσαν ἡ ἐπικύρωσις τῶν 8ης (ἐπὶ Μεγάλου Φωτίου) καὶ 9ης (ἐπὶ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ) Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ποὺ ἐσήμαινε ἐνασχόληση μὲ τὸ Δόγμα (Φιλιόκβε, πρωτεῖον, ἀμέθεκτον οὐσίας, μεθεκτὸν ΑΚΤΙΣΤΩΝ ἐνεργειῶν, πάταξις τοῦ actus Purus κ.λ.π.)

Ἠσθάνθην ἀγαλλίασιν, ἰδιαιτέρως διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς 8ης καὶ τὴν δι' αὐτῆς ἐπικύρωσιν τῆς ἀνεπικυρώτου, σημαντικωτάτης, 7ης, κυρίως, ὅμως, διότι κατὰ τὴν ὀγδόην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον συνετρίβησαν τὰ «πομφολυγοπαφλάσματα» (Ἀριστοφ. Βάτραχοι. 2. 365) περὶ Filioque καὶ περὶ Πρωτείου τοῦ ἀκρίτως, ἐκ πολιτικῶν λόγων, διὰ νὰ διασπασθῇ καὶ τὸ unum religium τῆς Ρωμανίας (τὸ 800 στὸ Aachen ὁ Καρλομάγνος εἶχε διασπάσει τὸ unum imperium), καταξεσχίσαντος διὰ τοῦ Σχίσματος (;) τὸν ἄρραφον χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ρώμης ἡ Πατριάρχου τῆς Δύσεως, νοσηρῶς μεταλλαγέντος ἐπὶ φασιστικοῦ καθεστῶτος εἰς Ἀρχηγὸν κράτους μὲ τὴν συνθήκην τοῦ Λατερανοῦ τοῦ 1929, στηρίζων τὰ μυθεύματά του καὶ εἰς τὸ ψευδοθέσπισμα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, τοῦ Γενάρχου τῆς Ρωμιοσύνης. Καὶ ἔκρινα ὅτι μὲ τὰ σοβαρὰ αὐτὰ δογματικὰ θέματα θὰ φωτίσουν τοὺς πιστοὺς οἱ πρωτοστατοῦντες καὶ δὲν θὰ εὑρεθῶμεν πρὸ ἀνουσίου ἀγαπολογίας καὶ σταυροφιλημάτων, ὅπου θὰ κυριαρχῇ ἡ φλυαρία περὶ τοῦ ἐπαράτου οἰκουμενισμοῦ καὶ ἀγαπολογίας καὶ συζητήσεις περὶ τὸ ἄνηθον, τὸ κύμινον καὶ τὸ ἡδύοσμον.

Οἱ δύο Πατριάρχαι Ἱεροσολύμων!

Ἐπειδή, ὅμως, καὶ ἐγὼ ὡς πιστόν, ἐπιτρέψατέ μου νὰ λέγω τοῦτο, μέλος τῆς Ἐκκλησίας, θὰ δώσω λόγον εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν στάσιν μου ἐπὶ ἑνὸς τόσον σοβαροῦ θέματος, οἷον εἶναι ἡ ὑπὸ τὴν ἄνω ἐπίκλησιν ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ Σύνοδος καὶ τὰ κατ' αὐτὴν καταντήσαντα νὰ τίθενται τελικῶς θέματα, ἀνήσυχος, δι' ὅσα θὰ προσυμβοῦν καὶ θὰ ἐπακολουθήσουν, θὰ ἤθελα νὰ θέσω ὑπ' ὄψιν σας τὰ ἑξῆς:

1. Πιστεύω ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὀνομάζεται Σύνοδος, οὔτε ὑπὸ τὴν ἐπινοηθεῖσαν πρωτόφαντον ὀνομασίαν της, ἡ συγκρότησις αὐτῆς ἀπὸ ἓν πολλοστημόριον τῶν Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων, ἀδιάφορον πῶς ἐπιλεγησομένων. Καὶ ἀρίστων ἔτι. Δοθέντος, μάλιστα, ὅτι, ἄλλο τερατῶδες αὐτό, ψῆφον δὲν θὰ ἔχει ὁ κάθε Ἐπίσκοπος, ὡς προσωπικήν, κοινῶς γνωστήν, καὶ ὑπεύθυνον συμβολὴν εἰς τὶς ληφθησόμενες ἀποφάσεις, ἀλλὰ ἡ ἐπὶ μέρους ἑκάστη ἐκ τῶν 14 Ἐκκλησιῶν. Ὑπὸ τοιαύτην συγκρότησιν, **πρόκειται διὰ μίαν ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΝ** δι' ἀντιπροσωπευτικῶν μικρῶν ὁμάδων καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ περὶ Συνόδου, ὅταν δὲν μετέχουν ὅλοι οἱ φέροντες τὸν τρίτον βαθμὸν τῆς Ἱερωσύνης, δυνάμενοι καὶ δικαιούμενοι, ν' ἀντιταχθοῦν καὶ ν' ἀρνηθοῦν τὸ κῦρος ὅσων θὰ ἀποφασισθοῦν, μὲ ἄμεσον τὸν κίνδυνον ἐνδοορθοδόξων σχισματικῶν ἐνεργειῶν, ἀλλὰ καὶ διακεκριμένης ὀρθοδοξότητος κληρικοὶ τῶν δύο κατωτέρων βαθμῶν, γνωστοῦ ὄντος ὅτι τὸ μεῖζον βάρος τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἔφερεν ὁ Διάκονος Μέγας Ἅγιος Ἀθανάσιος καὶ ὁ ὀλιγογράμματος θαυματουργὸς Ἅγιος Σπυρίδων.

Τὸ κῦρος τῶν ἀποφάσεων τῆς Συνδιασκέψεως αὐτῆς θὰ εἶναι ἀντίστοιχον τῆς συγκροτήσεώς της, ἀφοῦ οἱ ἀποφάσεις μποροῦν νὰ ληφθοῦν μὲ ὀκτώ ἢ καὶ ὀλιγώτερες, ἐν ἀπουσίᾳ τινῶν, κατὰ περίπτωσιν, ψήφους, ὅπως συνέβη μὲ τὴν ἀσυγχωρήτου προχειρότητος, ὅλως **ἐσφαλμένην, ἀπόφασιν τῆς 24ης Μαΐου 2005 περὶ διαγραφῆς ἀπὸ τῶν Διπτύχων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Μακαριωτάτου Εἰρηναίου τοῦ Α΄,** αἱ ἀνεπίτρεπτοι μεθοδεῖαι ἐκπτώσεως τοῦ ὁποίου, ἄνευ παραιτήσεως, χηρείας καὶ τοποτηρητείας, ἀπέρρευσαν οὐσιαστικῶς ἀπὸ τὴν δι' ἑπτὰ ψήφων ληφθεῖσαν αὐτὴν ἀπόφασιν καὶ θὰ ἀποτελοῦν διαρκὲς ὄνειδος διὰ τοὺς παντοίους κρατοῦντες, τὸ ὁποῖον δὲν ἐξαλείφει οὔτε ἡ πρόσφατη, μᾶλλον καιροσκοπική, καὶ ἀπὸ τύψεις συνειδήσεως συγγνώμη καὶ τὸ χειροφίλημα τοῦ ἐνορχηστρωτοῦ τῆς Στάσης ἐν Ἱεροσολύμοις, πρὸς τὸν Πατριάρχη Εἰρηναῖο, ὁ ὁποῖος ἔφθασε στὴν ἄκρα ταπείνωση νὰ προσέλθῃ καὶ νὰ εὐχηθεῖ τὴν 22 Μαρτίου 2016 στὴν Αἴθουσα τοῦ Θρόνου τοῦ Πατριαρχείου τὸν μόνον Χειροτονηθέντα ὑπ' Αὐτοῦ Ἀρχιερέα κ. Θεόφιλο γιὰ τὴν ὀνομαστικήν του ἑορτή! Καὶ, πῶς νὰ λησμονήσῃ κανεὶς τὴν προβεβλημένην θέσιν τοῦ Μακαριστοῦ Σεραφείμ: «Οὐδεὶς ἀσφαλέστερος ἐχθρός τοῦ εὐεργετηθέντος»!

2. Ἀκύρως καὶ παρανόμως συντίθεται ἡ ὡς ἄνω «Σύνοδος», ἀφοῦ εἶναι γνωστόν, τοῖς πᾶσιν, καὶ εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Βαρθολομαῖον, ὅτι εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Ἁγίας Πόλεως ἔχει ἐπέλθει βιαία, παράνομος καὶ ἀντικανονικὴ διακοπὴ τῆς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς, **μὲ τὸν τρόπον καθ' ὃν κατέλαβεν τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον ὁ ἀπὸ Θαβωρείου κ. Θεόφιλος.** Δὲν κατέχει νομίμως τὸν θρόνον καὶ συνεπῶς, νομοκανονικῶς, καθιστᾶ ἄκυρον τὴν συγκρότησιν τῆς Συνδιασκέψεως αὐτῆς, ὅπως καὶ ἂν ὀνομασθῇ, ἡ ὁποία ἐλπίζω καὶ εὔχομαι νὰ μὴ πραγματοποιηθεῖ. Καὶ οἱ ἔχοντες πίστιν Χριστοῦ ἀντιλαμβάνονται τὸ διατί.

Μὲ τὸ ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 76 / 4 Μαρτίου / 19 Φεβρουαρίου 2013 ἐκ 31 σελίδων ἔγγραφον, (εὑρίσκεται εἰς χεῖρας καὶ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ. Ἱερωνύμου) ποὺ ὑπογράφει καὶ ὁ οὐδέποτε παραιτηθεὶς νόμιμος Πατριάρχης κ. Εἰρηναῖος, σταλὲν πρὸς τοὺς προκαθημένους τῶν δέκα τριῶν Ἐκκλησιῶν, ἀποδεικνύεται πλήρως ἡ παράνομος καὶ ἀντικανονικὴ κατάληψις τοῦ Θρόνου, καὶ συνεπῶς ἡ παράνομος συμμετοχὴ τοῦ Ἱεροσολύμων εἰς τὴν Σύνοδον. **Ἠμποροῦν, ἀλήθεια, οἱ παραλῆπται τοῦ ἐγγράφου ἑπτὰ Πατριάρχαι καὶ ἓξ Ἀρχιεπίσκοποι νὰ «θάψουν» τὸ μέγα τοῦτο πρόβλημα, τὸ ὁποῖον καταδεικνύει τὴν ἀκυρότητα τῆς συγκροτήσεως τῆς «Συνόδου»;**

3. Κατὰ τὸν Ἱερὸν Κανόνα ΛΔ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων «τοὺς Ἐπισκόπους ἑκάστου ἔθνους εἰδέναι χρή τὸν ἐν αὐτοῖς Πρῶτον». Πρὸ τῆς συγκλήσεως τῆς Συνόδου αὐτῆς πρέπει νὰ λυθῇ τὸ θέμα αὐτὸ διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ Ρωσία ἔχει ἕνα Πρῶτον. Τὸ ἴδιο ἡ Ρουμανία, ἡ Γεωργία, ἡ Σερβία, ἡ Βουλγαρία. Ἡ Ἑλλάδα ἔχει ἕνα «αὐτοκέφαλον». Χωριστὸ τὸ τύποις Αὐτοκέφαλο, χωριστὲς οἱ «Νέες (ἂν καὶ ὑπέργηρες) χῶρες, «ἐντὸς-ἐκτὸς καὶ ἐπὶ τὰ αὐτὰ» τῆς Αὐτοκεφάλου, χωριστὴ ἡ Κρήτη ὡς «ἡμιαυτόνομος», ἐνῷ ἔχει ἰδίαν Ἐπαρχιακὴ Σύνοδο, ὡς οἰονεί Πρῶτον, χωριστὴ ἡ Δωδεκάνησος. Καὶ ἐπικινδύνως μεμιγμένη ἡ ἀρμοδιότης ἐπὶ **τοῦ Ἑλληνικωτάτου Ἁγίου Ὄρους, ἀνέκαθεν, μέχρι τοῦ 1345, ὑπαγομένου εἰς τὸν Αὐτοκράτορα καὶ ὄχι εἰς τὸν Πατριάρχην,** ἐκκλησιαστικῶς δὲ εἰς τὸν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης, πρὸ τῆς ἰδρύσεως ἰδίας Μητροπόλεως Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους.

Τὸ Σύνταγμά μας, διὰ λόγους ἥκιστα ἱκανοποιητικούς, ἀνέχεται, ἐκ προδήλου ἀγνοίας, αὐτὴν τὴν πολυδιάσπασιν.

Δὲν θὰ εἰσέλθω σὲ ἱστορικὲς ἀναφορὲς οὔτε εἰς τὸν Τόμον τοῦ 1850, οὔτε στοὺς νόμους Σ καὶ ΣΑ, οὔτε στὶς Πατριαρχικὲς Πράξεις τῶν ἐτῶν 1866 (Ἐπτάνησα), 1882 (Θεσσαλία) καὶ 1928 (ΝΕΑΙ ΧΩΡΑΙ). Καὶ ἡ τελευταία αὐτὴ Πατριαρχικὴ Πρᾶξις ὑπ' ἀριθμ. 4 τοῦ 1928, ἡ ὁποία ἰσχύει ὡς τριμερὲς νομικὸν σύμφωνον μεταξὺ Πατριαρχείου, αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἑλληνικοῦ Κράτους (κυρωτικὸς νόμος 3615/1928). Καὶ ὡς τοιοῦτον διεθνὲς νομικόν, κυρίως, καὶ Ἐκκλησιαστικὸν συγχρόνως κείμενον καὶ σύμφωνον, τριμερές, δέον νὰ ἀντιμετωπισθῇ ὁριστικῶς, ἀμέσως. **Ἄλλως δὲν ἔχει κανένα λόγον συμμετοχῆς ἡ τύποις Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος στὴν Σύνοδον αὐτήν.** Αὐτὴν τὴν ἄποψιν ὑπεστήριζα καὶ ὑποστηρίζω. Εἶναι τριμερὴς διεθνής, νομικοῦ, καθαρῶς χαρακτῆρος, σύμβασις. Καὶ κάθε μονομερὴς ἐκ μέρους τοῦ Πατριαρχείου ἐνέργεια εἶναι προδήλως παράνομος, πέραν τοῦ ὅτι θὰ συνιστᾶ ἐχθρικήν, πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ κραυγαλέως ἀντίθετον ἐναντίον τοῦ ἄνω Ἱεροῦ Κανόνος ἐνέργειαν, μὲ ὅλας τὰς ἐντεῦθεν συνεπείας.

Εἶναι καιρός, πλέον, τὰ τρία μέρη νὰ συνεννοηθοῦν καὶ νὰ ἐφαρμόσουν δι' ὅλο τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος τὸν ὡς ἄνω Ἱερὸν Κανόνα, ἀναγνωρίζοντας συνταγματικῶς, νομοθετικῶς καὶ διὰ χωριστῶν Πράξεων τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, **τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ὡς Πρῶτον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους,** ἐχόμενοι ἅπαντες ἀφ' ἑνὸς τοῦ Πλατωνικοῦ ρήματος, «Πᾶσα δὴ κοινωνία εὐρυθμίας τε καὶ εὐαρμοστίας δεῖται» καὶ ἀφ' ἑτέρου, κυρίως, τοῦ ρήματος τοῦ Ἁγίου Φωτίου: «Εἴωθε τὰ θρησκευτικὰ τοῖς πολιτικοῖς συμμεταβάλλεσθαι». Τὰ πολιτικὰ ἐνοποίησαν τὴν Ἑλλάδα ὁλικῶς ἀπὸ τοῦ 1946. Τὰ θρησκευτικά, ἀνεπιτρέπτως, τὴν καταξεσχίζουν καὶ μεταβάλλουν τὸ Αὐτοκέφαλον εἰς Τετρακέφαλον καὶ πλέον. Ὡς πότε;

Εἶναι ἀπαράδεκτον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νὰ φέρεται καταξεχισμένη καὶ ἡ Βουλγαρία, Γεωργία κ.λπ. νὰ ἐκπροσωποῦν ἑνιαίως ἡ κάθε μία τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κράτους της, καὶ μάλιστα διὰ Πατριαρχῶν, ὑπερκειμένων τοῦ Ἕλληνος Πρώτου, ὁ ὁποῖος θὰ ἔπρεπε νὰ κατέχῃ ἐκκλησιαστικῶς καὶ νομικῶς τὴν ἀμέσως μετὰ τὴν Κων/πολιν θέσιν, ὅταν εἶναι κοινῶς γνωστὸν ὅτι ὅλοι οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ Ἡγήτορες τῆς Ὀρθοδοξίας πρώτιστον μέλημα ἔχουν τὴν ἐκμάθησιν καὶ γνῶσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ ἔχουν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες διδαχθῆ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ μας καὶ στὶς Ἑλληνικὲς πηγὲς καὶ στὶς Ἑλληνικὲς Θεολογικὲς Σχολὲς προστρέχουν γιὰ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾶ εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν.

4. Εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Παράδοσιν, τὸ ὅτι **ἡ Σύνοδος αὐτὴ δὲν ἀσχολεῖται καθόλου μὲ τὰ ταλανίσαντα παντοιοτρόπως τὴν πίστιν μας δόγματα.** Κανεὶς λόγος γιὰ τὸ Filioque, γιὰ τὸ Πρωτεῖον, γιὰ τὸ ἀλάθητον καὶ πολλὰ ἄλλα.

Καὶ εἶναι ἀπορίας ἄξιον γιατί δὲν φέρεται ὡς θέμα ἡ 8η Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἡ ἀνάγνωση τῶν πρακτικῶν καὶ τοῦ «Πορίσματος» τῆς ὁποίας καταδεικνύει κατὰ τὸν πλέον κατηγορηματικὸν τρόπον τὸν καθαρῶς καὶ πλήρως αἱρετικὸν χαρακτῆρα τῆς Παπωσύνης. Ἂν κάποιοι, ἄγνωστον (;) πόθεν ἐλαυνόμενοι, ἔχουν γράψει εἰς τὰ παλαιότερα τῶν ὑποδημάτων τὸν Ἅγιον Μάρτυρα Πατρο-Κοσμᾶν καὶ παραβλέπουν ταῦτα καὶ συμπροσεύχονται καὶ συνιερουργοῦν μὲ τοὺς αἱρετικοὺς μὲ τὶς ὀλίγες γνώσεις μου, ἀφοῦ ἀναφερθῶ εἰς τὴν γενικῆς ἰσχύος ἀρχὴν ὅτι εἶναι ἀπηγορευμένη αὐστηρῶς ἡ μετὰ τῶν αἱρετικῶν communicatio in sacris, activa καὶ passiva, καὶ τέτοια εἶναι προδήλως ἡ συμπροσευχὴ καὶ συλλειτουργία, θὰ τοὺς ὑπομνήσω τὸν αὐστηρότατον λόγον τοῦ Ἁγίου Μαξίμου, τοῦ Ὁμολογητοῦ, καθ ὃν «Ἐκείνας οἶδεν ἁγίας καὶ ἐγκρίτους συνόδους, ὁ εὐσεβής τῆς Ἐκκλησίας Κανών, ἃς ὀρθότης δογμάτων ἔκρινεν». Πρῶτα, λοιπόν, τὸ Δόγμα. Τὰ ἄλλα ὅλα ἕπονται καὶ ἐπιβάλλεται νὰ στοιχοῦν τῷ Δόγματι.

5. Τίθεται ὡς θέμα, καὶ εἶναι τὸ κύριον, καίριον καὶ ἀποφασιστικόν,τὸ ἑξῆς: «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον» καὶ ἡ «Ἀποστολὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ».

Σπεύδω νὰ ξεκαθαρίσω, ὅτι κανεὶς ρόλος δὲν ἐπιφυλάσσεται στὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐὰν συνεχίσει νὰ συσχηματίζεται καὶ νὰ διαλέγεται ὡς ἴση πρὸς ἴσους μὲ τοὺς αἱρετικούς, τοὺς Πάπες, καὶ τοὺς παναιρετικοὺς «χριστιανοὺς» τῆς ἀμετρήτου πληθώρας τῶν παντοειδῶν προτεσταντῶν. Εἶναι βέβαιον, ὅτι μὲ κάθε ἑπαφὴν μαζί τους, χάνει, ζημιώνεται καὶ ζημιώνει τὴν πίστιν τοῦ Λαοῦ εἰς τὴν τρισήλιον θεότητα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Καὶ γι' αὐτὸ θὰ κριθῆ αὐστηρά, ἀπὸ τὸν Μόνον Κριτήν, τὸν Κύριόν μας.

Διαφεύγει, ἀλήθεια, ὁποιουδήποτε τῶν Ὀρθόδοξων Πατριαρχῶν, Ἀρχιεπισκόπων καὶ Ἐπισκόπων ὁ ΜΕ΄ Ἱερὸς Ἀποστολικὸς Κανών, καθ' ὅν :

«Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος αἱρετικοῖς συνευξάμενος, ἀφοριζέσθω, εἰ δὲ ἐπέτρεψαν αὐτοῖς οἱ Κληρικοὶ ἐνεργῆσαί τι, καθαιρεῖσθαι;» Ἐπιτρέπεται νὰ ἑρμηνεύεται, παραμένων ἀνεφάρμοστος, ὁ Ἱερὸς οὗτος Κανὼν «ὅπως βολεύει» τὸν καθένα;

Σωρεία Κεφαλῶν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀκολουθοῦντες Ἀθηναγόραν καὶ Μεταξάκην, πόσες φορὲς ἔχουν παραβεῖ αὐτὸν τὸν Κανόνα, θύματα, ἑκούσια, τοῦ ἀπαισίου Οἰκουμενισμοῦ; Καὶ τί λόγον θὰ δώσουν στὸν Θεὸν ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ; Πῶς «συμμειγνύεται» ὁ Πατριάρχης μας καὶ οἱ Μητροπολῖται μας μὲ τοὺς αἱρετικοὺς ; Καὶ οἱ πρόγονοί μας ἦταν κατηγορηματικοί: «Ἦν δὲ κακοῖσι συμμίσγης, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον» (ΞΕΝ Ἀπομν. 1.2.19). Καὶ πολλοὶ διερωτῶνται, «Ἔχει ἰδιαίτερες σχέσεις ὁ Ἀρχησουΐτης Φραγκίσκος μὲ κάποιες κεφαλὲς τῆς Ὀρθοδοξίας; Πολλὰ περίεργα συμβαίνουν».

Προσοχή, λοιπόν, σ' αὐτὲς τὶς παγίδες τοῦ Διαβόλου. Προστατεύσατε, Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τὸ συγχυσμένο ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ μας. Καὶ μὴ λησμονεῖτε ὅτι θὰ εἶναι πολὺ αὐστηροτέρα ἡ κρίσις δι' ὑμᾶς παρὰ διὰ τοὺς ἐκτραπέντας, ὡς ἔλεγεν ὁ ἀείμνηστος **Γέρων π. Θεόκλητος Διονυσιάτης**, διότι δὲν τηρεῖται ἡ μόνη ἐνδεδειγμένη Ὀρθόδοξος στάσις. Δηλαδὴ : Νὰ ἐπισημαίνεται πάντοτε ἀνυποχωρήτως καὶ ἀπεριστρόφως, ὅτι ἡμάρτησαν εἰς τὸν Χριστόν μας, Τὸν ἐπρόδωσαν, ἔφυγαν ἀπὸ τὴν ποίμνην Του καὶ νὰ γυρίσουν τὸ ταχύτερον πίσω. Ὄχι ἄλλα λόγια ἢ ἀνόητα καλοπιάσματα.

Ἡ θεμελιουμένη εἰς τὶς περὶ κτιστῶν ἐνεργειῶν τοῦ Κυρίου μας ἐξοργιστικὴ βλακεία περὶ vicarious Christi τοῦ «ἀλαθήτου» ἐκλαμβάνει τὸν Χριστόν μας ὡς βιομήχανον, ποὺ τὸν ὥρισεν ἀντιπρόσωπόν Του; Πῶς ἀνέχεται κάθε Χριστιανὸς τέτοιαν ὕβριν τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας, ποὺ μᾶς διαβεβαίωσε ὅτι εἶναι διαρκῶς μεθ' ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ ρυθμίζει, μόνος Αὐτός, οὐ ἄνευ οὐδὲν ἔξεστι γενέσθαι, τὴν συνόλην ζωήν μας στὶς ἔσχατες λεπτομέρειες μὲ τὶς ἄκτιστες ἐνέργειές Του, «διότι θέλει πάντα ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν;

Μὲ μεγίστη αὐστηρότητα νὰ ἐπισημανθῆ εἰς τοὺς παπικοὺς καὶ προτεστάντας, ὅτι ἐξέκκλιναν καὶ συνεπῶς ἠχρειώθησαν. Νὰ μιμηθοῦν τὸν Ἄσωτον, νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ γυρίσουν πίσω. Τὰ περὶ ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν χωρὶς μετάνοιαν τῶν ἀποστατῶν, εἶναι ἀντίχριστος ἐφεύρεσις. Ἀνακατεύεται τὸ καθαρὸ γάλα μὲ «χαλασμένο»; Ἀκόμη καὶ στὸ Σύνταγμά μας (ἄρ. 3 παραγρ. 1) γίνεται ρητῶς λόγος ὅτι «Κεφαλὴ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ὀρθοδόξου Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός». Εἶναι δυνατόν, ἅγιοι Προκαθήμενοι Ἀρχιερεῖς νὰ δεχθοῦμε, ὅτι «ἐμερίσθη», ἐτμήθη σὲ δύο ἢ τρία μέρη ἡ Κεφαλή, δηλαδὴ ὁ Χριστός μας;

Ὁ Κύριος νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ τόσο βαρὺ ἁμάρτημα, ὅπως τὸ διαπράττει ὁ Πάπας καὶ οἱ λοιποὶ «Χριστιανοί». Ἔνα μόνο λόγον εἰπέτε τους: Μετανοῆστε εἰλικρινά. Καὶ ἐπιστρέψετε. Πορεία δική μας πρὸς τὴν Ρώμη εἶναι ἀνεπίτρεπτη, διαβολική. Ὁ μακαριστὸς Γέρων Θεόκλητος ἦτο κατηγορηματικὰ ἀρνητικός. Ποίαν Θεολογίαν σπουδάζουν ἐκεῖ οἱ Ὀρθόδοξοι, ἐν κοινωνίᾳ καὶ ποικίλῃ συνεργασίᾳ μὲ τοὺς Ἰησουΐτες, ὁ κορυφαῖος τῶν ὁποίων Πάπας συμπροσεύχεται καὶ ἐναγκαλίζεται μὲ τὸν Πατριάρχη μας «ἐν φιλήματι Ἁγίῳ»; Πῶς ἀνταλλάσσουν τὴν ἔρημον τοῦ Ἁγίου Ὄρους, κορυφαίου «Ἀγιοτόκου Ὀρθοδόξου Πανεπιστημίου», μὲ τὰ Παπικὰ κολλέγια; Ποῖος ἐξ αὐτῶν ἔφθασε τὴν Ἀγιωσύνην τῶν Ἀγιορειτῶν; Αὐτοὶ ὑποχρεοῦνται, γονυκλινεῖς, «ἰματισμένοι καὶ σωφρονοῦντες», νὰ ἐπιστρέψουν. Εἶναι ἡ μόνη λύσις κατὰ Χριστόν. Πᾶν ἄλλο εἶναι ἔργον τοῦ Πονηροῦ. Μὴ ὀκνήσετε, λοιπόν, «στὶς σχέσεις Ὀρθοδοξίας μὲ τὶς ἄλλες «ἐκκλησίες» (τρόπος τοῦ λέγειν) νὰ ζητήσετε ἐπιμόνως τὸ κατὰ τὸν Κύριον: «Ἵνα ὦσιν ἕν». Αὐτὸ καὶ μόνο φθάνει, διὰ νὰ δικαιώσῃ αὐτὴν τὴν Σύναξιν, ἵνα δικαιοῦται νὰ λέγεται Σύνοδος. Ἡ προσευχὴ αὐτὴ τοῦ Κυρίου μας νὰ φωτίσῃ καὶ νὰ ὁδηγήσῃ τὰ βήματα τῶν Ὀρθοδόξων. Καμμία Ἕνωσις «Ἐκκλησιῶν» δὲν εἶναι νοητὴ Ὀρθοδόξως. Μόνον ἐπιστροφὴ νοεῖται καὶ ἐπιβάλλεται καὶ πρέπει νὰ ἀξιοῦται ἀκλονήτως καὶ ἀνοθεύτως. Ἄλλες «ἐκκλησίες δὲν ὑπάρχουν. Μία εἶναι ἡ Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολική, δηλαδὴ ἡ Ὀρθοδοξία. Γι' αὐτὸ αὐτὴ ἡ προσεχὴς Σύνοδος ἔπρεπε νὰ θεωρηθεῖ Οἰκουμενική. **Ὡς ἔχει καλλίτερα νὰ μὴ πραγματοποιηθεῖ.** Ἀκόμη καὶ διότι πρέπει νὰ λυθοῦν προηγουμένως τὰ ὑπὸ 1, 2 καὶ 3 τιθέμενα ἀνωτέρω σοβαρότατα θέματα.

Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, ἐκδηλοῦσα τὸ συνοδεῦον τὴν ὑπόστασίν της διεκκλησιαστικὸν της κῦρος, ὀφείλει πρὸ πάσης ἐνάρξεως τῆς Συνδιασκέψεως νὰ καταθέσει γραπτὴν δήλωσιν ὅτι: Ἡ συμμετοχὴ της τελεῖ ὑπὸ δύο Ὅρους: Πρῶτον ὅτι ἀπὸ 1-9-2016 θὰ ἐφαρμοσθεῖ ἀπαρεγκλίτως δι' ὅλην τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν ὁ ΛΔ Ἀποστολικὸς Κανών. Δεύτερον ὅτι θὰ ἀποκατασταθῆ Κανονικὴ καὶ Νόμιμος Ἀποστολικὴ διαδοχὴ εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5/4/2016

Ἀσπαζόμενος μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ

τὴν δεξιὰν ἑκάστου καὶ ἐκζητῶν τὰς εὐχάς σας

Μεταπατερικός οἶστρος καί διαβολή κατά τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

καί ὁ ἀλαζών εἰς τήν ἐν λόγῳ περίπτωσιν; Ὁ εὔλογα διαμαρτυρόμενος καί κατασκανδαλιζόμενος, δηλ. ὁ ἀντιοικουμενιστής; Μήπως εἶναι φαρισαῖος ὁ Ἱερός Κανών, πού ἐθεσπίσθη ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματ

«Ὅλα εἶναι συμφωνημένα»

Εἰς τὰ τέλη τοῦ Μαΐου ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρόκειται νὰ συγκληθῆ προκειμένου νὰ συζητήση τὰ κείμενα τῆς Μεγάλης Συνόδου. Τί θὰ προκύψη ἀπὸ αὐτὴν τὴν συνεδρίασιν; Πιθανῶς καὶ ἡ πλήρης ἀνατροπή, δηλ. ἀνάκλησις τῆς ἀντιπροσωπίας. Μετὰ ἀπὸ σειρὰν παραιτήσεων Ἱεραρχῶν, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχε προταθῆ νὰ εἶναι μέλη ἢ ὄντας μέλη ἠρνήθησαν ἐκ τῶν ὑστέρων νὰ συμμετέχουν, ἔχει δημιουργηθῆ κλῖμα ἐντάσεως εἰς τὴν Ἱεραρχίαν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἄγνωστον πῶς θὰ ἐκτονωθῆ… Δεδομένον πάντως μετὰ τὴν ψηφοφορίαν τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Μαρτίου παραμένει τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ 1/3 τῶν Μητροπολιτῶν διαφωνεῖ ἀπολύτως μὲ τὴν σύγκλησιν τῆς Μεγάλης Συνόδου. Ὡστόσο, ἐνῶ αὐτὸ ἕως τὸν Μάρτιον δὲν ἦτο γνωστόν, τώρα εἰς τὴν νέαν συνεδρίασιν ἡ ὁμὰς αὐτὴ ἔχει τὴν αὐτεπίγνωσιν τῆς ἀριθμητικῆς της ὑπεροχῆς, καθὼς εἶναι συμπαγὴς διὰ τὸ συγκεκριμένον ζήτημα ἀντιθέτως πρὸς τὰ 2/3 τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν ἑνιαίαν θέσιν. Ἡ νέα αὐτὴ συνείδησις τῶν ἀντιπιθεμένων Ἱεραρχῶν θὰ διαδραματίση καθοριστικὸν ρόλον. Τί γίνεται ὅμως μὲ ὅσους συμφωνοῦν; Συνεργάτης τοῦ Ο.Τ. ἐπλησίασε καὶ συνωμίλησε μὲ Ἱεράρχην τῆς Ἀττικῆς, ὁ ὁποῖος εἶναι μέλος τῆς ἀντιπροσωπίας καὶ θιασώτης τῆς Μ. Συνόδου. Μεταξὺ τῶν ὅσων ἀνέφερεν εἶναι καὶ τὸ ἀποκαλυπτικὸν ὅτι «εἶναι ὅλα συμφωνημένα γιὰ τὴν Μ. Σύνοδον, δὲν θὰ χρειασθῆ οὔτε κἂν νὰ συζητήσουμε εἰς τὴν Κρήτην…»! Τελικῶς, κάποιοι ἄλλοι ἔχουν ἀποφασίσει καὶ αἱ ἀντιπροσωπίαι θὰ εὑρίσκωνται ἐκεῖ διὰ τὸ «μπούγιο»;

Σεβ. Χίου: «Ἐδῶ εἶναι Ἑλλάς»

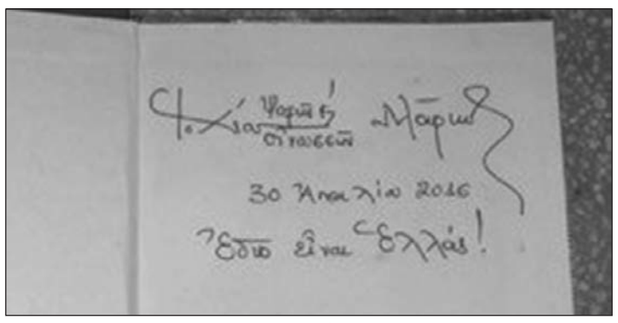

Ὁ Σεβ. Μητρ. Χίου ἐμπνέει πραγματικῶς σεβασμὸν διὰ τὰ ὅσα πράττει, διὰ νὰ ἐνισχύση τοὺς ἀνθρώπους τῶν ἀκριτικῶν νήσων μας. Συμφώνως πρὸς τὴν ἠλεκτρονικὴν ἐφημερίδα politischios.gr τῆς 5ης Μαΐου 2016:

«Νὰ ἀποδείξει ἀκόμη μία φορὰ ὅτι ἡ Βάτος καὶ ἡ Παναγιὰ στὶς Οἰνοῦσσες δὲν ἀποτελοῦν ἀποστρατικοποιημένες ζῶνες, ἀλλὰ ἑλληνικὸ ἔδαφος θέλησε τὸ πρωὶ τῆς Πέμπτης ὁ Μητροπολίτης Μάρκος κατὰ τὴ διάρκεια Θείας Λειτουργίας στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Μάρκου στὸν Βροντάδο. Ἔτσι τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἱεροψάλτες ἔψαλαν τὴ Φήμη τοῦ Σεβασμιωτάτου προσέθεσαν τὸ ἑξῆς: «Μάρκου τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ θεοπροβλήτου Μητροπολίτου τῆς Ἁγιοτάτης Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν, Οἰνουσσῶν… Βάτου καὶ Παναγίας, Ὑπερτίμου καὶ Ἐξάρχου Πάσης Ἰωνίας, ἡμῶν δὲν πατρὸς καὶ ποιμενάρχου πολλὰ τὰ ἔτη». Παράλληλα στὸν διαδικτυακὸ ἰστότοπο τῆς Μητρόπολης Χίου ἀνέβηκε μία φωτογραφία ἀπὸ τὰ ὅσα ἔγραψε στὸ Εὐαγγέλιο τῆς Παναγίας Οἰνουσσῶν ὁ Μητροπολίτης Μάρκος. «30 Ἀπριλίου 2016, Ἐδῶ εἶναι Ἑλλάς. Ὁ Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν Μάρκος», ἔγραψε τὸ πρωὶ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου».

Ἡ ποιμαντικὴ εἶναι πολιτική

Συνέντευξιν παρεχώρησεν ὁ Σεβ. Σισανίου Παῦλος εἰς τὸν κ. Τριαντάφυλλον Σερμέτην. Μεταξὺ ἄλλων ὑπεγράμμισεν ὅτι ὁ θεολογικὸς λόγος εἶναι πολιτικός. Παραθέτομεν μικρὸν ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ» τῆς 29ης Ἀπριλίου 2016:

«Θεωρεῖτε ὅτι ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἔχει πολιτικὸ λόγο ἢ ἀνάμειξη στὰ πολιτικὰ δρώμενα; Ποιὲς πρέπει νὰ εἶναι οἱ σχέσεις Πολιτείας & Ἐκκλησίας; -Ἔχει σημασία τί ἐννοοῦμε πολιτικὸ λόγο. Ἂν πολιτικὴ σημαίνει τὴν ζωὴ τῆς πόλης, τὴν ζωὴ τῶν πολιτῶν τότε ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μονίμως πολιτικὸς, γιατί ἀπευθύνεται στὸν ἄνθρωπο. Ἀκόμη καὶ αὐτὸ ποὺ ὀνομάζουμε θεολογικὸ λόγο εἶναι στὴν οὐσία του βαθύτατα πολιτικὸς, γιατί ἀφορᾶ τὸν τρόπο ποὺ ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος καὶ κατὰ συνέπεια τὸ πῶς μπορεῖ νὰ συν-ὑπάρχει μὲ τοὺς ἄλλους. Ἔχει ἐπίσης σημασία νὰ ἑρμηνεύσουμε σωστὰ τί σημαίνει πολιτικὰ δρώμενα. Ἐὰν ἐννοοῦμε τὰ κομματικὰ τερτίπια τὰ ὁποῖα πολλὲς φορὲς διχάζουν τοὺς ἀνθρώπους, ἀσφαλῶς καὶ δὲν ἔχει θέση. Ἂν πρόκειται ὅμως γιὰ τὸν τρόπο ποὺ διαμορφώνεται ἡ ζωή, τότε ἀσφαλῶς ἔχει λόγο καὶ κατ' ἐμὲ ἔχει τὸν λόγο. Στὴν Πατρίδα μας οἱ σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας δὲν κατασκευάσθηκαν σὲ κανένα γραφεῖο οὔτε πολιτικὸ οὔτε ἐκκλησιαστικό. Δομήθηκαν μέσα στὴν ζωὴ καὶ τὴν ἱστορία καὶ δημιούργησαν Παράδοση, Πολιτισμὸ καὶ Τρόπο Ζωῆς .Ὅποιος δὲν εἶναι μέτοχος αὐτῆς τῆς παράδοσης ἴσως ἀδυνατεῖ νὰ τὸ κατανοήσει».

Ἵδρυσις Ὀρθοδόξου Παρατάξεως

Εἰς τὸν Λίβανον ἐσχηματίσθη Ὀρθόδοξος παράταξις, διὰ νὰ ἀντιπροσωπεύση μόλις τὸ 8%! Εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου τὸ 95% εἴμεθα Ὀρθόδοξοι, δὲν ὀφείλομεν νὰ ὑποστηρίξωμεν αὐτὴν τὴν Παράταξιν πού ἀποτελεῖται ἀπὸ Ὀρθοδόξους; Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ» τῆς 30ῆς Ἀπριλίου 2016:

«Στὸν Λίβανο, τὸ νεοσύστατο Κόμμα τῆς Καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς, φιλοδοξεῖ νὰ ἐκπροσωπήσει στὴν ἐπόμενη Βουλὴ τοὺς 300.000 ὀρθόδοξους, περίπου τὸ 8% τοῦ πληθυσμοῦ, οἱ ὁποῖοι θρησκευτικὰ ὑπάγονται στὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας. «Ἐξαραβιστήκαμε μόνο γλωσσικά. Ἡ ψυχή μας ὅμως παραμένει ἑλληνική, ρωμαΐικη. Ὅπως στὰ χρόνια τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Βυζαντίου», δηλώνει ὁ πρόεδρος τοῦ κόμματος Ρόντρϊγκ Δημήτρης Ἔλ Χούρι, ὁ ὁποῖος τὶς ἑπόμενες μέρες θὰ βρεθεῖ στὴν Ἑλλάδα σὲ μία προσπάθεια νὰ στήσει γέφυρες μὲ τὸ «κέντρο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ἑλληνισμοῦ», ὅπως ἀποκαλεῖ τὴν Ἀθήνα. «Ἀναγνωρίζουμε ὅτι ἡ Ἑλλάδα περνάει δύσκολες ὧρες λόγω τῆς κρίσης. Θὰ ἦταν ὅμως μεγάλη βοήθεια γιὰ ἐμᾶς ἂν τὴν εἴχαμε στὸ πλευρό μας τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ποὺ κινδυνεύουμε νὰ σβήσουμε ἀπὸ τὸν χάρτη καὶ τὶς πατρογονικές μας ἑστίες. Εἴμαστε ἕνα ξεχασμένο κομμάτι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ ὄχι χαμένο», καταλήγει, ζητώντας παράλληλα νὰ λειτουργήσουν στὸν Λίβανο ἑλληνικὰ σχολεῖα καὶ νὰ βοηθήσει ἡ Ἑλλάδα νὰ ἀκουστεῖ ἡ φωνή τους στὰ διεθνῆ φόρα».

Ἐγερτήριον εἰς τὸν Ἄθωνα;

Μετὰ τὰς ἀντιδράσεις δι' ἐπιστολῶν τῶν Ἱερῶν Μονῶν πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως διὰ τὴν Μ. Σύνοδον καὶ τὸν προγραμματισμὸν Διπλῆς Συνάξεως διὰ συζήτησιν περὶ τοῦ θέματος, φαίνεται ὅτι πολλαὶ ἰδέαι κατατίδενται σχετικῶς μὲ περαιτέρω κινήσεις. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸν ἔγκυρον δημοσιογράφον κ. Ἀλέξ. Στεφανόπουλον εἰς τὰ «ΕΠΙΚΑΙΡΑ» τῆς 6ης Μαΐου 2016:

«Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι μεταξὺ τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων ἐξετάζονται πολὺ σοβαρὰ καὶ εἰσηγήσεις -ἐκφράζονται ἀκόμα καὶ ἀπὸ φίλους καὶ μόνιμους προσκυνητὲς- γνωστῶν Ἱερῶν Μονῶν μήπως γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τοῦ Ἄθωνα συγκληθεῖ ὄχι ἁπλὰ ἡ Ἱερὰ Σύναξη τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἱερῶν Μονῶν σὲ ἔκτακτη συνεδρίαση, ἀλλὰ σὲ πανομολογιακοῦ χαρακτήρα Ἱερὰ Σύναξη (συμβολικὴ Σύνοδος) τοῦ συνόλου τῶν μοναχῶν του Ἁγίου Ὄρους μὲ δυνατότητα νὰ τὴν παρακολουθήσουν live σὲ ὅλο τὸν πλανήτη οἱ πιστοὶ μέσω Διαδικτύου, ὥστε νὰ δοθεῖ ὄχι μόνο μαρτυρία καὶ ὁμολογία Πίστεως, ἀλλὰ καὶ νὰ διατρανωθεῖ ἡ ἀντίθεση τοῦ συνόλου τῆς κοινοπολιτείας τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους!».

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Οἱ «ΕΠΑΛΞΕΙΣ», σὲ συνεργασία μὲ τὴν Πανελλήνια Ἕνωση Τυφλῶν,μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τῶν Μυροφόρων καὶ τῶν Ἑπτὰ Διακόνων, διοργανώνουν διημερίδα στὶς 14 - 15 Μαΐου στὴν αἴθουσά των, Ζήνωνος 3, πλ. Ὁμονοίας, μὲ τὸ γενικὸ θέμα:

«Ἡ κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη στὶς ἡμέρες μας»

Πρόγραμμα Διημερίδος: · **Σάββατο 14/5, 7:00 μ.μ.** Εἰδικὸ θέμα: «Ἡ σύγχρονη κοινωνία καὶ τὰ πρόσωπα μὲ ἀναπηρία». · **Κυριακὴ 15/5, 11:00 π.μ.** Εἰδικὸ θέμα: «Ἡ σύγχρονη κρίση τῶν κοινωνικῶν δομῶν». Σᾶς προσκαλοῦμε νὰ παρευρεθῆτε στὶς ὡς ἄνω ἡμερίδες, γιὰ νὰ συζητήσουμε ὅλοι μαζὶ γιὰ τοὺς τρόπους ἀναθερμάνσεως τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης στὸν σύγχρονο ἀτομοκεντρικὸ κόσμο μὲ τὶς τόσες καταστρεπτικὲς συνθῆκες διαβιώσεως καὶ συμπεριφορᾶς. Εἴσοδος Ἐλεύθερη.

Ἐγκατάλειψις τῆς Ἱεραποστολῆς χάριν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

Ἀπογοητευτικαὶ ἦσαν αἱ δηλώσεις τοῦ Σέρβου Πατριάρχου κ. Εἰρηναίου εἰς τὴν ρωσικὴν τηλεόρασιν Media Center Cargrad "Russia ekpsres". Ὁ Πατριάρχης ἀντὶ νὰ ἐμπνεύση τὸ ὅραμα ἡ Ὀρθοδοξία νὰ κατακτήση τὴν Εὐρώπην προτιμᾶ νὰ συμπαρασταθῆ εἰς τοὺς Παπικοὺς καὶ Προτεστάντας! Συμφώνως πρὸς τὸ vimaorthodoxias.gr τῆς 6ης Μαΐου 2016:

«Ὁ Πατριάρχης σχολίασε πὼς στὴν Εὐρώπη διαδραματίζεται ἕνας ἀποχριστιανισμὸς καὶ τόνισε πὼς "ἐὰν ἡ Εὐρώπη συνεχίσει ἔτσι δὲν ξέρω ποιὰ θὰ εἶναι ἡ θέση της. Ἡ Εὐρώπη ἀπειλεῖται σοβαρά, καί, δυστυχῶς, αἰσθάνονται τὶς συνέπειες αὐτῆς τῆς ἀπειλῆς καὶ σὲ ὅλον τὸν κόσμο ὅπως ἐμεῖς. Ἔχει ἀποδυναμωθεῖ καὶ ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, ποὺ κάποτε ἦταν ἕνας σημαντικὸς παράγοντας μιᾶς καὶ τόσοι πολλοὶ ἐκπρόσωποι τοῦ Βατικανοῦ καὶ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας αἰσθάνθηκαν μία μεγάλη ἀνάγκη γιὰ κοινωνία μαζί μας. Ἡ Εὐρώπη χρησιμοποιεῖται, γιὰ νὰ εἶναι ὁ κομιστὴς τῶν χριστιανικῶν ἰδεῶν. Ἡ παρουσία τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴν Εὐρώπη παρουσιάζεται σὲ ὅλες τὶς μορφὲς τῆς ἀνθρώπινης δραστηριότητας. Δυστυχῶς, σήμερα, αὐτὸ δὲ συμβαίνει"… Ἰδιαίτερα σημαντικὰ ὅσα εἶπε γιὰ τὶς σχέσεις Ὀρθοδόξων & Ρ/καθολικῶν: "Στὸ σύνολο τῶν ὀρθοδόξων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς παραμένει μία μεγάλη δέσμευση νὰ βοηθήσουν τοὺς ἀδελφοὺς στὴ Δύση. Σίγουρα θὰ ὑπάρξουν εὐκαιρίες γιὰ βοήθεια, ἂν οἱ ἴδιοι αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη αὐτῆς τῆς βοήθειας καί, ὡς ἐκ τούτου αὐτὸ σήμερα φαίνεται ἐκ μέρους τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἰδίως αὐτὸ ποὺ κάνει ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης μὲ τὴν ἐπαφὴ μὲ τὸ Βατικανό, ἀλλὰ καὶ τί ἔγινε πρόσφατα στὴ συνάντηση τοῦ Ρώσου Πατριάρχη Κύριλλου μὲ τὸν Πάπα τῆς Ρώμης ἔχει μεγάλη σημασία καὶ πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση, καὶ σὲ αὐτὸ τὸ πλαίσιο θὰ πρέπει νὰ συνεχιστεῖ"

Ναοὶ μετατρέπονται εἰς τεμένη!

Ὁ ἄλλοτε κραταιὸς Παπισμὸς τῆς Γαλλίας εἶναι πλέον ἀνύπαρκτος καὶ χιλιάδες ναοὶ μετατρέπονται εἰς κέντρα διασκεδάσεως ἀκόμη καὶ εἰς Τζαμιά! Συμφώνως πρὸς ἄρθρον τῆς κ. Μαρίας Δεναξᾶ εἰς τὴν RealNews τῆς 30ῆς Ἀπριλίου 2016:

«Τέλος ἐποχῆς στὴ Γαλλία γιὰ ἑκατοντάδες ἐκκλησίες ρωμαϊκοὺς ναούς, ἐπισκοπικὲς κατοικίες καὶ μοναστήρια, ποὺ βγαίνουν στὸ σφυρὶ καὶ μετατρέπονται σὲ ἑστιατόρια, ξενοδοχεῖα, μπάρ, ἀκόμη καὶ τεμένη, καθὼς τὰ ταμεῖα τῆς γαλλικῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς τοπικῆς αὐτοδιοίκησης εἶναι ἄδεια. Καθημερινά, πλέον, ἑκατοντάδες ἀγγελίες γιὰ πώληση ἢ ἐνοικίαση χώρων λατρείας κατακλύζουν ἐφημερίδες καὶ διαδίκτυο. Ἐπιπλέον, ὅσοι ἀσχολοῦνται μὲ τὴ διεκπεραίωση τῶν ἀγοραπωλησιῶν κάνουν χρυσὲς δουλειὲς μιᾶς καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀγοραστὲς εἶναι πολλοί. Ἀπὸ ἰδιῶτες ποὺ θέλουν νὰ μετατρέψουν τοὺς ναοὺς σὲ πολυτελεῖς κατοικίες μέχρι ἐπιχειρηματίες ποὺ ἔχουν συγκεκριμένα σχέδια μεταμόρφωσης τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας σὲ ντισκοτέκ, ταχυφαγεῖα, καφέ, βιβλιοθῆκες μουσεῖα, πολιτιστικὰ κέντρα, ἀκόμα καὶ τζαμιά!... Ἀπὸ τὶς πιὸ πολυσυζητημένες πωλήσεις ἐκκλησιῶν ξεχωρίζει ἡ μετατροπὴ παρεκκλησιοῦ τοῦ 10ου αἰώνα στὴν πόλη Ντιζὸν σὲ οἰνοποιεῖο, πρὸς τιμὴ τῶν ἀμπελώνων τῆς Βουρουγουνδίας. Τὸ οἰνοποιεῖο θὰ ἀνοίξει τὶς πόρτες του τὸ 2018. Στὸ Πουατιέ, στὴ νοτιοδυτικὴ Γαλλία, ξακουστὸ μοναστήρι τῶν Ἰησουιτῶν ἔγινε ξενοδοχεῖο μὲ 50 δωμάτια πολυτελείας… Ἤμερα, ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία τῆς Γαλλίας διαθέτει 4.000-5.000 ἱεροὺς χώρους πρὸς πώληση… «ἀπὸ τὸ 2000 ἔχουν κατεδαφιστεῖ 27 ἐκκλησίες ποὺ εἶχαν ἀφεθεῖ στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ἀκόμα δύο ἀπειλοῦνται μὲ κατάρρευση μέσα στὸ 2016»… Ἤδη τέσσερις ἐκκλησίες μέχρι σήμερα ἔχουν μετατραπεῖ σὲ τζαμιά, μιᾶς καὶ ὑπάρχει μεγάλη ἔλλειψη χώρων λατρείας γιὰ τοὺς μουσουλμάνους… Ὅπως ὑποστηρίζει τὸ γαλλικὸ Συμβούλιο Μουσουλμάνων (CFCM), ἡ μετατροπὴ ἐκκλησιῶν σὲ τζαμιὰ «εἶναι ἡ ἀρχὴ μιᾶς λύσης ἀναπόφευκτης στὸ μέλλον», καθὼς στὴ χώρα λειτουργοῦν σήμερα 2.500 τζαμιὰ γιὰ πέντε ἑκατομμύρια μουσουλμάνους».

Φυλλορροεῖ ὁ Παπισμὸς

Εἰς τὸ κέντρον τοῦ Παπισμοῦ τὴν Ρώμην, τὰ ἴδια τὰ σπλάγχνα του τὸν προδίδουν! Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ ἄρθρον τοῦ κ. Ν. Χειλαδάκη εἰς τὸ pentapostagma.gr τῆς 25ης Ἀπριλίου 2016:

«Ρώμη: τὸ 90 τοῖς ἑκατὸ θὰ ἀσπαστοῦν τὸ Ἰσλὰμ χωρὶς δισταγμὸ, γιὰ νὰ σώσουν τὴ ζωὴ τοὺς ἂν τὸ Ἰσλαμικὸ Κράτος (ISIS), θὰ πρέπει νὰ κατακτήσει τὴ χώρα. Αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα σόκ, (Il Giornale), προῆλθε ἀπὸ μία ἔρευνα νέων σὲ ἕνα ἰταλικὸ σχολεῖο δευτεροβάθμιας ἐκπαίδευσης. Μόνο δύο ἀπὸ τοὺς 25 φοιτητὲς εἶπαν τὸ ἀντίθετο. Καὶ οἱ δύο μαθητὲς εἶναι ἀπὸ ἀφοσιωμένες καθολικὲς οἰκογένειες… Ὁ δάσκαλος ἐνημέρωσε τοὺς μαθητὲς λέγοντας ὅτι πολλοὶ μαχητὲς τῆς ISIS προέρχονται ἀπὸ τὴν Εὐρώπη καὶ εἶναι νέοι μουσουλμάνοι ποὺ εἶναι ἡ δεύτερη ἢ τρίτη γενιὰ μεταναστῶν. Εἶναι καλὰ καταρτισμένοι, προέρχονται ἀπὸ οἰκογένειες μὲ ἕνα ὁρισμένο ἐπίπεδο εὐημερίας, καὶ πολλοὶ διαθέτουν πτυχίο πανεπιστημίου ἢ ἔχουν ἀρχίσει σπουδές. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ κακόφημους ἐκτελεστὲς τῆς ISIS ἦταν γνωστὸς DJ στὴν Εὐρώπη».

Φθίνει ὁ Προτεσταντισμὸς

Παρόμοια συμβαίνουν καὶ εἰς τοὺς Προτεστάντας. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ ekklisiaonline.gr τῆς 30ῆς Μαρτίου 2016:

«Πέρυσι μόνο, 67.000 ἄνθρωποι ἐγκατέλειψαν τὸ προτεσταντικὸ δόγμα στὴ Σουηδία, κάτι ποὺ ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀπώλεια περίπου 125 ἑκατομμυρίων σουηδικῶν κορώνων (περίπου $ 15mln) ἐκ τῶν φορολογικῶν ἐσόδων. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἡ προτεσταντικὴ "Ἐκκλησία" τῆς Σουηδίας ἔχει 20.000 μέλη. Κατὰ τὰ τελευταῖα 15 χρόνια ἔχει χάσει ἕνα ἑκατομμύριο προσκυνητές… Σύμφωνα μὲ τὴν πρόγνωση τοῦ περιοδικοῦ Kyrkans Tidning,, ἀπὸ τὸ ἔτος 2020, ἡ προτεσταντικὴ "Ἐκκλησία" ἀναμένεται νὰ ἔχει χάσει σχεδὸν τὸ 60 % τῶν μελῶν της, ἤτοι ἕνα ἑκατομμύριο λιγότεροι προσκυνητές… Τὸ ἐρώτημα μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ εἶναι τὸ ἑξῆς: Μὲ τέτοια κρίση στὴν προτεσταντικὴ κοινότητα τῆς χώρας, ἡ Ὀρθόδοξη Μητρόπολη ποῦ ἀκριβῶς κινεῖται; Γιατί ἀφήνει πνευματικὰ ὀρφανοὺς τόσους χιλιάδες πιστούς. Γιατί δὲν τοὺς κατευθύνει πρὸς τὴν ὀρθόδοξη πίστη; Τί κάνει ὁ Μητροπολίτης Σουηδίας Κλεόπας ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ ἐκπροσωπεῖ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Βαρθολομαῖο ἀπὸ ἐδῶ κι ἀπὸ ἐκεῖ;».

Ἡ Εὐρώπη ὑποκλίνεται εἰς τὸν αἱρεσιάρχην Πάπαν!

Ἐγράψαμεν εἰς τὸν Ο.Τ. ὅτι ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Πάπα εἰς Λέσβον ὠφελεῖ μόνον τὸ Βατικανὸν καὶ ὅτι ὁ Πάπας ἐνέπαιξε τοὺς Ὀρθοδόξους Προκαθημένους καὶ ἰδοὺ ἡ ἐπιβεβαίωσις: Τὸ ἐφετινὸν *βραβεῖον* τοῦ Καρλομάγνου ἀπενεμήθη εἰς ἐκεῖνον, ποὺ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Καρλομάγνου καὶ ἔπειτα ἔσχισε τὴν Εὐρώπην! Ἡ λεπτομέρεια: ἐπειδὴ ὁ Πάπας δὲν μετέβη, διὰ νὰ τὸ παραλάβη μετέβησαν αἱ «κεφαλαὶ» τῆς Εὐρώπης (Σούλτς – Γιοῦνκερ - Τούσκ) εἰς τὸ Βατικανὸν, διὰ νὰ τὸ παραδώσουν καὶ μάλιστα τὴν ἑπομένην ἡμέραν, παρὰ τὴν συνήθειαν νὰ ἀποδίδεται τὴν ἰδίαν ἡμέραν, διότι ὁ Πάπας εἶχεν ἀνειλημμένας ὑποχρεώσεις! Αὐτὸ ἦτο τὸ κατόρθωμα τῆς *Λέσβου*! Ἀκολουθεῖ μέρος τοῦ ἄρθρου τῶν Μάρτιν Σούλτς καὶ Ζάν-Κλὸντ Γιοῦνκερ, ἐξαγγελία κατὰ τῶν ἐθνῶν, ὅπως αὐτὸ ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ» τῆς 6ης Μαΐου 2016:

«Ἡ ἀπόφαση νὰ ἀπονεμηθεῖ φέτος τὸ Βραβεῖο Καρλομάγνου στὸν Πάπα Φραγκίσκο ἔχει ξεχωριστὴ σημασία. Ὁρισμένοι θὰ ποῦν μὲ εἰρωνεία ὅτι δὲν πάει καλὰ ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση, γιὰ νὰ χρειάζεται τὴ βοήθεια τοῦ Πάπα, ἐνῶ ἄλλοι θὰ διερωτηθοῦν γιὰ ποιὸν ἀκριβῶς λόγο ἀπονέμεται σὲ ἕνα Πάπα ἀπὸ τὴν Ἀργεντινὴ ἕνα βραβεῖο γιὰ τὴν εἰρηνικὴ ἑνοποίηση τῆς Εὐρώπης. **Εἴμαστε πεπεισμένοι ὅτι ὁ Πάπας Φραγκίσκος δικαιοῦται τὴ διάκριση αὐτὴ γιὰ τὴν ἐλπίδα ποὺ προσέφερε στὴν Εὐρώπη.** Ἴσως νὰ χρειάζονται τὰ μάτια ἑνὸς Ἀργεντινοῦ, ποὺ βλέπει ἀπὸ ἔξω τί μᾶς συνδέει πραγματικὰ ἐμᾶς τοὺς Εὐρωπαίους, γιὰ νὰ συνειδητοποιήσουμε τὰ δυνατὰ σημεῖα μας...».

Ἐπιθυμοῦν κατάργησιν τῶν ἐθνῶν!

«Στὴν ἐποχὴ τῆς παγκοσμιοποίησης εἶναι ἀκόμη ἐπιτακτικότερο ἐμεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὶς τρεῖς σύγχρονες προκλήσεις:

Πρῶτον, νὰ διατηρήσουμε τὸν εὐρωπαϊκὸ τρόπο ζωῆς μας. Σὲ ἕνα διαρκῶς δικτυωμένο κόσμο, ὅπου ἀναδεικνύονται νέες χῶρες καὶ περιφέρειες, πρέπει νὰ ἑνώσουμε τὶς δυνάμεις μας. Μειώνεται τὸ μερίδιο τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν ἐθνῶν της, τόσο στὴν **παγκόσμια οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη ὅσο καὶ στὸν παγκόσμιο πληθυσμό. Ὁποιος πιστεύει ὅτι ἡ εἰκόνα αὐτὴ δικαιολογεῖ τὴν ἐπιστροφὴ στὰ ἐθνικὰ κράτη ἔχει χάσει τὴν ἐπαφὴ μὲ τὴν πραγματικότητα. Γιατί ὅσο κι ἂν ἡ συγκεκριμένη ἐξέλιξη μπορεῖ νὰ μὴ μᾶς ἀρέσει, δὲν μποροῦμε νὰ τὴν ἀναστρέψουμε-μποροῦμε ὅμως νὰ τὴν κατευθύνουμε ἐκεῖ ποὺ θέλουμε ἐμεῖς**, ἂν βεβαίως συνεργαστοῦμε».

Ἡ κ. Μέρκελ συγχαίρει τὸν Πάπαν διὰ τὸ βραβεῖον.

Προωθοῦν παγκοσμίαν κυβέρνησιν

«Δεύτερον, νὰ ἐγγυηθοῦμε τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν εἰρήνη... Οἱ ἐπιθέσεις στὶς Βρυξέλλες ὅπως καὶ στὴ Λαχόρη, στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ στὸ Παρίσι, ἦταν μία πικρὴ ὑπενθύμιση τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ἰσλαμικὴ τρομοκρατία συνιστᾶ παγκόσμια ἀπειλή. **Μὲ δεδομένη αὐτὴ τὴν παγκόσμια τάξη πραγμάτων δὲν ἔχουμε τὴν πολυτέλεια νὰ ἀναλωνόμαστε σὲ ἐθνικισμοὺς-πρέπει νὰ ἐκφραζόμαστε μὲ μία φωνή,** γιατί μόνο ἔτσι μποροῦμε νὰ πολλαπλασιάσουμε τὴν ἐπιρροή μας.**Τρίτον**, νὰ διαχειριστοῦμε τὴ μετανάστευση...».

Ὁ Πάπας κεφαλὴ τῆς ἑνοποιήσεως!

«Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα Φραγκίσκου στὴ Λέσβο δὲν ἦταν ἁπλῶς συμβολικὴ χειρονομία. Πῆρε μαζί του δώδεκα Σύρους πρόσφυγες, ἐνεργώντας μὲ μεγαλύτερη ἀποτελεσματικότητα καὶ ἀλληλεγγύη ἀπ' ὅ,τι πολλὰ κράτη-μέλη τῆς Ε.Ε. καὶ καλώντας μας μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν σὲ δράση. Ἡ ἀλληλεγγύη καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον δὲν πρέπει νὰ ἀκούγονται ὡραῖα μόνο στὰ κυριακάτικα κηρύγματα- οἱ ἀξίες αὐτὲς ἔχουν ἀξία μόνο ὅταν τὶς κάνουμε πράξη. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιχειροῦν καθημερινὰ μυριάδες ἐθελοντές, οἱ ὁποῖοι, ὑπερβαίνοντας συχνὰ τὰ ὅρια τῆς ἀντοχῆς τους, βοηθοῦν τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς νὰ βροῦν μία διέξοδο ἀπὸ τὸν τρόμο, τὸν πόλεμο καὶ τὴ βία. Παρέχουν στοὺς πρόσφυγες τροφή, τοὺς βρίσκουν κάτι νὰ φορέσουν καὶ προσφέρουν στὰ παιδιὰ μόρφωση, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ἔχουν μέλλον. Οἱ ἐθελοντὲς αὐτοὶ δείχνουν στοὺς πρόσφυγες καὶ στὸν κόσμο τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο τῆς Εὐρώπης. (**Σημ Ο.Τ.: Καμία ἀναφορὰ εἰς τοὺς Ἕλληνες!**)

Ὁ Πάπας Φρασκίσκος πιστεύει πραγματικὰ ὅτι θὰ τὸ πράξουμε. Περιμένει ὅτι θὰ ἀξιοποιήσουμε καλύτερα τὶς δυνάμεις μας... **Καὶ πάντως ὁ Πάπας μᾶς δίνει μεγάλο θάρρος, ὅταν λέει ὅτι «οἱ δυσκολίες μποροῦν νὰ γίνουν ἰσχυροὶ παράγοντες ἑνοποίησης».** Εἶναι ἑπομένως καιρ